CREŞTINISMUL EVANGHELIC

VICTOR KLOES

CUPRINSUL

Copyright © 1998 — Victor Kloes Toate **drepturile** rezervate
Permisiunea de a uza sau de a reproduce vreo parte din această carte cu excepţia citatelor necesare la redactarea de articole sau recenzii, se poate obţine în scris de la autor.

Victor Kloes
3617 Henley Park Ct.
Atlanta, GA 30340-4191

Citatele biblice aparţin versiunii Bibliei traduse în limba română de Dumitru Corni-lescu, aşa cum se găsesc în Sfînta Scriptură, cu excepţia sublinierilor sau a expresiilor pa-rantetice, folosite în mod deliberat cu caracter augmentativ sau explicativ.
Victor Kloes,
Creştinismul evanghelic — Atlanta, 1998 Bun de tipar: 10 octombrie, 1998 Tiraj: 1000 de exemplare

Prefaţa.....5
Introducere 7
Partea I — Principii evanghelice.....9
Capitolul I 9
Despre începuturile Bisericii Creştine 9
Biserica Creştină este universală şi invizibilă 13
Capitolul II 23
Temelia credinţei creştine.....23
Capitolul III.....35
Istoria omului 35
a. Ce nu este omul?.....36
b. Ce este omul? 41
1. Omul creat prin hotărîrea lui Dumnezeu 42
2. Omul creat în asemănarea lui Dumnezeu 43
3. Omul o făptură cu responsabilitate 45
4. Omul o făptură morală 47
5. Natura omului 52
6. încercarea şi căderea omului 56
Concluzii 64
Capitolul IV 66
însuşirea şi trăirea vieţii creştine evanghelice 66
a. Păcatul 66
b. Dumnezeu 68
c. Convertirea.....70
1. Pocăinţa 70
2. Credinţa.....73
3. Binecuvîntările credinţei creştine 77
d. Naşterea din nou 80
e. Botezul 84
f. Menţinerea vieţii creştine.....86
g. Libertatea creştină.....90
Capitolul V.....92
Concluzii 92

Autorul, după ce arată cum a apărut rugăciunea în viaţa omului, vorbeşte despre ce înseamnă rugăciunea în viaţa omului credincios Unicului Dumnezeu, viu şi adevărat, punîndu-ne în faţă marii bărbaţi ai credinţei din Biblie, ară-tîndu-ne ce a însemnat rugăciunea pentru ei. De aici deducem adevărul de ceea ce trebuie să fie rugăciunea în viaţa noastră. Autorul ne descrie toate problemele în legătură cu rugăciunea, mergînd de la problemele spirituale ale rugăciunii pînă la cele formale, toate fiind cuprinse în Biblie şi deci toate trebuiesc respectate de noi. în concluzie, el ne învaţă totul despre

rugăciune.
O realitate dureroasă trăim noi creştinii din sfîrşitul Mileniului 2, pentru că nu ştim ce este rugăciunea creştină şi nu ştim să ne rugăm. Studiind această carte vom înţelege ce este rugăciunea şi vom învăţa cum să ne rugăm.
Acesta este de fapt şi scopul cărţii, de aceea o recomand cu căldură tuturor creştinilor şi necreştinilor. Ea umple un gol în literatura religioasă de limbă română, de aceea apariţia ei e beneficiară pentru noi toţi.
Mulţumim lui Dumnezeu pentru harul ce 1-a avut fratele Victor Koles de a tipări această carte.
Prof. Univ. Dr. Ioan Bunaciu, Profesor la Institutul Teologic Baptist din Bucureşti.
Dr. în litere H. C. Milligan, College Tennessee

INTRODUCERE

Trăim vremuri de mari amăgiri. Ideologiile seculare presează să cucerească mintea noastră şi să ne îndoctrineze cu ideea că nu avem nevoie de Dumnezeu, că omul singur îşi poate rezolva problemele vieţii. Este adevărat că pe pămînt omul îşi rezolvă problemele, dar unde este veşnicia?
Trăim într-o lume înstrăinată de Dumnezeu şi cu religii ipocrite, prin care adevărurile Sfintei Scripturi sunt ignorate.
In această lume liberală şi răzvrătită împotriva lui Dumnezeu, creştinismul, acceptînd prea multe compromisuri, s-a dezechilibrat şi se zbate între moarte şi viaţă, fiind desconsiderat de omenire.
Datorită acestor compromisuri, din sînul creştinismului au răsărit mici grupări care încercau să readucă creştinismul la valoarea lui de la început, adică trăind o viaţă plăcută lui Dumnezeu, conform cu învăţăturile din Sfinta Scriptură a Noului Testament, şi care acum sunt numiţi Neo-protestanţi. Din acestea apoi, s-au născut grupări pseudo-creştine, cu învăţături înşelătoare, aşa încît omul cinstit nu ştie ce să mai creadă, şi care este adevărul ce trebuie crezut.
în faţa acestei stări de confuzie, şi pentru edificarea celor de bună credinţă, am considerat că este necesar să cunoaştem care este creştinismul adevărat prin care putem avea pacea cu Dumnezeu şi viaţa veşnică.

Creştinismul adevărat, este acela care recunoaşte pe Domnul Hristos ca Mîntuitorul lumii, şi pe care II găsim descris în Sfinta Scriptură, Biblia, care este singura normă de viaţă creştină, şi l-am numit „ Creştinismul evanghelic ".
In acest scop, amintesc ceva despre începutul Bisericii creştine, despre valoarea Sfintei Scripturi şi apoi despre viaţa creştină evanghelică, în care Hristos este Domnul vieţii. Nu este greu să ştii ce ai de făcut, dar este greu să faci ceea ce ştii că trebuie făcut.
Bunul Dumnezeu să ajute pe cititor să înţeleagă adevărurile sfinte din această carte.
Autorul

PARTEA I

CAPITOLUL I

DESPRE ÎNCEPUTURILE BISERICII CREŞTINE

Biserica Creştină s-a născut odată cu pogorîrea Duhului Sfînt peste.apostolii Domnului Hristos, în ziua Cincizecimii (Rusalii) la Ierusalim, cam prin 30 A.D. Prin acest eveniment, Biserica Creştină pămîntească, sau locală, primeşte o dimensiune divină.
Natural că acest lucru nu este înţeles de raţionalişti, cari au prejudicii, căci ei „a

priori", resping existenţa evenimentelor supranaturale.
Prin pogorîrea Duhului Sfînt, apostolii au fost investiţi cu putere şi autoritate prin cari ei au devenit deţinătorii tezaurului învăţăturii Domnului Hristos şi propovăduitorii bogăţiilor harului lui Hristos Cel înviat, propovăduire care a fost susţinută temporar prin vindecări şi minuni.
Unii comentatori consideră evenimentul din ziua Cincizecimii ca o paralelă cu revelaţia lui Dumnezeu din pustie la muntele Sinai (Ex. 19:16-19). Evenimentul din ziua Cincizecimii, a fost o nouă revelaţie divină pentru poporul Israel, cu scopul ca Israel să recunoască activitatea şi prezenţa lui Dumnezeu în mijlocul lor.
Evanghelistul Luca, interpretează că „vorbirea în limbi străine înţelese", de către apostoli, din ziua Cincizeci-

mii, a fost un miracol dumnezeiesc. Ucenicii Domnului Isus
Hristos au fost aleşi de El în timpul activităţii Sale pămîn-teşti, şi acum prin coborîrea Duhului Sfînt ei au primit puterea să devină apostoli, adică ..martori trimişi" să propovăduiască lumii despre jertfa si învierea din morţi a Domnului Isus Hristos.
Apostolul Petru a fost primul care atunci a luat cuvîntul să proclame 'Evanghelia lui Hristos, ca drept puterea lui Dumnezeu care aduce mîntuirea oamenilor.
Prima cuvîntare publică a apostolului Petru, ca împuternicit apostolic, este ţinută în mijlocul poporului chiar în ziua Cincizecimii, imediat după umplerea lor cu Duhul Sfînt. Această cuvîntare este descrisă în cartea Faptele Apostolilor 2:14-36, şi poate fi un exemplu de cum trebuie să fie o predică evanghelică, adică ca o mărturie a lui Hristos.
A doua predică a apostolului Petru a fost ţinută în Templu, cîteva zile mai tîrziu, iar a treia sa predică de mărturie a fost imediat, a doua zi, şi a fost cuvîntată în faţa bă-trînilor şi a cărturarilor poporului din Ierusalim. Din mărturia apostolilor, cărturarii *„au priceput că fuseseră cu Isus"* (Fapte 4:13), iar tema mărturiei apostolilor a fost „învierea din morţi a Domnului Isus Hristos". Faptul de a fi fost martor la învierea Domnului Isus, a fost condiţia de a fi un apostol, aşa cum este scris:
„ *Trebuie deci ca, dintre cei ce ne-au însoţit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi, cu începere de la botezul lui Ioan pînă în ziua cînd S-a înălţat El de la noi, să fie rînduit, unul care să ne însoţească drept martor al învierii Lui"* (Fapte 1:21-22).
Marii Preoţi ai lui Israel au fost, în majoritate Sadu-chei, care nu credeau în înviere, şi ei au fost cei mai înverşunaţi duşmani ai urmaşilor lui Hristos, căci ei vorbeau de în-vierea lui Hristos, şi aşa a început prigonirea iudaică împotriva creştinilor. Datorită prigonirilor, creştinii din Ierusalim
s-au văzut siliţi să părăsească Ierusalimul, şi s-au împrăştiat prin împrejurimi, aşa cum este scris:
„în ziua aceea s-a pormit o mare prigonire împotriva Bisericii din Ierusalim. Şi toţi, afară de apostoli, s-au împrăştiat prin părţile Iudeii şi Samariei" (Fapte 8:1).
„Cei ce se împrăştiaseră mergeau din loc în loc şi propovăduiau Cuvîntul (Evangheliei)" (Fapte 8:4).
în aceste împrejurări, Filip, diaconul, a ajuns în Sa-maria unde a propovăduit pe Hristos, şi a creat o nouă comunitate creştină. De acolo el s-a pogorît la drumul care cobora de la Ierusalim spre Gaza, unde a întîlnit şi evanghelizat pe famenul etiopian, pe care apoi 1-a botezat pe baza mărturiei credinţei lui în Isus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu.
(Fapte 8:5-39).
Din cauza prigoanei, creştinii s-au împrăştiat chiar

mai departe, pînă în Antiohia Siriei, unde pentru prima dată li s-a dat numele de „creştini" (Fapte 11:26), şi avea sensul de „suporteri ai lui Hristos", fiind prima comunitate creştină între păgîni.
Conform relatărilor din cartea Faptele Apostolilor, unitatea comunităţiii creştine din Ierusalim a fost numită „ekklesia", ceea ce în limba greacă înseamnă „cei chemaţi afară". Cînd Domnul Isus Hristos a vorbit ucenicilor Săi despre înfiinţarea bisericii, a folosit cuvîntul „ekklesia" cu ideea că şi creştinii sunt chemaţi afară din lume, cu scopul de a fi o comunitate aparte, un popor sfînt al lui Dumnezeu (Mat. 16:18), apoi vorbind despre disciplina bisericii, Domnul Isus foloseşte din nou cuvîntul „ekklesia". Acest nume a fost dat apoi tuturor comunităţilor creştine, şi acest cuvînt a fost tradus în limba romînă ca „biserică". Probabil acest termen derivă din latinescul „basilica", care reprezintă locul de închinare al creştinilor.

ÎNCEPUTURILE BISERICII CREŞTINE
Prin cele trei călătorii misionare ale apostolului Pa-vel, împreună cu tovarăşii săi de călătorie, ca Barnaba, Mar-cu, Sila, Timotei, Luca şi alţii, creştinismul a fost plantat în Asia Mică, precum şi în Europa.
Din Ierusalim, creştinii de origine iudaică, au extins creştinismul în lumea ce vorbea limba aramaică, de la răsăritul Palestinei, iar alţii au pătruns în marea masă de iudei ce locuiau în Egipt, în special Alexandria.
Pliniu cel Tînăr, de pe vremea împăratului Traian, aminteşte că în Bitinia, unde el era guvernator, sunt mulţi creştini, la oraş ca şi la sate, care au şi două diaconese. Se crede că este vorba de Fibia din Chengrea (Rom. 16:1), dar care nu făcea parte din ierarhia bisericii. Tertulian aminteşte că în comunitatea lui Marcian din Pont erau femei care învăţau şi administrau botezul. Aceste informaţii ne arată participarea femeilor la propovăduirea Evangheliei. Aceasta arată că după mentalitatea societăţii de atunci, prin care unui bărbat îi era interzis şi ruşinos să vorbească cu o femeie în public, probabil creştinii au ales femei să se ocupe de femeile convertite la creştinism.
La anul 88, sau 92 A.D., Clement a luat conducerea bisericii creştine din Roma şi el vorbeşte că în biserica din Roma existau „presbiteri sau episcopi" (XLII, 4-5), şi „diaconi" ca slujitori ai bisericii (XL, 5).
Din acestea rezultă că biserica din Roma avea aceeaşi structură ca şi biserica din Antiohia. Istoricul Carrington, în cartea sa „The Early Christian Church", pagina 419, consideră că marele număr de episcopi în biserica din Ierusalim arătată de Eusebiu, adică 12, ar fi fost un consiliu de presbiteri, dintre care unul era pre-eminent, numit „episcop", probabil ales după zicala latină, „primus-inter-pares", adică primul dintre egali. Ignatius din Antiohia com-
pară pe presbiteri cu „Senatul apostolilor", care a fost tot în număr de 12. Astfel, episcopul, în prima parte a secolului II era considerat ca primul dintre presbiteri şi capul diaconilor. Probabil aşa a început ierarhia în biserica creştină.
Revelaţia divină primită de apostolii domnului Hris-tos, a fost unică; iar chemarea lor a fost să pună temelia bisericii creştine. Astfel apostolii Domnului Hristos, au avut o autoritate divină unică, dar temporară, adică numai pentru timpul vieţii lor şi ne-avînd nici o autoritate sau împuternicire să predea altora autoritatea lor.
în mod general, Biserica lui Hristos, se compune din întreaga societate creştină, adică societatea celor născuţi din nou spiritual, din toate timpurile, din cer şi de pe pămînt.
„El este Capul trupului, al Bisericii. El este începutul, cel întîi născut dintre cei morţi, pentru ca în toate lucrurile să aibă întîietatea" (Col. 1:18).
„Ci v-aţi apropiat... de Biserica celor întîi născuţi cari sunt scrişi în ceruri, de

Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniţi, făcuţi desăvîrşiţi" (Ev. 12:23).

BISERICA CREŞTINĂ ESTE UNIVERSALA SI INVIZIBILĂ

Biserica Creştină este asemănătoare cu împărăţia lui Dumnezeu, în care Dumnezeu, prin Domnul Isus Hristos, este Domnitorul, dar există totuşi, unele diferenţe între *„Biz* serică" şi „împărăţia lui Dumnezeu".

1. Biserica Creştină îşi are începutul cu Hristos, pe cînd împărăţia lui Dumnezeu îşi are începutul mult mai înainte.

2. Biserica Creştină este limitată la cei credincioşi Hristosului istoric, pe cînd împărăţia lui Dumnezeu cuprinde pe toţi credincioşii lui Dumnezeu din toate timpurile.
3. Biserica Creştină, aparţine numai acestei lumi, pe cînd împărăţia lui Dumnezeu nu este aşa; căci ea este de natură duhovnicească şi veşnică.
4. Biserica Creştină locală este vizibilă pe pământ, pe cînd împărăţia lui Dumnezeu este invizibilă.

După H.C. Vedder: „Biserica Creştină este un organism constituit numai din cei regeneraţi de Duhul lui Dumnezeu". Cu alte cuvinte, Biserica este Universală, dar cuprinde numai pe adevăraţii credincioşi ai Domnului Hristos.

Biserica Creştină adevărată, este trupul spiritual al Domnului Hristos, prin care El îşi manifestă puterea şi îndurarea. Pentru acest motiv, biserica nu poate fi considerată numai ca o asociaţie socială, sau cu un scop spiritual, căci Biserica Creştină adevărată, poartă în fiinţa ei un element transcendent divin, aşa cum este scris:

„ *El I-a pus totul sub picioare, şi L-a dat căpetenie peste toate lucrurile Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce plineşte totul în toţi"* (Efes. 1:22-23).

Unirea spirituală a omului cu Hristos, este elementul care transformă pe păcătos în creştin, şi numai astfel este posibilă părtăşia spirituală între mădularele bisericii creştine.

După cum Domnul Hristos a fost imaginea nevăzutului Dumnezeu, aşa Biserica are menirea să reprezinte în lume, imaginea spirituală a lui Hristos, Cel nevăzut. Aceasta înseamnă că Biserica Creştină, conform Sfintei Scripturi, trăieşte viaţa după chipul lui Hristos, şi nu după învăţăturile tradiţiei oamenilor sau a bisericii.

Biserica Creştină, este o societate voluntară, de credincioşi creştini, născuţi din nou, care se unesc la închinare,
spre edificarea credinţei lor şi pentru glorificarea lui Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos.

Membru al Bisericii Creştine locale, poate fi numai acela care mai întîi, a devenit membru al Bisericii Universale nevăzute, şi care prin credinţa în Domnul Isus Hristos a devenit un om născut din nou spiritual, aşa cum este scris:

„Şi Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mîntuiţi" (Fapte 2:47).

„Numărul celor ce credeau în Domnul, bărbaţi şi femei, se mărea tot mai mult" (Fapte 5:14).

„...către Biserica lui Dumnezeu din Corint, către cei ce au fost sfinţiţi în Hristos Isus, chemaţi să fie sfinţi, şi către toţi cei ce cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos, Domnul lor şi al nostru" (I Cor. 1:2).

Biserica Creştină Universală, se manifestă pe pământ, într-o formă temporară, şi aceasta este biserica locală.

Biserica creştină locală, este comunitatea teritorială a celor născuţi din nou, care se unesc voluntar, conform cu porunca Domnului Hristos, cu scopul de a stabili

împărăţia lui Dumnezeu, atît în ei înşişi, cît şi în lume.
Datorită relaţiei spirituale pe care biserica locală nevăzută, o are cu biserica Universală, conform Sfîntei Scripturi, rezultă că Biserica Creştină locală este un organism viu, spiritual şi divin. întrucît fiecare creştin, născut din nou, la botez a mărturisit voluntar, credincioşie Domnului Hristos, rezultă că în ansamblu, biserica locală recunoaşte poruncile Domnului Hristos, ca singura normă de conduită creştină.
întrucît fiecare creştin, născut din nou, recunoaşte pe aproapele lui ca pe un frate în Hristos, înseamnă că toţi membrii bisericii locale sunt de 6 absolută egalitate, iubindu-se unii pe alţii.
„Fiindcă Unul singur este învăţătorul vostru: Hristos, şi voi toţi sunteţi fraţi" (Mat. 23:8).
M
15

Prin această egalitate, creştinismul a devenit un duşman al practicilor păgîne de subjugare a omului.
întrucît fiecare biserică locală este supusă direct Domnului Hristos, rezultă că toate sunt la nivel de egalitate, şi autonome în activitatea lor. Nu există nici o jurisdicţie în Sfînta Scriptură prin care o biserică locală este supusă alteia.
Regulamentul de existenţă şi funcţionare a bisericii creştine locale, este numai învăţătura Domnului Hristos şi a apostolilor, exprimate în Sfînta Scriptură a Noului Testament, şi interpretată prin Duhul Sfînt.
Condiţiunea de calificare, de a fi um membru al bisericii creştine locale, este naşterea din nou şi botezul matur. Prin acestea, individul capitulează voinţa sa în faţa voinţei Domnului Hristos, şi este direct şi personal responsabil înaintea Domnului Hristos pentru faptele sale, dacă corespunde, sau nu, poruncilor Domnului Hristos.
Unirea a oricărui număr de credincioşi creştini, poate constitui o biserică locală, adoptînd ca normativ de viaţă învăţătura Domnului Hristos înscrisă în Noul Testament, şi adunîndu-se pentru închinăciune spre proslăvirea lui Dumnezeu şi propovăduirea Sfintei Evangheli.
Resposabilitatea membrilor bisericii creştine locale este să păstreze „Unitatea", să păstreze nealterată învăţătura Noului Testament şi să aplice disciplina creştină, aşa cum este menţionat în Sfînta Scriptură:
„...m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptaţi pentru credinţa, care a fost dată sfinţilor odată pentru totdeauna" (Iuda 3).
„Dacă nu vrea să asculte de ei, spune Bisericii; şi dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgîn şi ca un vameş" (Mat. 18:17).
Biserica creştină, nu este formată din cărămizi, ci din „pietre vii" ce formează o „casă duhovnicească" (I Petru 2:5).
16
Orice credincios creştin, poate fi acceptat în biserica locală, numai dacă umblă în lumina Domnului Hristos, fără de care nu există părtăşie creştină. Viaţa sfînta izvorîtă din dragostea pentru Domnul Hristos, este superioară vieţii trăite în robia unor datini omeneşti, fără valoare duhovnicească.
în decursul istoriei, tendinţa bisericii creştine a fost să neglijeze învăţătura Sfintei Scripturi a Noului Testament, astfel creştinul a rămas singuratic să se adapteze la viaţa şi morala lumii.
Rezultatul acestui fapt, a fost că biserica creştină a pierdut nivelul de sfinţenie duhovnicească, şi aşa biserica şi-a pierdut influenţa în lume.
Temelia învăţăturii creştine, este Sfînta Scriptură a Noului Testament, ca drept Cuvînt

al lui Dumnezeu, dat oamenilor prin apostolii Domnului Hristos, aşa cum este scris despre primii creştini că: *„stăruiau în învăţătura apostolilor"* (Fapte 2:42).
Acest citat ne spune că nu mai sunt necesare alte revelaţii, căci cu moartea apostolilor s-a încheiat orice revelaţie divină.
în actvitatea bisericii creştine nu este loc pentru adaptări la împrejurări sau timp, căci Biserica este întemeiată pe temelia apostolilor Domnului Hristos, şi nu pe învăţătura oamenilor.
Modelul adevărat şi unic al Bisericii creştine, este numai Biserica Apostolică descrisă în Noul Testament al Sfintei Scripturi, Biblia.
Biserica creştină locală trebuie să aibă un caracter teocratic, deşi funcţionează pe un principiu democratic, dar majoritatea nu are dreptul şi puterea să adauge, să scoată sau să schimbe adevărurile Sfintei Scripturi.
Biserica Creştină pământească, nu are caracter legislativ, cu puterea de a emite noi doctrine creştine, ci Biserica

creştină are un caracter executiv, prin care trebuie să execute poruncile Domnului Hristos. Domnul Hristos a dat poruncile, iar biserica are datoria să le împlinească.
Biserica creştină, nu este un cult, după cum nu este nici o instituţie de conservare a unor tradiţii religioase; ci
menirea Bisericii creştine în lume, este să propovăduiască Evanghelia mărturiei Domnului Hristos, cu scopul de a schimba viaţa lumii, prin părăsirea vieţii păcătoase şi întoarcerea tuturor la Dumnezeu. Propovăduirea Sfintei Evanghe-iii nu este un program al bisericii creştine, ci este o datorie şi un scop al bisericii creştine. Prin acceptarea învăţăturii creştine din Sfînta Scriptură, omul intră într-un contact viu, de natură spirituală, cu Dumnezeul cel veşnic, şi astfel cu ajutorul Duhului Sfînt, să biruiască ispitele trupului trecător. O caracteristică a Creştinismului evanghelic este faptul că nu se poate moşteni, ci fiecare trebuie personal să-şi însuşească adevărul Sfintei Scripturi a Noului Testament, prin care Domnul Isus Hristos este Mîntuitorul personal al celui ce crede.
Biserica creştină are şi disciplina ei conform cu învăţăturile Noului Testament, dar în procesul acesta de aplicare a disciplinei, trebuie evitată atitudinea de dictatură a unui grup de „mai mari" în dauna celor mulţi.
Biserica creştină pământească, ar trebui să fie o extindere a cerului pe pământ.
Apostolul Pavel amintea lui Timo-
tei că în vremurile din urmă oamenii vor avea *„doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-iputerea"* (II Tim. 3:5). Este timpul ca Biserica Creştină să se dezbrace de hainele făţărniciei şi de formalism, şi să se întoarcă la faptele dragostei dintîi, la smerenie, şi cu inima curată să umble cu Dumnezeu.
Datoria păstorilor duhovniceşti ai Bisericii Creştine ca să păstreze unitatea turmei, şi împreună să călătoreas-
că spre locaşul ceresc, după făgăduinţa lui Dumnezeu din Sfînta Scriptură.
în lume sunt la modă mîndria, egoismul şi făţărnicia, dar creştinismul nu trebuie să aibă nici o asemănare cu lumea, căci după cum este scris:
„Dacă aţi înviat împreună cu Hristos, să umblaţi după lucrurile de sus. Gîndiţi-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ" (Col. 3:1-2).
Domnul Isus a zis: *„învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blînd şi smerit cu inima"* (Mat. 11:29).
Cititorule, cînd te apasă greutăţile, lumea te striveşte, dar în Biserica Domnului Hristos „ne purtăm sarcinile unii altora" (Col. 6:2).

Cînd simţi că te prăbuşeşti, lumea trece cu tăvălugul peste tine, dar în Biserică fraţii te poartă în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, şi nimeni nu trebuie neglijat.
Cînd greşeşti, lumea rîde de tine, dar Dumnezeu te iartă.
Cînd te simţi singur, lumea te alungă şi nu te bagă în seamă, dar dragostea lui Hristos ne strînge, căci:
„Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească" (Marcu 10:45).
Din acest verset se desprinde că orice urmaş al Domnului Hristos este chemat să slujească. Un obstacol în realizarea acestui ideal este firea pămîntească care nu-i place să se smerească şi să slujească. Domnul Isus spunea: *„Luaţi jugul Meu asupra voastră, şi învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blînd şi smerit cu inima, şi veţi avea odihnă pentru sufletele voastre"* (Mat. 11:29). în Epistola către Romani 12: 15-16, apostolul Pavel spune: *„Bucuraţi-vă cu cei ce se bucură şi plîngeţi cu cei ce plîng. Aveţi aceleaşi simţăminte unii faţă de alţii. Nu umblaţi după lucrurile înalte, ci rămîneţi la cele smerite, nu vă socotiţi singuri înţelepţi".*

CREŞTINISMUL EVANGHELIC
ÎNCEPUTURILE BISERICII CREŞTINE

Trebuie precizat aici, că Biserica creştină apostolică nu se schimbă şi nu se poate schimba, întrucît cum Domnul Isus Hristos care este iniţiatorul învăţăturii creştine, este veşnic, tot aşa şi învăţătura Sa este veşnică, adică nu se poate schimba.
Dumnezeu nu se schimbă după vremuri, căci prin atribuitele Sale. El nu se poate schimba. în consecinţă, şi învăţăturile Sale nu se pot schimba şi rămîn veşnic aceleaşi, fără de schimbare, aşa cum este scris:
„Din veşnicie în veşnicie Tu eşti Dumnezeu" (Ps. 90:2).
„Sfaturile Domnului dăinuie pe vecie" (Ps. 33:11).
„Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb" (Maleahi 3:6).
„în Dumnezeu nu e nici schimbare, nici umbră de mutare" (Iacov 1:17).
Biserica Creştină evanghelică, este o comunitate de
mărturie, prin care fiecare creştin evanghelic, în mod natural, este un propovăduitor al Evangheliei Domnului Hristos. pentru mîntuirea oamenilor.
Mărturia bisericii creştine evanghelice se manifestă prin două căi:
1. Prin închinăciune şi
2. Prin felul de vieţuire.
Aceste două manifestări creştine, în armonie, demonstrează lumii valoarea credinţei creştine evanghelice, în care Domnul Isus Hristos este mîntuitorul tuturor oamenilor.
Creştinismul este lucrarea lui Dumnezeu, creat prin activitatea, jertfa şi învierea Domnului Isus Hristos.
închinăciunea bisericii creştine evanghelice, este o experienţă duhovnicească, emoţională, personală şi directă
cu Dumnezeu. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, închinăciunea creştină este o acţiune voluntară a omului, pen-irii glorificarea lui Dumnezeu. Din punct de vedere al mani-
festării, actul închinăciunii creştine este oportunitatea pe care o are biserica să arate lumii pe adevăratul Dumnezeu. Prin procesul de închinăciune, crezul creştin devine o mărturie despre Dumnezeul cel viu.
Mărturisirea credinţei face parte integrantă din închinăciunea creştină, astfel închinăciunea creştină trebuie să exprime adevărul Divin si nu părerile sau obiceiurile oamenilor, presupuşi creştini.
Dacă Cuvîntul lui Dumnezeu este Divin inspirat, atunci şi mărturisirea acestui adevăr trebuie să fie inspirată numai din Cuvîntul Divin, care vorbeşte despre activitatea lui

Dumnezeu pentru mîntuirea lumii.
Astfel, creştinul îşi demonstrează credinţa sa prin serviciile de închinăciune. închinăciunea creştină evanghelică, este răspunsul spiritual al sufletului la chemarea lui Dumnezeu, căci după cum omul are nevoie de o părtăşie socială, tot aşa şi sufletul simte aceeaşi nevoie de părtăşie cu aproapele său de credinţă, aşa cum zice psalmistul: *„Mă bucur cînd mi se zice: «Haidem la Casa Domnului!»"* (Ps. 122:1). Observăm de aici că închinăciunea creştină este un act voluntar al creştinului şi este un prilej de bucurie, ca prin închinăciune, creştinul să simtă o atmosferă dumnezeiască.
Prin închinăciunea evanghelică şi prin lucrarea de misiune de propovăduire a Evangheliei, Biserica Creştină are două avantaje:
1. Creşte în maturitate duhovnicească, de a-L cunoaşte mai bine pe Domnul Isus Hristos, ca Mîntuitorul; şi
2. Creşte ca număr; căci cei ce asistă, simţind în închinăciune evanghelică prezenţa lui Dumnezeu, acceptă mîntuirea lui Dumnezeu prin credinţa în jertfa şi învierea Domnului Hristos.

Biserica Creştină, trebuie să fie locul unde cel mai păcătos om trebuie să se simtă bine, adică ca acasă; căci dacă lumea îl dispreţuieşte, Dumnezeu îl iubeşte, şi omul nu se mai simte singur.
Aceasta este Biserica Creştină pe care Domnul Hris-tos a înfiinţat-o prin apostolii Săi, şi aceasta este Biserica care trebuie să fie, în ciuda tuturor tradiţiilor bisericeşti, cari sunt lucruri străine de Cuvîntul Domnului Hristos şi al apostolilor Săi, căci este scris în Sfînta Scriptură că:
„ *Cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască şi el cum a trăit Isus"* (I Ioan 2:6).
Aceasta este în esenţă Biserica Creştină evanghelică!
Pentru mulţi, se ridică întrebarea: „De ce folos este existenţa bisericii creştine?"
Răspunsul este:
1. Biserica creştină evanghelică există pentru a oferi lumii mîntuirea lui Dumnezeu, prin credinţa în jertfa Domnului Isus Hristos; dar biserica nu poate da mîntuirea. ci numai o oferă.
2. Bierica creştină prin exemplul bun al credincioşilor ei, oferă lumii o cale spre adevărata viaţă plăcută lui Dumnezeu.
3. Biserica creştină oferă lumii o scăpare de patima păcatului precum şi de consecinţele păcatului.
4. Biserica creştină oferă lumii pe „Păstorul cel bun", care şi-a dat viţa pentru salvarea omului din robia păcatului.
5. Biserica creştină este unealta lui Dumnezeu pentru mîntuirea tuturor oamenilor.

Mărturisire!
Am căutat fericirea, dar lumea nu mi-a dat, Numai Isus e-Acela, ce'n braţe m-a luat!

CAPITOLUL II

TEMELIA CREDINŢEI CREŞTINE

Cartea care formează temelia învăţăturii creştine, este Biblia, care datorită originii ei divine mai este denumită şi Sfânta Scriptură. Cu alte cuvinte, Biblia este unica carte care conţine constituţia şi regulamentul de funcţionare a Bisericii Creştine. Biblia s-a realizat prin mijlocirea lui Dumnezeu şi acceptarea omului; adică, Dumnezeu, prin Duhul Său cel Sfînt, a insuflat Cuvîntul Său, în mintea unor oameni evlavioşi, cu scopul de a fi transmis celorlalţi oameni, spre

cunoaştere şi ascultare. Biblia, deşi scrisă de oameni, nu a fost produsul gîndirii omului, ci este produsul Duhului Sfînt,
deaceea Biblia sau Sfînta Scriptură este considerată ca drept Cuvîntul lui Dumnezeu. în virtutea acestui adevăr, creştinul evanghelic crede şi mărturiseşte că Sfintele Scripturi, ale Vechiului şi Noului Testament, sunt revelaţia lui Dumnezeu către neamul omenesc, şi sunt izvorul fără de greş al cunoaşterii lui Dumnezeu. Revelaţia aceasta a fost necesară pentru ca toţi oamenii să poată cunoaşte pe Adevăratul Dumnezeu.
Dacă omul, poate să se descopere pe sine semenilor săi prin comunicări externe, atunci şi Dumnezeu, Creatorul, poate să Se descopere omului pe aceeaşi cale. Revelaţia lui Dumnezeu către neamul omenesc, este 0 revelaţie externă, prin activitate şi prin Cuvînt. Universul este o revelaţie a lui Dumnezeu prin natură, iar activitatea lui

Dumnezeu în natură, precede revelaţia Cuvîntului Său în istorie.
Valoarea Sfintei Scripturi — Biblia, se afirmă prin sine însăşi, prin „experienţa personală" a individului, căci: „oricine acceptă, primeşte si trăieşte învăţăturile Bibliei, îşi schimbă viaţa". Acesta este scopul pentru care Dumnezeu a dat Cuvîntul Său, pentru ca oamenii să-şi schimbe viaţa lor rea spre o viaţă mai bună cu Dumnezeu.
Biblia se mai afirmă şi prin „adevărurile de ştiinţă" pe care le aminteşte, deşi nu este o carte de ştiinţă. Astfel, în Biblie este scris că „pămîntul este suspendat" aşa cum este scris: *„El* (Dumnezeu)... *spînzură pămîntul pe nimic"* (Iov 26:7).
Apoi Biblia mai vorbeşte despre „ciclul hidrologic" al pămîntului, astfel:
„ *Căci El trage la El picăturile de apă, le preface în abur şi dă ploaie, pe care norii o strecoară şi o picură peste mulţimea oamenilor"* (Iov 36:27-28).
„El ridică norii de la marginile pămîntului, dă naştere la fulgere şi ploaie" (Ps. 135:7).
Mai tîrziu profetul Isaia vorbeşte că pămîntul ocupă a treia parte din suprafaţa globului pămîntesc, zicînd:
„ *Cine a strîns ţărîna pămîntului într-o treime de măsură?"* (Isaia 40:12).
De unde au ştiut aceşti oameni, aceste adevăruri pe care ştiinţa omenească le recunoaşte numai de cîteva secole? Răspunsul este simplu: Dumnezeu Creatorul le-a descoperit aceste realităţi. Biblia mai conţine şi multe profeţii, cari istoric s-au împlinit întocmai la timpul lor, şi tot aşa, pro-rociile cari privesc viitorul nostru, se vor împlini. împlinirea profeţiilor este cea mai puternică mărturie despre divinitatea şi autoritatea Sfintei Scripturi. Prin profeţi, Dumnezeu a scris istoria, mai înainte de a se întîmpla.
Pe de-altă parte, în ciuda faptului că mulţi au încercat să discrediteze Sfînta Scriptură, arheologia descoperă mereu noi mărturii cari confirmă conţinutul Sfintei Scripturi. întrucît Sfînta Scriptură a fost scrisă prin insuflarea lui Dumnezeu, caracterul ei este dominant teologic, doctrinar. Capacitatea scriitorilor Sfintei Scripturi nu a depins de cultura sau talentul lor, ci a depins de sfinţenia evlaviei lor pentru Dumnezeu. Pentru că Sfînta Scriptură are o origine divină prin mijlocirea lui Dumnezeu, ea are şi o logică a ei proprie, diferită de metodele umane. Pentru acest motiv, cititorul Bibliei nu trebuie să se limiteze la un cuvînt sau o idee izolată de context, ci trebuie, liniştit, să desprindă gîndul lui Dumnezeu din întregul context.
Istoria poporului lui Dumnezeu, numit israel, adică iudeu, este scheletul de împrejurări care a provocat revelaţia scrisă a lui Dumnezeu. Istorisirile din Sfînta Scriptură — Biblia — nu sunt ficţiuni, nici mituri, nici legende, cum pretind unii, căci

totul este real, şi istoric de necontestat. Sfînta Scriptură conţine istoria vieţii umane şi lupta omului cu păcatul său, precum şi acţiunea lui Dumnezeu pentru salvarea omului de consecinţele păcatului său.
Sfînta Scriptură-Biblia, este o colecţie de cărţi ce a fost scrisă în decurs de circa 1600 ani şi de 40 de scriitori din toate straturile sociale.
Sfînta Scriptură este despărţită în două mari părţi, numite: „Vechiul Testament" şi „Noul Testament". Vechiul Testament vorbeşte despre originea omului şi istoria poporului israel, iar Noul Testament vorbeşte despre istoria vieţii Domnului Isus Hristos, a apostolilor Săi, precum şi despre
începutul bisericii creştine.
Sfintele Evanghelii vorbesc despre experienţa urna-no-divină a Domnului Hristos cu ucenicii Săi şi cu publicul asistent.

CREŞTINISMUL EVANGHELIC
TEMELIA CREDINŢEI CREŞTINE

Vocabularul Sfintei Scripturi este simplu şi popular, dar este cuceritor.
învăţătura Sfintei Scripturi este mereu proaspătă, şi mereu actuală, căci fiind de origine din Dumnezeu, nu poate îmbătrîni şi nu se poate schimba.
Cine încearcă să schimbe sau să adauge la Cuvîntul Sfintei Scripturi comite un sacrilegiu înaintea lui Dumnezeu, care este autorul Sfintei Scripturi.
Cînd Dumnezeu spune în Sfînta Scriptură că un anumit lucru este rău, sau o anumită atitudine este rea, să fim convinşi că aşa este, indiferent de părerile şi interpretările oamenilor.
Cuvîntul Sfintei Scripturi nu se schimbă după vremuri, după împrejurări sau după convenienţă, întrucît Cuvîntul lui Dumnezeu, odată dat sau rostit, este dat pentru totdeauna şi rămîne veşnic, fără de schimbare; căci Dumnezeu nu se poate schimba, pentru că El este începutul şi sfîrşi-tul, şi este veşnic Acelaşi.
Sfînta Scriptură comfirmă acest adevăr zicînd:
„M-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptaţi pentru credinţa, care a fost dată sfinţilor odată pentru totdeauna" (Iuda 3).
îndemnul acesta este un îndemn al veacului apostolilor, iar Biserica Creştină de după ei, a primit acest îndemn ca din partea lui Dumnezeu. în consecinţă, creştinii de azi, au datoria să respecte acest Cuvînt veşnic al lui Dumnezeu, şi să trăiască corespunzător.
Scopul educaţiei creştine este ca prin folosirea Sfintei Scripturi să ajute pe oameni să înţeleagă diferenţa dintre teologie şi filozofie; să-i ajute să înţeleagă regulile de principiu ale societăţii în care trăiesc; grija pentru aproapele; şi să înţeleagă scopul moralei în viaţa cea de toate zilele.
Tehnologia vieţii moderne a creat o mulţime de fapte nevrednice, care au dus la violenţe care nu au existat în timpurile biblice, fapte la care Biblia nu are un răspuns direct, pentru că nu au existat atunci, dar prin context Biblia are răspuns pentru orice faptă rea şi nedemnă de un creştin. Dealtfel, Biblia nu este un dicţionar de întrebări şi răspunsuri privind problemele morale din viaţa omului, şi totuşi Biblia are un răspuns pentru orice faptă a omului. Biblia în partea I-a, numită Vechiul Testament, vorbeşte despre istoria poporului israel, şi aminteşte de unele restricţii pe care nimeni nu le mai consideră autoritare astăzi.
în partea a Ii-a, numită Noul Testament, se vorbeşte despre Domnul Isus Hristos şi despre istoria bisericii creştine, în care se fac anumite recomandări, privind trăirea vieţii creştine, spre exemplu la I Cor. 4-9, se recomandă ca femeia să aibă capul acoperit la rugăciune şi închinăciune. Bărbatul nu are această obligaţie; însă în v.14,

este o restricţie şi pentru bărbat, prin care se arată că este o ruşine pentru un bărbat să poarte părul lung.
Capul acoperit al femeii, în timpurile acelea, era un semn că femeia respectivă era supusă unui bărbat, adică era căsătorită; deci alţi bărbaţi să o lase în pace. în timpurile noastre această poruncă în general nu se mai respectă, şi femeile căsătorite umblă cu capul ne-acoperit, dar cu părul frumos coafat. Unele femei creştine care vor să îndeplinească porunca de mai sus şi să aibe capul acoperit, folosesc pălăria, dar pălăriile au ajuns o întrecere de modă, prin care fiecare , pălărie este o provocare la atenţia bărbaţilor. Cu alte cuvinte, o recomandare din Sfînta Scriptură, greşit aplicată, a ajuns o expunere provocativă. S-a aplicat forma, dar s-a pierdut scopul.
Un alt exemplu: la I Tim. 2:9, se recomandă modes-
lia la femei şi să nu aibă „împletituri de păr, nici aur şi nici

cu haine scumpe". Lumea, inclusiv cea creştină, consideră aceste restricţii ale Bibliei ca „adiaphore", adică lucruri de indiferenţă morală, fără importanţă. Totuşi, Noul Testament recomandă această morală, care este valabilă, şi liber consimţită trebuie aplicată în viaţa creştină.
Cei ce susţin că aceste lucruri nu mai sunt normative ale vieţii creştine de azi, argumentează că scriitorii Sfintei Scripturi au scris voia lui Dumnezeu în circumstanţele istorice ale timpului lor.
Dar în Sfînta Scriptură nu se găseşte nici cea mai subtilă aluzie că, voia lui Dumnezeu se schimbă după timpuri, ci dimpotrivă, în Biblie se subliniază stabilitatea Cu-vîntului lui Dumnezeu care este şi rămîne veşnic Acelaşi.
„ *Cerul şi pămîntul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece"* (Mat. 24:35).
„Este mai lesne să treacă cerul şi pămîntul decît să cadă o singură frîntură de slovă din Lege " (Luca 16:17).
Rolul educaţiei creştine este ca prin cunoaşterea Sfintei Scripturi, creştinul să desprindă intenţia lui Dumnezeu, şi astfel viaţa creştină să fie trăită cu credincioşie în ascultare deplină de voia lui Dumnezeu. Sub călăuzirea Duhului Sfînt, se pot rezolva toate chestiunile la care aparent se pare că Biblia nu are un răspuns direct.
Vechiul Testament este istoria poporului lui Dumnezeu, numit israel, şi unele restricţii au corespuns culturii vremurilor de atunci; Noul Testament, este istoria bisericii creş-
tine şi este un normativ autoritar al vieţii creştine, chiar dacă unele restricţii sunt considerate azi ca necorespunzătoare vremurilor noastre.
în general, toate restricţiile din Biblie au un caracter preventiv, deaceea sensul acestor restricţii rămîne valabil.
Biblia are o relaţie unică şi este autoritară în viaţa Bisericii Creştine, precum şi a mărturiei creştine. Biblia este

unică, indinspensabilă, şi suficientă pentru mîntuirea tuturor oamenilor.
Biblia este punctul de referinţă comun al Creştinismului, fie Romano-Catolic, fie Grec-Ortodox or Protestant. Deşi dogme teologice, sau sisteme eccleziastice divizează Biserica Creştină, „Biblia este unicul factor de unitate al Creştinismului". Ceea ce desparte pe creştini, sunt învăţăturile oamenilor adăugate la Cuvîntul Sfintei Scripturi.
Pentru înţelegerea şi trăirea unei vieţi creştine, trebuie ţinut seama de cîteva elemente, şi anume:
1. Natura omului, ca drept o fiinţă morală;
2. Libertatea şi capacitatea umană de a lua decizii;
3. Standardul de conduită, precum şi obiectivele vieţii creştine; şi
4. Biblia ca parte integrantă din viaţa creştină. Biblia este autoritară pentru valoarea

documentelor
ce le conţine, precum şi a scopului pentru care au fost date.
Biblia deţine Adevărul Divin, iar adevărul este întotdeauna opusul erorii.
Biblia este insuflată de Dumnezeu, şi este izvorul fără de greş al cunoaşterii lui Dumnezeu prin credinţa în Domnul Isus Hristos; deaceea Biblia este singura autoritate în materie de religie.
în Biblie, Dumnezeu descoperă Adevărul despre Sine şi voia Sa faţă de oameni, astfel Biblia este o autoritate prescriptivă dar şi exclusivă, prin care se comunică condiţiile lui Dumnezeu privind o relaţie de pace între om şi Dumnezeu.
Prin Cuvîntul Său, Dumnezeu oferă omului o posibilitate de relaţie personală, între om şi Dumnezeu, dar care se realizează numai atunci cînd omul acceptă şi răspunde la oferta lui Dumnezeu, prin credinţă în Domnul Isus Hristos,

Mîntuitorul. Prin acceptarea învăţăturilor Domnului Isus Hristos, ele devin autoritare pentru o viaţă de creştin. Din cele de mai sus, reiese că:
1. Biblia dă formă identităţii creştine;
2. Biblia formează caracterul creştin;
3. Biblia pregăteşte gîndirea creştinului în vederea luării de decizii.
Pentru evitarea unui dezastru moral social, Biblia nu trebuie tratată cu indiferenţă şi nici respinsă.
a. Mesajul divin al Sfintei Scripturi este prezentat sub o formă prin care cititorul este provocat să acţioneze; fie să respingă sau fie să accepte voia lui Dumnezeu. Prin trăirea reală a voii lui Dumnezeu prin credinţa în Domnul Isus Hristos se crează adevărata identitate creştină. Prin această trăire, creştinii sunt identificaţi ca poporul lui Dumnezeu, iar Biblia, ca drept Cuvîntul lui Dumnezeu, este singurul normativ al vieţii lor de viaţă şi credinţă.
b. Caracterul creştin se formează numai prin cultivarea disciplinată a virtuţilor creştine. Caracterul defineşte maturitatea morală a creştinului, iar Biblia are menirea de a ne arăta necesitatea creşterii spre maturitate spirituală, precum şi obiectivele ce trebuiesc atinse în dezvoltarea caracterului creştin.
Omul acţionează după ceea ce este, şi devine după ceea ce face. Virtuţile creştine, menţionate în Noul Testament nu sunt pentru a fi admirate, ci pentru a deveni realităţi ale vieţii, pentru formarea caracterului creştin, aşa cum este scris: *„Voi fiţi dar desăvîrşiţi, după cum şi Tatăl vostru cel ceresc este desăvîrşit"* (Mat. 5:48).
c. Caracterul determină acţiunile vieţii.
Luarea de decizii în viaţa unui creştin, depinde de caracterul său şi de influenţa pe care Biblia o are în viaţa sa.
Biblia oferă îndrumări concrete pentru luare de decizii folositoare, dar răspunderea este a individului.
Biblia dă îndrumări, dar nu formule standard; îndrumările Bibliei sunt aplicate de la caz la caz, şi depind întru totul de individ care poartă toată responsabilitatea pentru deciziile luate.
Un principiu general al Bibliei este „iubeşte pe Dumnezeu si pe aproapele tău". Prin urmare, deciziile unui creş-lin trebuiesc luate conform acestui principiu divin.
d. Dumnezeu este activ şi lucrează, împăcînd lumea CU Sine prin credinţa în Domnul Isus Hristos, restabilind omul la adevărata umanitate. Credinţa creştină este Calea care dă sens vieţii de fiecare zi, transformînd faptele omului, ca prin acestea, slava lui Dumnezeu să fie o realitate. Cînd aceasta nu poate fi realizată, este recomandat a se urmări ce forţe sau factori răpesc vieţii sensul pe care Dumnezeu a intenţionat să-l

aibă.
e. Cînd voinţa omului se identifică cu voinţa lui Dumnezeu, atunci faptele drepte sunt un rezultat natural al acestei atitudini, dar cînd dorinţa de a face rău este încă vie în inima umană, atunci individul nu are capacitatea de a face ce este drept, atît înaintea lui Dumnezeu cît şi înaintea oame-uilor. Faptele unui adevărat creştin care a fost răscumpărat din felul său deşert de vieţuire, sunt întotdeauna îndreptate spre slava lui Dumnezeu şi spre binele aproapelui cu care irăieşte.
John MacKenzie în cartea sa „Manual de Etică" a scris: ..Creştinul, nu numai că încearcă să se menţină nepătat tic lume, ci chiar încearcă să cureţe lumea de pete".
O problemă care confruntă Biserica Creştină, încă de la începutul ei, este relaţia cu ceilalţi oameni ne-creştini, adică societatea. Adesea multe probleme sociale se confruntă cu învăţătura creştină, dar acestea nu sunt decît prilejuri de a

manifesta roadele binevenite ale învăţăturii creştine. Lumea este arena în care Creştinismul îşi poate demonstra activitatea sa de mijlocire pentru mîntuirea oamenilor. Creştinismul adevărat trebuie să fie un efectiv instrument al lui Dumnezeu pentru salvarea lumii. Biblia rămîne Unica sursă a mîntuirii personale care este accesibilă şi la îndemîna oricărui muritor, deci nu există dezvinovăţire.
Biblia este singura fereastră a speranţei prin care omul poate privi spre veşnicie, din închisoarea acestei lumi trecătoare şi amăgitoare. Biblia este unica carte care schimbă inima şi viaţa omului.
Cu cît omul este mai aproape de Cuvîntul lui Dumnezeu, cu atît va fi mai departe de păcatele lumii fără Dumnezeu. Creştinismul nu este un meniu din care îmi aleg ce îmi place, ci Creştinism înseamnă: „Totul din Sfînta Scriptură a Noului Testament, sau nimic".
Pe acei ce nu cred acest adevăr Divin, apostolul Pa-vel îi numeşte ca cei ce: *„...se împotrivesc adevărului"* (Romani 2:8), adică ei sunt acei ce trăiesc în erori şi greşeli. Cititorule, dacă Adevărul Sfintei Scripturi te supără, sau este un obstacol pentru mîntuirea ta, înseamnă că eşti pe un drum greşit. Aşa numitele probleme intelectuale ale credinţei, sunt de fapt vinovate dezvinovăţiri, prin care se încearcă a se acoperi o răzvrătire morală.
Cînd învăţătorul Divin, Domnul Isus Hristos a zis: *„Eu sunt calea, adevărul şi viaţa"* (Ioan 14:6), El a precizat că:
— El este calea pe care trebuie să mergem;
— El este adevărul pe care trebuie să-1 credem; şi
— El este viaţa pe care trebuie să o trăim.
Adeseori creştinul face alegeri greşite, dar trebuie făcută deosebirea dintre: „ce este Cuvîntul lui Dumnezeu", şi „ce este cuvîntul oamenilor".
Satana, ca împotrivitor al lui Dumnezeu, caută ca pe orice cale să pătrundă în gîndirea noastră, pentru că omul este ceea ce gîndeşte; deaceea, tot ce nu corespunde cu Cuvîntul Sfintei Scripturi, să nu fie primit în gîndirea noastră de creştini, aşa cum afirmă şi apostolul Pavel, cînd a zis: *„Noi însă avem gîndul lui Hristos"* (I Cor. 2:16). Cunoaşterea mai amănunţită a Cuvîntului Sfintei Scripturi, este un scut care apără mintea de infiltrarea gîndu-rilor Satanei.
Cuvîntul lui Dumnezeu nu este o teorie sau o filozofie; după cum nu este nici un concept care trebuie discutat şi dezbătut; ci *„Cuvîntul s-a făcut trup"* (Ioan 1:14), în persoana Domnului Isus Hristos, care trebuie să fie iubit, urmat şi trăit.

Cuvîntul lui Dumnezeu din Sfînta Scriptură, este mai mult decît expresia unei concepţii, pentru că „Cuvîntul lui I >umnezeu", este îmbrăcat cu putere divină, care îl face să fie activ şi creativ în viaţa creştinului. Cuvîntul Sfintei Scripturi ne descoperă pe Dumnezeu şi natura Sa, precum şi mîntuirea pe care El a pregătit-o pentru toţi oamenii, aşa cum subliniază apostolul Pavel:
„ *Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu, ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire"* (II Tim. 3:16).
„...Sfintele Scripturi, cari pot să-ţi dea înţelepciunea care duce la mîntuire, prin credinţa în Hristos Isus" (II Tim. 3:15).
Adevărul divin este mai mult decît formularea unor dogme moarte, căci Domnul Isus spune: *„Eu sunt Adevărul",* astfel adevărul divin se identifică cu viaţa veşnică. A nu crede acest adevăr divin, înseamnă o voită respingere a sursei divine a adevărului veşnic, adică este o voluntară şi

violentă rebeliune împotriva voinţei lui Dumnezeu, care doreşte ca *„nimeni să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică".*
Respingerea adevărului divin, este o eroare spirituală, prin care voit, se evită singura cale prin care omul poate ajunge la părtăşia cu Dumnezeu, iar abuzarea de Cuvîntul lui Dumnezeu duce la deformarea adevărului despre Dumnezeu.
Sfînta Scriptură este raza de lumină care ne conduce prin întunerecul lumii, spre cer. Ea este hrana care ne susţine credinţa, ne mîngîie si ne înviorează sufletul.

CAPITOLUL III

ISTORIA OMULUI

Din cele mai vechi timpuri, omul a fost îngrijorat despre soarta sa pe pămînt, şi întotdeauna a fost cuprins de dorinţa de a se cunoaşte pe sine însuşi, şi anume: „De unde a venit şi pentru ce există?" în toate vremurile şi pe toate meridianele pămîntului, au fost gînditori, conducători religioşi şi chiar oameni comuni, cari au pus întrebarea „Ce este omul?"
în vremurile noastre, psihologia, antropologia şi sociologia au încercat să contribuie la găsirea unui răspuns adecvat, dar deşi s-a ajuns la unele contribuţii importante în cunoaşterea fiinţei omului, totuşi nu au reuşit să găsească un răspuns satisfăcător la întrebarea: „Ce este omul şi ce rost are existenţa sa pe pămînt?"
Conform Sfintei Scripturi - Biblia, cu circa 2000 de ani înainte de Hristos, cam pe vremea lui Avraam, ni se arată că un anume Iov pune întrebarea: *„Ce este omul, ca să-Ţi pese de el atît de mult, ca să iei seama la el?"* (Iov 7:17).
Cu o mie de ani mai tîrziu, împăratul poet iudeu, repetă şi el întrebarea, zicînd: *„Ce este omul ca să Te gîndeşti lael?"(Ps.* 8:4).
Trebuie să observăm că aceste întrebări s-au născut din situaţii diferite. Iov pune întrebarea în vremea marilor

sale suferinţi, cînd a pierdut totul, şi bogăţii şi familie; iar David pune întrebarea din poziţia de mare şi glorios împărat. Acest fapt ne spune că indiferent de condiţiunile sociale în cari au trăit, fie favorabile, fie nefavorabile, totuşi fiecare a dorit să cunoască enigma: Ce este omul?
în ultimele decenii s-au vînturat idei curioase despre om, şi anume:
1. în sistemul de gîndire comunist, omul este o unealtă de producţie, deci el trebuie

îngrijit pentru a putea produce mai mult; şi
2. Omul este o formă evoluată din lumea animală. în faţa acestor inumane şi degradante concepţii,
autorul consideră că este folositor să aflăm întîi „Ce nu este omul" şi apoi vom trece a vorbi despre „Ce este omul?"

a. CE NU ESTE OMUL

O idee greşită despre om domină azi în educaţie, şi aceasta este concepţia că omul este „numai materie". Conform acestei teorii omul este un produs al protoplasmei, adică o combinaţie de substanţe chimice, iar viaţa a apărut în univers ca un accident, şi prin evoluţia unui alt şir de necunoscute accidente s-a format omul. în lumina acestei utopice teorii, omul nu este mai mult decît o simplă vieţuitoare în-tîmplătoare, şi fără rost în existenţa ei, întocmai ca o buruiană care răsare la întîmplare, trăieşte fără nici un folos, şi piere tot fără rost, nesimţind nimic din existenţa ei, şi nefi-ind nimănui de vreun folos.

Este limpede că, după această teorie, omul nu este nimic, că e fără rost în existenţa sa, aşa cum s-a exprimat şi filozoful existenţialist francez, Jean Paul Sartre, cînd a zis: „Omul este o pasiune fără de folos". De nouăsprezece veacuri, Creştinismul a difuzat în lume o teologie Theo-centrică
(adică, Dumnezeu este centrul istoriei omului), iar în ultimele decenii această învăţătură s-a schimbat şi a devenit antro-po-centrică (adică centrată pe om) şi de la om avem absurda teorie de mai sus. Este foarte interesant de observat că pentru acceptarea acestei teorii a evoluţiei, ne trebuie un şir nesfîrşit de credinţă, pentru fiecare moment al evoluţiei din care nici unul nu este identificat şi nici verificabil; pe cînd a accepta creştinismul, este necesară o singură şi simplă credinţă, adică a crede că Dumnezeu este Creatorul omului.

Pînă acum nici un moment din şirul de evoluţii nu este identificat, nu este verificabil şi nu este repetabil.

Este general recunoscut că pentru ca o teorie să devină ştiinţifică, trebuie să îndeplinească două condiţiuni, şi anume: să fie verificabilă, şi să fie repetabilă; ori teoria evoluţiei nu poate proba nimic şi nici vorbă de repetare. Curiozitatea este mai mare, căci în ciuda acestor lipsuri, totuşi această teorie a evoluţiei este considerată ştiinţifică. Acesta este paradoxul ştiinţei omului; cu alte cuvinte nu ne putem încrede în deciziile ei.

Analizînd ideile acestei învăţături a evoluţiei, este uşor de observat că totul este numai teorie întemeiată pe presupuneri şi supoziţii, neavînd nici un temei material sau istoric, prin care ar putea fi verificată şi ar putea fi vrednică de crezare. Din nou repet faptul curios, că deşi ştiinţa pretinde că se ocupă cu cercetarea lucrurilor existente, totuşi unii consideră teoria evoluţiei drept ştiinţifică, deşi este lipsită de tirice probă materială. Concluzia naturală şi logică este că teoria evoluţiei este neştiintifică si este numai o teorie. Este recunoscut de ştiinţă că materia poate suferi numai transformări de calitate, dar nu de natură. Materia poate fi schimbată In starea ei, adică din corp solid să devină lichid sau pulbere; sau din stare lichidă să devină gazoasă; sau materia poate fi

descompusă în elementele cari o compun, dar toate aceste elemente îşi păstrează natura lor iniţială. La acest adevăr ştiinţific, se ridică întrebarea, cum se face că materia inertă poate da naştere vieţii şi să creeze o fiinţă cu personalitate?

încercînd să admitem teoria evoluţiei, indiferent de natura ei, trebuie să apelăm la cea mai hotărîtă şi absurdă credinţă, după zicala romînească: „Crede şi nu cerceta". Cu

alte cuvinte, nu cerceta, pentru că nu ai ce cerceta, căci nu există nici o probă verificabilă şi repetabilă. Ciudat este faptul că ştiinţa a dovedit că „viaţa" nu poate proveni din „ne-viaţă", adică din materie şi totuşi teoria evoluţiei care este bazată pe ipoteze este proclamată ştiinţifică.
în mod natural se ridică întrebarea: Care este procesul misterios prin care materia dă naştere spiritului de viaţă care este imaterial?
Acceptînd teoria că materia este originea vieţii, reiese că omul cît şi viaţa sunt rezultatul comun al evoluţiei materiei, atunci, conform cu axioma ştiinţei care zice că „materia este veşnică şi nu trece, ci numai se transformă, atunci şi omul ar treabui să trăiască veşnic şi să nu mai moară, căci este un produs al materiei veşnice.
Desfăşurarea vieţii omului, nu justifică însă aceste absurde teorii ale omului, căci de cînd este cunoscut în istorie, omul material moare, se stinge şi dispare ca şi cînd nu a fost. Dacă omul totuşi moare, atunci teoria evoluţiei materiei nu este ştiinţifică, ci este o minciună.
Moartea demonstrează că materia nu poate fi originea vieţii, ci materia este numai purtătoarea temporară a vieţii, care are cu totul altă origine şi care purcede din Spiritul Infinit de viaţă, care este Dumnezeu. Cu toţii ştim că „omul este om" numai atît timp cît materia chipului său este animat de spiritul de viaţă pe care îl poartă. Cînd acest spirit

L

de viaţă părăseşte chipul material al omului, atunci a dispărut şi „omul ca fiinţă", şi a rămas un cadavru, o materie care lipsită de spiritul de viaţă intră în descompunere. Este limpede că materia nu este şi nu poate fi originea vieţii omului.
A doua teorie greşită despre om mai este ideea lansată de Darwin, prin care omul este rezultatul unui alt şir necunoscut de întîmplân şi transformări, pe care Darwin le numeşte „selecţia naturală" şi prin care evolutiv omul.s-a format din lumea animală.
Şi aici se ridică două întrebări, şi anume:
1. De unde a primit animalul viaţă? şi
2. Cum s-a transformat instinctul animalic într-o „personalitate raţională", cu determinare de sine?
La aceste întrebări, susţinătorii acestei teorii sunt tăcuţi şi evită orice discuţie, pentru că nu au un răspuns satisfăcător raţiunii.
Dacă materia nu poate da viaţă, de unde a primit animalul viaţa şi mişcarea? Aici începe iar şirul nesfîrşit de în-lîmplări şi fenomene necunoscute care nu se pot dovedi, pentru că nu există. Aceasta deschide posibilitatea unei alte origini a vieţii.
Cum se explică fenomenul misterios prin care instinctul animalic care nu are personalitate, a putut să producă 0 fiinţă raţională cu o personalitate dominantă în univers, ştiut fiind că din punct de vedere genetic, progenitura moşteneşte caracteristica părinţilor săi? Cum a putut animalul să dea ce nu are? Aici începe iar povestea întîmplărilor fără de sITrşit şi fără explicaţie. Toate aceste denumite evoluţii ce nu au existat şi nu pot fi justificate ca fapt real, sunt total iraţionale şi greu de acceptat. Unii încearcă să justifice aceste fenomene, zicînd: „Capacitatea omului de a gîndi, de a raţiona, se presupune a fi o activitate a atomului din materie", res-

pectiv a creierului uman. La aceste explicaţii se ridică iar întrebarea: „Cum poate materia inertă să creeze caracteristici imateriale? Răspunsul este simplu: „imposibil".

O altă explicaţie a evoluţioniştilor mai este că: „O pereche de maimuţe au fost înzestrate de natură cu calităţi excepţionale, ridicîndu-le de la viaţa inferioară instinctivă de animal, la nivelul de „om raţional". Din nou ne ciocnim de vechea întrebare „materia". Aici se spune că „au fost înzestrate de natură". Dar ce este natura? Căci ea este tot materie şi limitată. De unde şi cum a avut „natura" puterea să înzestreze pe maimuţă cu calităţi excepţionale pe care ea însăşi nu le are? Este vorba de personalitatea omului care se manifestă prin facultăţi sufleteşti, ca: raţiunea, sentimentul şi voinţa". Natura nu are aceste caracteristici, deci cum le-a putut da maimuţei? Răspunsul este din nou simplu: supoziţii şi poveşti, nimic adevărat. Susţinătorii acestor teorii, fac ceea ce nu vor să facă, adică la fel cu creştinii, ei justifică „necesitatea credinţei" pentru înţelegerea vieţii şi a universului, căci fără credinţă toate teoriile lor nu sunt mai mult decît poveşti pentru copii. Este interesant de subliniat că materialiştii care pretind că ei nu pot crede decît ceea ce văd, fără voia lor şi indirect, ei susţim învăţătura Sfintei Scripturi care arată că totul se poate înţelege prin credinţă, aşa cum este scris:
„Şi credinţa este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd". Prin credinţă pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvîntul lui Dumnezeu, aşa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd" (Evrei 11:1-2).
Prin acceptarea acestor teorii ale evoluţiei materiei sau a maimuţei, pe nedrept numite ştiinţifice, omul se degradează pe sine însuşi, încadrîndu-se în rîndul animalelor, iar

rezultatul acestor teorii este decăderea morală a rasei umane, decădere care se manifestă în viaţa noastră prin brutalitate şi imoralitate, fără ruşine şi fără milă.
Prin acceptarea acestor teorii evoluţioniste, omul îşi asumă o auto-independenţă faţă de puterea Creatoare, stare care de fapt este o manifestare a desconsiderării lui Dumnezeu.
Atunci, „Ce este omul"? Singurul răspuns corect şi satisfăcător este că „Omul este o creatură si nu o întîmpla-
ie".
Cu toţii suntem îngroziţi de societatea în care trăim.
Dar de ce ne mirăm? Căci tot ce vedem nu este decît rezultatul educaţiei că omul este un animal evoluat, un produs al materiei.
îngrozitoare stare, dar trist căci este adevărată. Fugind de Dumnezeu, omul se desconsideră pe sine însuşi. Acum 19 veacuri, apostolul Pavel schiţează profilul omului clin zilele noastre cînd scrie:
„Să ştii că în zilele din urmă, vor fi vremuri grele, căci oamenii vor fi iubitori de sine; iubitori de bani, lău-dăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, obraznici, îngîmfaţi, iubitori mai mult de plăceri decît de Dumnezeu" (II Tim. 3:1-5). Nu ne place acest chip, şi totuşi nu îl părăsim, de aceea vom purta consecinţele.
b. CE ESTE OMUL?
Antropologia Bibliei se ocupă cu studierea omului aşa cum este el prezentat în Sfînta Scriptură, adică:
— Omul a fost creat de Dumnezeu: în asemănarea chipului lui Dumnezeu; păcatul său şi conştiinţa sa. Omul a 1'ost întotdeauna om. El nu este un produs al evoluţiei, ci el este o creaţie, aşa cum este descris în Sfînta Scriptură.

Să studiem dar fiinţa omului în lumina Sfintei Scripturi, care este unica scriere ce vorbeşte despre istoria omului de la începutul său, şi este unica sursă de informare care cuprinde cele mai directe mărturii cari au supravieţuit de-alun-gul veacurilor.

1. OMUL CREAT PRIN HOTĂRÎREA LUI DUMNEZEU

Sfînta Scriptură - Biblia, ne relatează că la început, cînd Dumnezeu, Creatorul, a orînduit ordinea în haosul materiei, aducînd lumina din nebuloasă, separînd apele de pă, mînt, instalînd aştrii cereşti ca luminători ai pămîntului şi ca hotar de vremuri, Dumnezeu a împodobit pămîntul cu plante şi vieţuitoare; cerul cu păsări, şi apele cu peşti, toate după soiul lor; atunci Dumnezeu a privit la tot ce a creat. A privit munţii înalţi cu piscuri albe ce se înalţă semeţ şi maiestos spre cer; a privit văile verzi străbătute cu pîraie de ape cu sclipiri de argint; a privit cîmpurile de aur pentru hrana vieţuitoarelor, şi a zis: *„Iată că toate sunt foarte bune".*

Atunci, Dumnezeu, vorbind fiinţelor cereşti, respectiv Sfînta Treime, a zis: „Să facem o fiinţă care să se bucure şi să îngrijească de toate aceste frumuseţi şi bunătăţi care există prin harul dumnezeirii. Atunci, Dumnezeu a creat pe om *„după chipul şi asemănarea Sa",* cu scopul ca pe pămînt să rămînă amintirea prezenţei Creatorului Celui viu, nevăzut, Atotputernic şi Sfînt.

Prima carte a Sfintei Scripturi, Biblia, este cartea Ge-
nesa, care în primele capitole descrie creerea Universului şi a omului.
în înţelepciunea Sa desăvîrşită, Dumnezeu la început a creat cele materiale, ca: „cerul şi pămîntul" apoi, „plantele şi vieţuitoarele", şi după aceste elemente, cari asigură mijloacele de existenţă a vieţii, Dumnezeu a creat pe om.

Din relatările Sfintei Scripturi, observăm că hotărîrea lui Dumnezeu de a crea pe om, exprimă dorinţa lui Dumnezeu pentru o făptură nouă, care să fie mediul de mijlocire între Creator şi Univers; adică o fiinţă care să corespundă nivelului Personalităţii Sale spirituale. De la început, Dumnezeu nu a intenţionat să creeze o făptură care să fie în parte Dumnezeu, după cum nici nu a intenţionat să fie un alt animal, ci I)umnezeu a dorit să creeze o făptură nouă cu totul deosebită de fiinţele existente, adică o făptură Unică. Dumnezeu a dorit o fiinţă în asemănarea Sa spirituală şi cu capacitatea de a avea relaţii spirituale personale cu Sine, Creatorul.

Indiferent de cauzele cari eventual au colaborat la hotărîrea lui Dumnezeu de a face pe om, un fapt rămîne cert, anume că omul a fost creat la hotărîrea lui Dumnezeu, după cum este scris: *„Să facem om după chipul Nostru".*

în consecinţă, omul nu există din întîmplare, nici din forţă majoră, şi nici din vreo necesitate. Omul nu este o creatură de compromis, pentru a se completa vreun gol, după cum nu a fost creat nici ca o concesie în faţa unei necesităţi a creaţiei universale, căci Universul exista înainte de a fi omul, şi există fără nevoia de mijlocire a omului, Universul fiind numai mediul de existenţă a omului.

2. OMUL CREAT ÎN ASEMĂNAREA LUI DUMNEZEU

Analizînd în continuare hotărîrea lui Dumnezeu de a face pe om, (Gen. 1:26), mai observăm că Dumnezeu a dorit ca această făptură nouă „omul", să poarte „chipul şi asemănarea Sa". De la început trebuie precizat aici, că prin aceste cuvinte de „chip şi asemănare" nu este vorba de vreo asemănare fizică, pentru că Dumnezeu nu are un chip fizic, căci fiinţa Sa, este Spirit, ce nu poate fi văzut sau pipăit; ci omul a fost creat în chipul şi asemănarea spirituală a fiinţei

Iui Dumnezeu. Prin spiritul Său de viaţă, Dumnezeu a înzestrat materia, adică „chipul

omului", cu Personalitatea fiinţei Sale divine, prin care omul a devenit o făptură vie. Astfel omul. în mod imperfect şi temporar, poartă ceva din natura Creatorului său. Dumnezeu.
Psihologia seculară recunoaşte că Personalitatea unei fiinţe umane se manifestă prin: raţiune, sentiment şi voinţă. Acestea sunt facultăţi sufleteşti din Personalitatea lui Dumnezeu, astfel omul, creat ca o **fiinţă** liberă, are capacitatea raţională de a evalua faptele sale, dacă sunt bune sau rele, şi a hotărî relaţiile sale cu Dumnezeu şi cu Universul material sau social. Această capacitate corespunde cu chipul personalităţii lui Dumnezeu, care este o fiinţă liberă şi independentă în existenţa sa. Personalitatea, nu este ceva adăugat la fiinţa omului, ci este fiinţa sa însăşi, şi este capacitatea spirituală a omului, de a raţiona, de a iubi sau urî, şi de a hotărî mersul vieţii sale. Prin însăşi structura fiinţei sale, omul a fost creat să reprezinte pe Creatorul său pe pământ. Omul a fost creat pentru Universul material, dar va purta chipul şi asemănarea spirituală a Creatorului. Aceasta este marea diferenţă dintre om şi animal.
Pentru că omul a fost creat în asemănarea lui Dumnezeu, se deduce că omul prin viaţa sa, este chemat să trăiască cel mai aproape de Dumnezeu şi după chipul lui Dumnezeu, Creatorul său. Prin această facultate, omul este încununat de Dumnezeu cu cea mai înaltă demnitate dintre toate creaturile Sale, şi aşa omul în Univers, ocupă al doilea loc după Dumnezeu.
Prin faptul că omul a fost creat după asemănarea sfinţeniei lui Dumnezeu, reiese că intenţia lui Dumnezeu a fost ca omul să trăiască o viaţă sfîntă în asemănarea Sa, şi
spre binele întregului neam omenesc. Prin această asemănate omul a primit capacitatea de a avea relaţii spirituale cu (reatorul Său, Dumnezeu.
Inspirat de această realitate, omul lui Dumnezeu din vechime, vorbind despre om, a zis: „L-ai făcut cu puţin mai pe jos decît Dumnezeu" (Ps. 8:5).
Dumnezeu a dăruit omului, chipul şi asemănarea Sa, cu scopul ca omul să nu se simtă singuratic într-un univers material rece şi lipsit de dragoste, ci prin înzestrarea omului cu facultăţi sufleteşti, el să poată avea părtăşie personală şi spirituală cu Creatorul său. Din hotărîrea lui Dumnezeu de a crea pe om, reiese că de la început, Dumnezeu a dorit ca această făptură nouă „omul", să aibă capacitatea de părtăşie cu Creatorul său. Prin această capacitate, omul este responsabil de acţiunile sale înaintea lui Dumnezeu.
3. OMUL O FĂPTURĂ CU RESPONSABILITATE
Privind în continuare la analiza textului din cartea (icnesa 1:26, mai observăm că Dumnezeu nu a creat pe om numai ca pe o capodoperă a creaţiei, care să fie o admiraţie, ci atunci cînd Dumnezeu a hotărît să creeze „omul", i-a ho-lărît şi un scop, anume: „Omul să fie o făptură cu responsabil itate". Omul nu a fost creat ca o decoraţie în Universul material, ci el trebuie să fie şi „funcţional", adică el are un rol în acest Univers, — rol arătat în v.26, fiindcă atunci cînd Dumnezeu a zis: „ *Să facem om ",* a mai zis: „ *el să stăpîneas-că peste totpământul".* Apoi, după ce a creat pe om, *„Dumnezeu l-a aşezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze şi s-o păzească"* (Gen. 2:15).
Din aceste citate ale Sfintei Scripturi, desprindem că omul a fost creat matur, cu depline facultăţi intelectuale şi

fizice, pentru a se încorpora în procesul de răspundere. încă un citat care suportă acest adevăr, îl avem în cap. 2:20, unde este scris: „Şi *omul a pus nume tuturor vitelor, păsărilor cerului şi tuturor fiarelor cîmpului".*
Deci, de la început omul a fost liber şi capabil să raţioneze şi să hotărască acţiunile sale, deaceea omul are o responsabilitate în acest Univers material. Din acest fapt se

înţelege că nu este vorba de vreo evoluţie a omului. Din cuvintele *„s-o lucreze şi s-o păzească",* observăm că „munca" este o responsabilitate a omului, chiar înainte de a păcătui; deci munca nu face parte din vreun blestem, cum unii, greşit, încearcă să susţină. Dumnezeu a creat elementele de bază pentru susţinerea vieţii, iar omul a fost împuternicit să se folosească de aceste elemente şi să le păzească de degradare.
în viziunea Sa, Dumnezeu a creat un Univers minunat ca frumuseţe şi potenţial de forţe, apoi a creat pe om în chipul şi asemănarea Sa, cu ideea ca întregul Univers să fie dominat de chipul prezenţei Sale. Omul a fost creat cu o excepţională inteligenţă, încît nu mai există o altă făptură asemenea lui. în exercitarea funcţiunii sale de reprezentant al lui Dumnezeu, omul, gradual a început să descopere tainele puterilor cu cari Dumnezeu a înzestrat Universul. Astfel, omul la început a descoperit focul, care 1-a ajutat să supravieţuiască; apoi a descoperit caracteristicile unor materiale, din care şi-a pregătit unelte de lucru; apoi omul a ajuns să cunoască puterile ascunse ale materiei ca: „forţa aburului, electricitatea, undele magnetice, şi în sfîrşit, desagregarea atomică şi zborul printre stele. Toate acestea reprezintă superioritatea omului asupra animalelor.
împuternicirea pe care Dumnezeu a dat-o omului, de a controla şi stăpîni pămîntul, a fost o împuternicire specială şi unică, căci nici o altă făptură nu mai are această capaci-
tate, dar aceasta este o împuternicire temporară şi limitată, pentru că omul este trecător.
Este uşor de observat, cum de la începutul existenţei sale, omul a primit de la Dumnezeu împuternicirea de a folosi, supune şi păzi pămîntul. Se pare că tocmai datorită acestui sentiment de control al naturii, deşi limitat, omul este ispitit să ignore pe Dumnezeu, Creatorul şi încearcă să-şi de-termine singur destinul vieţii şi al veşniciei sale, fără nici o mijlocire divină.
Această stare este de fapt abuzul omului, prin care el msuşi, îşi pregăteşte pierzarea. Succesul ştiinţific şi tehnic al omului, este cauza care încet-încet, a şters din mintea omului ideea supranaturalului şi a transcendentului. Toate desco-perile omului, din veşnicii sunt ascunse în planul lui Dumnezeu, astfel ca omul să „supună pămîntul" pentru binele şi uşurarea vieţii sale pe pămînt.
Omul a fost creat cu scopul să guverneze Universul material în numele Creatorului Dumnezeu, iar Dumnezeu arc rezervat dreptul să guverneze pe om, iar omul să nu uite că are un Stăpîn, şi nu el este stăpînul în Univers.
Cuvintele de „supune" şi „stăpîniţi", pot fi interpretate diferit, dînd loc la confuzii sau abuz, astfel Dumnezeu clarifică situaţia, zicînd omului: *„lucrează şi păzeşte".* Aceste cuvinte sunt clare şi absolute, şi prin ele, se înlătură orice încercare de abuz. Pentru existenţa omului „munca" este elementul primar al vieţii.

4. OMUL O FĂPTURĂ MORALĂ

Prin „asemănarea cu Dumnezeu", omul a primit parte din Personalitatea lui Dumnezeu, prin care omul se poate identifica pe sine însuşi şi să spună: „Eu sunt..." Nici o altă

fiinţă pe pămînt nu are această caracteristică, care este specifică numai omului, şi pe care a primit-o de la Creatorul său. Asemănarea cu Dumnezeu este importanta diferenţă dintre om şi animal, prin care omul este legat de Dumnezeu. Conform psihologiei, personalitatea unei fiinţe umane se manifestă prin: „raţiune, sentiment şi voinţă". Colaborarea dintre raţiune şi sentiment, va determina pozitiv voinţa omului. Spre exemplu, cînd un individ iubeşte alcoolul sau

desfrîul, şi nu ţine seamă de raţiune, care îi spune că acestea sunt primejdiose pentru viaţa sa, atunci el singur şi-a ales suferinţa şi moartea trupului şi a sufletului. Este limpede că nu societatea face pe un om beţiv sau curvar, după cum învaţă psihologii umanişti, deşi are o mare influenţă, ci omul singur, nedînd ascultare raţiunii sale, se lasă pradă poftelor şi patimilor, printr-o greşită alegere a voinţei sale. Observăm aici că Dumnezeu a înzestrat pe om cu tot ce trebuie pentru a trăi o viaţă bună, dar lipsa de cooperare dintre raţiune şi sentimentele omului, este sursa suferinţelor sale.
Prin „chipul şi asemănarea lui Dumnezeu", omul a fost înzestrat cu atribute din propria natură spirituală a lui Dumnezeu, astfel omul este prin excelentă o fiinţă unică si superioară oricărei alte fiinţe. Nu trebuie uitat faptul că omul a fost creat ca „o fiinţă liberă", prin care poate să facă sau să
aleagă orice, dar în limita naturii sale. Spre exemplu: omul poate să umble, dar nu poate să zboare, pentru că zborul nu
este în natura sa.
Privind „libertatea creştină", apostolul Pavel la I Cor. 6:12-14, explică filozofia libertăţii creştine, prin care:
„pot să fac orice, dar nu trebuie să fac" şi *„nu fac ce nu-mi foloseşte".*
Cu alte cuvinte, nimic să nu pună stăpînire pe mine, căci ce mă stăpîneste este patimă si devine păcat.
Cînd omul a fost stabilit pe pămînt, Dumnezeu i-a dorit omului tot binele posibil, aşa cum este scris în v.27: *„Dumnezeu i-a binecuvîntat"* şi i-a aşezat într-o grădină numită Eden, care înseamnă „grădina desfătărilor". Omul nu a cunoscut durerea sau suferinţa, căci el avea totul pentru sa-tisfacerea nevoilor sale; avea hrană asigurată, avea puterea să păstreze ceea ce i-a fost dat, şi pe deasupra avea privilegiul ca în fiecare zi să se întîlnească în grădină cu Creato-rul Său, deşi nu ştim sub ce formă s-a putut realiza această intîlnire. Acest fapt este foarte important în viaţa omului. căci omul cu Dumnezeu trăieşte cu adevărat, pe cînd omul fără Dumnezeu, este mereu tulburat, ajunge în disperare şi sfîrşeşte în moarte.
în binecuvîntarea Sa, Dumnezeu 1-a făcut pe om părtaş la procesul de creaţie, dîndu-i potenţialul să procreeze, zicînd: *„Creşteţi, înmulţiţi-vă, umpleţipâmîntul"* (cap. 1:28), şi aşa cum a fost în planul lui Dumnezeu, omul a fost creat parte bărbătească şi parte femeiască. Aici este germenele societăţii umane şi începutul familiei. Aceasta rezolvă problema sexului care astăzi a ajuns un scop al vieţii, şi este ubuzat şi pervertit.
Familia este cuibul care generează viaţa umană. Familia este unitatea sfîntă dintre un bărbat şi o femeie, prin care se vor bucura de binecuvîntarea rodirii prin copiii lor. Familia este un aşezămînt dumnezeiesc, şi trebuie păstrat cu tot respectul cuvenit lui Dumnezeu.
Dar tocmai acest nucleu de viaţă, familia, este cel niai jniţgjlLLcJovit de societatea în care trăim, care de fapt este o lucrare diavolească.
Femeia vrea să fie liberă şi independentă, nu mai vrea să fie mamă. dar vrea să fie frumoasă şi atrăgătoare şi apoi ajunge amantă şi cu soţul în adulter, iar copiii ajung copiii străzii. în şcoli copiii suni învăţaţi că sunt liberi şi

independenţi să facă ce le place, şi aşa familia a ajuns o ruină şi un haos. Părinţii se plîng de copii că nu îi pot stăpîni, iar copiii se plîng de părinţi că nu îi înţeleg, şi viaţa de familie a ajuns un iad pe pămînt. De ce? Care este motivul? Omul a dispreţuit binecuvîntările lui Dumnezeu, pentru satisfacerea poftelor şi plăcerilor de o clipă ale

păcatului firii pământeşti. Dumnezeu 1-a binecuvîntat pe om cu capacitatea de a „supune pământul", adică materia, iar astăzi omul îşi chinuieşte viaţa cu scopul de a-şi însuşi mai multe bunuri materiale cari sunt trecătoare, în loc de a le supune, deci o greşită aplicare a voii lui Dumnezeu.
Psihologia seculară umanistă, susţine că sistemul de valori umane cuprinde trei elemente, anume:
1. Sentimentul, 2. Norme morale, şi 3. Eu-1 personal. Să le discutăm puţin:
1. „Sentimentele", teoretic sunt acele valori abstracte cari menţin coeziunea umană. Copiii şi tinerii, gradual încep să-şi însuşească aceste sentimente şi să le încorporeze ca parte din viaţa lor, primind capacitatea de a putea face deosebirea dintre „bine şi rău", sau dintre „agresivitate şi simpatie".
Comentariu: Frumoasă şi ideală definiţie, numai că aceasta nu corespunde cu realitatea vieţii. Această definiţie, care de fapt este împrumutată din creştinism, este valabilă numai în cazul în care copiii şi tinerii sunt crescuţi sub influenţa învăţăturii creştine, care are lozinca: „dragoste de Dumnezeu şi de aproapele"; dar copiii şi tineretul de azi, crescut sub influenţa educaţiei umanist-ateiste, prin care: „binele este numai să faci ce-ţi place", această generaţie a pierdut orice sentiment, prin care Eu-1 vrea să fie mereu satisfăcut. în consecinţă, aceşti tineri au devenit răi, răzvrătiţi, leneşi şi stăpî-niţi de patimi, prin cari au ajunsă la promiscuitate şi perversiune sexuală. Acest tineret lipsit de orice sentiment, este lipsit de capacitatea de a mai putea face deosebirea dintre „bine şi rău", sau dintre „agresivitate şi simpatie", astfel în dorinţa lor nebună de satisfacere a poftelor eu-lui lor sunt gata de orice crimă, căci pentru ei viaţa nu are nici un rost.
2. „NORME MORALE", sunt acele atitudini de viaţă prin care individul îşi manifestă personalilatatea sa în public.
Comentariu: Realmente, aceste norme morale reprezintă concepţia individului despre lume şi viaţă. Dacă am încerca să evaluăm faptele societăţii în care trăim şi în care nu vedem decît minciună, pervertire, satisfacerea poftelor şi crime, avem concluzia dureroasă, că această societate fără Dumnezeu, nu are nici o normă morală, ci trăieşte în haos.
Concluzia este că atunci cînd individul trăieşte într-o dedublare a personalităţii sale, atunci normele morale şi sentimentele devin contradictorii, şi ne-eficace.
3. „Eu-1 personal este considerat ca o valoare sociala".
Comentariu: Este adevărat că „eu-1" reprezintă o personalitate, şi are o valoare socială, dar în acelaşi timp, el reprezintă şi concepţia de viaţă a individului sau a societăţii. „Hu-l" uman are variate sentimente, precum şi variate norme de viaţă. Concepţia de viaţă a societăţii umaniste în care trăim este dorinţa după o „libertate necontrolată", adică „fac ce vreau sau ce-mi place", aşa ca „eu-I" meu să fie satisfăcut, şi nimeni să nu-mi spună ce am de făcut. în această dorinţă de libertate necontrolată, normele morale nu îşi au lo-cul, iar viaţa tuturor este în pericol, pentru că nici legile ţării nu le pot stăvili.
Prin personalitatea sa, omul a fost creat ca o „fiinţă liberă" în voinţa sa. La început, omul a fost creat liber de ori-

ce conflict sufletesc şi în deplină armonie cu Creatorul său. precum şi cu Universul în care şi-şi desfăşoare existenţa. căci omul este o făptură morală. El nu trăieşte de capul său. ci el trebuie să corespundă poruncilor Creatorului său. Dumnezeu.
Din citatul amintit la început, mai observăm că atunci cînd Dumnezeu 1-a binecuvîntat, i-a

zis: *„Umpleţi pământul, şi supuneţi-l; şi stăpîniţi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ".*
Cu alte cuvinte. Dumnezeu 1-a ridicat pe om la rangul de stăpîn, în sensul ca prin potenţialul său fizic şi intelectual să supună şi să stăpînească pământul, şi în limitele sale vremelnice, să reprezinte pe Creatorul.
Omul a fost creat ca o fiinţă morală care să trăiască vremelnic pe pământ, ca reprezentant al Creatorul ui.
5. NATURA OMULUI
în cartea Genesa cap. 2:7, este scris:
„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţarina pămîn-tului, i-a suflat în nări suflare ele viaţă, şi omul s-a făcut un suflet viu ".
Toate celelalte existenţe din Univers au fost create la Cuvîntul lui Dumnezeu, adică: „Dumnezeu a zis şi ele au luat fiinţă", dar „omul" a fost creat de mîna lui Dumnezeu, şi trăieşte prin suflarea lui Dumnezeu. Cuvîntul tradus „făcut", în original înseamnă: „format" sau „întocmit", deci Dumnezeu a format chipul material al omului din ţărîna pămîntului, şi apoi acel chip de lut a fost însufleţit de suflarea de viaţă de la Dumnezeu. Astfel, omul este o fiinţă psihosomatică, adică „trup şi suflet", o unitate de materie şi spirit.
în animale, suflarea de viaţă este iraţională şi muritoare, pe cînd omul este un suflet viu raţional şi nemuritor,

tntru că suflarea lui de viaţă este din Dumnezeul cel veşnic, tfel şi sufletul său este nemuritor şi veşnic.
(După cum am amintit mai înainte, omul a fost creat lupă chipul şi asemănarea spirituală a fiinţei lui Dumnezeu, ist Tel omul este o făptură unică si diferită de celelalte creaţii, ‹i fiind înzestrat cu facultăţi sufleteşti, ca: „raţiune, sentiment şi voinţă". Omul este o creaţie specială a lui Dumnezeu, prin care el este o fiinţă morală cu responsabilitate pen-Iru acţiunile sale în viaţă. Omul este o fiinţă intermediară care este legată de pământ şi de Creator.
Conform citatului de la început, observăm că Dumnezeu este sursa de viaţă a omului, iar ţarina pămîntului este materialul din care a fost întocmit. Din acest fapt observăm că omul nu a răsărit din natură prin vreun proces de evoluţie al materiei, ci el a fost creat printr-o intervenţie directă a lui Dumnezeu. Natura a fost creată să fie de folos omului, iar omul are datoria să păzească natura de deteriorare. Deşi prin natura sa omul este legat de natură, el este totuşi o fiinţă diferită şi distinctă.
Prin suflarea de viaţă a lui Dumnezeu, chipul de lut format, a devenit un suflet viu. adică o fiinţă unică prin unirea terestrului cu transcendentul. Natura socială a lui Dumnezeu este întemeiată pe afecţiunile lui Dumnezeu, şi aşa omul a fost înzestrat cu o natură socială, prin care omul caută să se asocieze cu alţi oameni.
în învăţătura Noului Testament, omul nu este numai
o parte din natură, ci conform învăţăturii Domnului Hristos.
omul este preţios înaintea lui Dumnezeu, aşa cum este scris.
„Cu cit mai de preţ este ui] om dectl o oaie?" (Mat.
12:12).
„Deci să nu vă temeţi; voi sunteţi mai de preţ clecît
multe vrăbii" (Mat. 10:31).

„Şi ce ar folosi unui om să cîştige toată lumea, dacă şi-ar pierde sufletul?" (Mat. 16:26).
Observăm de aici, că ceea ce îl distinge pe om este natura sa spirituală, adică „sufletul", care este de la Dumnezeu, care e preţios înaintea lui Dumnezeu şi trebuieşte salvat de la pierzare.
Apostolul Pavel face şi el deosebirea între omul natural, pe care îl numeşte „psyhicos anthropos" şi omul spiritual „pneumatikos", şi scrie:

„ *Dar omul firesc nu primeşte lucrurile Duhului lui Dumnezeu... omul duhovnicesc, dimpotrivă poate să judece totul" {l* Cor. 2:14-15).
în continuare, apostolul Pavel explică diferenţa dintre aceste două făpturi, astfel:
„ *Ştim bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El* (Hristos)" (Rom. 6:6). *„Să vă dezbrăcaţi de omul cel vechi care se strică după poftele înşelătoare şi să vă înnoiţi în duhul minţii voastre, şi să vă îmbrăcaţi cu omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu"* (Efes. 4:22-24).
Prin suflarea de viaţă de la Dumnezeu, omul a fost înzestrat temporar cu capacităţi din natura lui Dumnezeu, dar limitate la posibilităţile naturii materiale a omului.
O altă caracteristică socială a omului este „conştiinţa" sa. Ea este legea lui Dumnezeu care defineşte ce este bun şi ce este rău, astfel ea are autoritate asupra omului.
Conştiinţa judecă faptele omului în raport cu o lege morală din sufletul omului.
Conştiinţa poate fi pîngărită, dar nu poate fi distrusă. Probabil că cel • mai mare chinuitor al sufletelor din iad va fi conştiinţa lor care îi acuză.
Conştiinţa judecă faptele individului în raport cu standardul de viaţă acceptat, şi singurul standard adevărat pentru conştiinţa omului, este Cuvîntul lui Dumnezeu inter-
pretat cu ajutorul Duhuhului Sfînt. Datoria fiecărui om este să-şi însuşească o conştiinţă care să corespundă cu standardul Sfintei Scripturi, şi apoi, să-i dea asculatare. Sufletul tre-Iniie să cunoască înainte de a simţi, şi trebuie să simtă înainte de a voi. Omul este răspunzător pentru toate acţiunile sale, afecţiunile sale precum şi pentru toate hotărîrile voinţei sale. Aducerea voinţei omului în armonie cu voinţa lui Dumnezeu, este limpede redată în Sfînta Evanghelie, unde este
scris:
„Dur tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce tred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuţi nu din sînge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu" (Ioan 1:12-13).
Cuvîntul „om" se referă la ambele sexe. în cartea Faptele Apostolilor 17:26 este scris că Dumnezeu *„a făcut ca toţi oamenii ieşiţi dintr-unul singur, să locuiască pe toată faţa pămîntului".* Acest text afirmă că toţi oamenii sunt descendenţi dintr-o singură pereche şi au o natură comună, iar viaţa este un fenomen al sufletului.
întrucît suflarea de viaţă este din Dumnezeul cel veşnic, sufletul omului este nemuritor, iar omul este răspunzător de felul cum îşi trăieşte viaţa. Cînd sufletul părăseşte trupul, adică moare, atunci rămîne un cadavru care intră în descompunere şi se întoarce în ţărînă, iar sufletul oamenilor va merge acolo unde şi-a pregătit locul: fie cu Dumnezeu, fie în iad unde nu este Dumnezeu.
Omul trăieşte între două lumi, şi anume: „Universul material şi lumea spirituală nevăzută", prin care omul poate ajunge la cunoaşterea părtăşiei cu Dumnezeu". Omul creat de Dumnezeu este conştient de sine însuşi, este liber, are memorie, are grai pentru comunicare, cunoaşte scrisul, are istorie, inventează, are talent şi imaginaţie, şi nu există o altă

făptură asemenea lui. Nici un animal nu are aceste caracteristici ale omului, deci nu poate fi vorba de evoluţie.
Sfînta Scriptură spune:
„Să ascultă/n dar încheierea tuturor învăţăturilor. Teme-te de Dumnezeu şi păzeşte poruncile lui. Aceasta este datoria oricărui om" (Eclesiastul 12:13).

6. ÎNCERCAREA ŞI CĂDEREA OMULUI

Pentru viaţa şi bunăstarea omului, Dumnezeu a sădit o grădină cu tot felul de pomi fructiferi, unde în mod simbolic mai exista şi aşa numitul pom al vieţii, precum şi aşa

numitul pom al cunoştinţei binelui şi răului; Dumnezeu a instalat pe om în grădina aceea, cu sfatul „s-o lucreze şi să o păzească", dar însoţit de porunca aceasta: *„Poţi să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mînca din el, vei muri negreşit"* (Gen. 3:16-17).

Prin porunca aceasta observăm cum de la început, Dumnezeu a vrut să-l ferească pe om de dureri, şi îi spune adevărul despre ceea ce există, şi îl sfătuieşte pe om să se ferească de acel pom al cunoştinţei binelui şi răului. Pomul acesta a fost un pom obişnuit, nu avea nimic deosebit, dar porunca dată. ca omul să se ferească de acel pom, a fost o poruncă de încercare a ascultării omului. Porunca aceasta a fost un mod de verificare a ascultării omului de Creatorul său.

Această poruncă a lui Dumnezeu a fost un ..avertisment", prin care Dumnezeu atrage atenţia omului despre existenţa răului, şi în consecinţă, in ziua cînd va călca porunca Creatorului, va pierde toate binecuvîntările, precum şi părtăşiu cu Dumnezeu. Creatorul.

La începutul său, omul a fost creat într-o stare de inocenţă şi nevinovăţie, trăind în deplină pace sufletească, şi atunci Dumnezeu îl avertizează pe om că mai există o stare de neascultare, care înaintea lui Dumnezeu este considerată ca un „rău", şi acest rău va fi pedepsit şi va aduce moartea omului, adică despărţirea de Dumnezeu.

Nu ştim în ce grad, omul a putut înţelege sensul „răului", dar pentru evitarea oricărei confuzii din mintea omului, care încă nu cunoştea „răul şi starea răului", Dumnezeu continuă cu prevenirea, zicînd: *„în ziua cînd vei mînca din el, vei muri negreşit".* Cu alte cuvinte, Dumnezeu subliniază gravitatea răului care aduce moartea, adică despărţirea de binele prezenţei lui Dumnezeu.

Dumnezeu a făcut tot ce a fost posibil pentru ca noua făptură să fie ferită de a comite răul şi de a suferi apoi consecinţele răului.

Tot din această poruncă se mai desprinde că omul a fost creat ca „o făptură cu liberă voinţă", prin care Dumnezeu i-a dat posibilitatea de a alege; adică, buna stare a viitorului său depinde de alegerea sa. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a spus omului că dacă va asculta va trăi negreşit în pace cu Dumnezeu, dar dacă nu va asculta, atunci el va trebui să se despartă de Dumnezeu, negreşit. Trebuie remarcat că relaţiile dintre om şi Dumnezeu au fost şi sunt întemeiate pe libertatea omului, şi bazat pe această libertate, Dumnezeu îl avertizează pe om despre ce-1 aşteaptă dacă calcă porunca dată.

în această poruncă a lui Dumnezeu se mai ascunde un foarte important adevăr pentru viaţa omului, şi anume că: „Omul trebuie să ştie să se supună pe sine însuşi", şi să nu folosească greşit libertatea lui Dumnezeu. El a fost împuternicit de Dumnezeu să supună pămîntul, dar cum şi el face

parte din pămînt, şi el trebuie să înveţe să se supună pe sine însuşi.

Să încercăm dar să urmărim procesul de încercare al omului şi cum el a folosit greşit libertatea.

în cartea Genesa cap.3:l-5, omul lui Dumnezeu istoriseşte cîteva fapte dureroase din istoria primului om. Prima pereche de oameni, Adam şi Eva, trăiau liniştiţi şi fără grijă în frumoasa şi îmbelşugata grădină a Edenului, dar nu pentru mult timp, căci într-o zi pe cînd omul umbla prin grădina în apropierea pomului de cunoaştere a

binelui şi răului, femeia, aude un glas omenesc diferit, şi privind în jur observă şarpele, care la timpul acela încă nu se tîra pe pămînt, şi şarpele avea glas omenesc, dar care era glasul diavolului care se întruchipase în acel animal, şi direct, fără vreo introducere, şarpele provoacă curiozitatea femeii şi zice:
„Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: să nu mîncaţi din toţi pomii din grădină?" (v.2)
La această provocare, femeia imediat răspunde, zicînd:
„Putem să mîncăm din rodul tuturor pomilor din grădină, dar din rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: «Să nu mîncaţi din el, şi nici să nu vă atingeţi de el, că veţi muri» ". Aici Eva deja exagerează şi spune un neadevăr, căci Dumnezeu nu le-a zis: *„Să nu vă atingeţi de acel pom",* ci numai *„să nu mîncaţi din el"* (v.3).
Cu această întrebare, diavolul, prin şarpe, a vrut să introducă în mintea femeii „îndoiala", dacă Dumnezeu, creatorul ei, spune adevărul, şi din răspunsul ei se deduce că mintea ei fusese afectată de întrebarea şarpelui, căci ea caută să consolideze spusele lui Dumnezeu cu cuvintele ei neadevărate.
La aceasta, şarpele răspunde zicînd: *„Hotărît, că nu veţi muri: dar Dumnezeu ştie că, în ziua cînd veţi mînca din*

el, vi se vor deschide ochii, şi veţi fi ca Dumnezeu, cunoscînd binele şi răul" (v.4-5).
Cu aceste cuvinte, diavolul pecetluieşte îndoiala din mintea femeii cu o altă miciună, zicînd: „Hotărît nu veţi muri"; cu alte cuvinte, „vezi că Dumnezeu nu spune adevărul", că nu veţi muri. La aceasta el adaugă o nouă minciună, anume că: „veţi fi ca Dumnezeu", şi pune înaintea femeii o nouă idee mincinoasă, căci omul avea din personalitatea lui Dumnezeu, dar Dumnezeu a vrut să ferească pe om de cunoaşterea răului, care este un produs al diavolului.
La acest răspuns, femeia numaidecît şi-a îndreptat privirea spre pomul cunoştinţei binelui şi răului, de la care aştepta lucruri noi, aşa după cum este scris:
„Femeia a văzut că pomul era bun de mîncat, şi plăcut de privit, şi că pomul era de dorit ca să deschidă mintea. A luat deci din rodul lui şi a mîncat; a dat şi bărbatului ei, care era lîngă ea, şi bărbatul a mîncat şi el" (v.6).
1. Consecinţa imediată a acestui act de neascultare al omului de Dumnezeu a fost: „Tulburarea relaţiilor între om si Dumnezeu", căci omul nici pe departe nu a ajuns ca Dumnezeu, după mincinoasa făgăduinţă a diavolului-şarpe, care este tatăl minciunii, iar cunoaşterea răului nu i-a adus nici un bine, ci dimpotrivă, numai tulburare, aşa îneît omul nu mai îndrăznea să se întîlnească cu Creatorul său, şi pentru a evita această întîlnire inevitabilă, *„omul s-a ascuns de faţa lui Dumnezeu"* (v.8).
Această stare continuă şi azi în viaţa omului, îneît din cauza neascultării sale de glasul Evangheliei lui Dumnezeu, omul încearcă, dar în zadar, să se ascundă de chemarea lui Dumnezeu care îl caută şi doreşte să fie mîntuit. Omul însă să nu uite, că odată, vrînd-nevrînd, va trebui să stea în faţa lui Dumnezeu, fie pentru răsplată, fie la judecată, pentru pedeapsa neascultării lui de Dumnezeul cel veşnic.

2. Dar această tulburare s-a născut din „sentimentul de vinovăţie" ce a adus „frica" în viaţa lui, pentru că atunci cînd Dumnezeu îl caută şi îl cheamă, omul zice: „ *Ţi-am auzit glasul, şi mi-a fost frică".*
Dar de ce i-a fost frică omului, căci Dumnezeu nu i-a făcut nimic rău şi încă îl caută? A fost „conştiinţa" sa care îl condamna că a călcat porunca Creatorului său. Tot aşa, frica, neliniştea şi nemulţumirea din lumea de azi, sunt rezultatul vinovăţiei omului

care nu ascultă de Cuvîntul lui Dumnezeu care îl îndeamnă la pocăinţă.
3. Consecinţa finală a acestui act de neascultare a fost: „alungarea omului din grădina Edenului şi din prezenţa lui Dumnezeu", căci chiar atunci cînd Dumnezeu încearcă să trezească conştiinţa pentru pocăinţă, prin recunoaşterea neascultării sale, el se „dezvinovăţeşte", zicînd lui Dumnezeu: *„Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie Ungă mine, ea mi-a dat din pom şi am mîncat"* (v.12). Apoi femeia la rîndul ei zice: *„Şarpele m-a amăgit şi am mîncat din pom".*
De observat că omul prin neascultarea de Dumnezeu, şi-a schimbat firea, şi în locul inocenţei, prin care ar fi trebuit să recunoască greşeala lor, ei se dezvinovăţesc şi aruncă vina unul pe altul, iar pînă la urmă Dumnezeu a fost de vină că a făcut femeia şi pe şarpe. întocmai şi astăzi, oamenii încearcă să se dezvinovăţească înaintea lui Dumnezeu, arun-cînd vina pe alţii sau pe împrejurări, dar toate aceste dezvinovăţiri sunt fără valoare, pentru că sunt mincinoase, prin
care omul încearcă să se ascundă de Dumnezeu, de care nu va scăpa.
Alungarea din grădina desfătării, a fost foarte dure-roaseă, căci binele s-a sfîrşit, iar de-acum *„cu sudoarea feţei tale să-ţi mănînci pîinea, pînă te vei întoarce în pămînt, căci din el ai fost luat; căci ţărînă eşti, şi în ţărînă te vei întoar-*

ce". Trupul se va întoarce în ţărînă, dar unde va fi sufletul tău, cititorulule, cu Dumnezeu, sau alungat din faţa lui Dumnezeu, în iadul veşnic?
Din această dureroasă tragedie din istoria omului, să
încercăm a descoperi cîteva adevăruri folositoare vieţii noastre a tuturora.
1. Călcarea poruncii lui Dumnezeu este: „O deliberată violare a hotărîrii lui Dumnezeu", pentru că acest fapt este o voită împotrivire la Cuvîntul lui Dumnezeu, şi în limbaj evanghelic, acest lucru se numeşte „păcat", şi păcat este orice faptă care nu respectă legea morală a lui Dumnezeu înscrisă în Sfînta Scriptură. Trebuie subliniat aici, că păcatul primului om, nu s-a născut din vreo deficienţă a fiinţei umane, şi nici de împrejurări din mediul înconjurător, care ar fi forţat pe om de a păcătui, ci pur şi simplu, păcatul primului om a fost o deliberată violare a poruncii lui Dumnezeu. Asemenea şi astăzi, oamenii voit, se împotrivesc poruncilor lui Dumnezeu, şi aceasta este o revoltă împotriva lui Dumnezeu.
2. Neascultarea de Cuvîntul lui Dumnezeu înseamnă: „Să aşezi voinţa omului deasupra înţelepciunii lui
Dumnezeu", căci a dispreţui poruncile lui Dumnezeu înseamnă independenţa omului de Dumnezeu, adică o împotrivire lui Dumnezeu prin care omul se crede stăpîn pe sine însuşi fără Dumnezeu.
3. Să urmărim dar greşeala omului, care 1-a dus la păcatul neascultării:
a. Omul a început să discute cu şarpele despre adevărul poruncii lui Dumnezeu. Şi astăzi la fel, diavolul încearcă să aducă îndoiala despre adevărul Cuvîntului lui Dumnezeu din Sfînta Scriptură-Biblia. Dar Dumnezeu nu ne-a dat Cuvîntul Său pentru a-1 discuta sau interpreta, ci Dumnezeu

ne-a dat Cuvîntul Său pentru a-1 crede şi a-1 trăi, pentru binele vieţii noastre şi al lumii întregi, atît pe pămînt cît şi pentru veşnicie.
Astfel, „mintea" primului om, a fost poarta prin care păcatul a pătruns în sufletul său, şi care apoi, s-a materializat în viaţa sa prin neascultare de poruncile lui Dumnezeu. Rezultatul discuţiei femeii cu şarpele despre adevărul poruncii lui Dumnezeu, s-a finalizat cu „amăgirea femeii, călcînd porunca lui Dumnezeu". Oricine stă să discute

cu diavolul va sfîrşi a fi amăgit şi a păcătui împotriva lui Dumnezeu. Greşeala capitală a omului a fost şi este că el crede minciunile diavolului, ignorînd adevărul lui Dumnezeu.
Cine vrea să fie scutit de „rău", să nu se îndoiască despre Cuvîntul lui Dumnezeu, ci să-l accepte cu toată încrederea şi să-l trăiască, şi va trăi în pace cu Dumnezeu.
b. Apoi, „ochii" au fost a doua poartă prin care păcatul s-a strecurat în viaţa omului, căci ajungînd în faţa pomului cunoştinţei binelui şi răului, femeia, cu îndoială în suflet, privind, a fost fascinată, şi a ajuns la concluzia personală că: *„pomul era plăcut de privit, şi era de dorit să deschidă cuiva mintea"* (v.6). în aceste cuvinte se reflectă însă, cuvintele mincinoase ale şarpelui, prin care s-au născut pofta şi dorinţa egoistă de a fi ca Dumnezeu. Iată deci, cum „ochii", prin privire, au devenit o poartă prin care pofta se răscoală împotriva poruncii lui Dumnezeu, şi îl duce pe om la păcătuire. Faptul acesta ne obligă să fim atenţi la ceea ce privim, căci trăim într-o lume în care la orice pas privirea inocentă este pîngărită cu tablouri obscene sau pornografice. Prima privire este numai ispita, dar a doua privire este păcătoasă, deci fii atent creştine, la ceea ce privesc ochii tăi pentru ca să nu păcătuieşti şi să pierzi pe Dumnezeu din viaţa ta.

4. Omul, care a fost împuternicit de Dumnezeu să supună pămîntul, „nu a fost în stare să se supună pe sine însuşi". Aceasta este marea şi periculoasa slăbiciune a firii pă-mînteşti, prin care satisfacerea poftelor au prioritate în viaţă, ceea ce este un lucru rău şi periculos în relaţia omului cu Dumnezeu. Astăzi omul recunoaşte că consumul de alcool sau tutunul este vătămător sănătăţii, familiei şi societăţii, şi totuşi omul insistă să le consume; desfrînatul ştie că curvirea este periculoasă şi că-i poate aduce moartea prin boli venerice sau SIDA, şi totuşi nu se lasă de păcat. Aceasta dovedeşte adevărul Sfintei Scripturi, care învaţă că omul singur nu se poate salva, ci el are nevoie de o putere superioară, care este de la Dumnezeu, prin credinţa în jertfa Domnului Hristos. Nu este altă scăpare.
5. „Omul a folosit greşit capacitatea şi libertatea sa. în această situaţie, omul şi-a permis să facă ceea ce nu trebuie să facă, şi aşa pămîntul a ajuns plin de durere şi suferinţă; apele şi aerul sunt poluate; iar prin fertilizarea pă-mîntului, chiar şi hrana de fiecare zi este infectată şi aducătoare de moarte.
Omul, prin mîndria lui a trecut peste limita îngăduită de Dumnezeu, şi aşa omul îşi pregăteşte singur sfîrşitul, iar Sfînta Scriptură spune că, mîndria este un pas înaintea căderii.
în faţa acestei amare experienţe umane, Domnul Hristos spune:
„ *Căutaţi mai întîi împărăţia lui Dumnezeu şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra"* (Mat. 6:33).
6. încă un lucru care nu trebuie uitat din această experienţă, este că: „Orice călcare a voii lui Dumnezeu va fi pedepsită", iar moartea fizică şi spirituală este rezultatul ne-ascultării de Dumnezeu. Omul merită pedeapsa pentru neas-

cultarea sa, dar Dumnezeu îl iubeşte şi prin credinţă omul poate fi mîntuit, dacă cu inima curată, acceptă şi primeşte iertarea prin harul lui Dumnezeu.

CONCLUZII

Omul este creat de Dumnezeu, şi a fost creat perfect în funcţiunile sale organice, precum şi fără prihană, adică fără vină în natura sa spirituală; însă această fiinţă unică nu a fost desăvîrşită, căci el a fost creat pentru pămînt, şi nu
pentru cer. Omul are o înfăţişare materială, dar este viu prin suflarea lui Dumnezeu, şi

îşi desfăşoară existenţa datorită facultăţilor sale sufleteşti cu care a fost înzestrat la creaţie, avînd caracteristici din personalitatea lui Dumnezeu. Omul
este o fiinţă unică, pentru că el este în contrast cu toate celelalte vieţuitoare, care trăiesc prin instinct şi fără personalitate.
Curînd, primul om a interpretat greşit libertatea sa de a alege, şi a ales după: *„pofta ochilor şi lăudăroşia vieţii"* (I Ioan 2:16), îndrăznind chiar să gîndească că va fi ca Dumnezeu. Aşa, omul a sfărîmat chipul lui Dumnezeu din fiinţa sa, şi conştient fiind că a păcătuit înaintea Creatorului, omul îşi chinueşte sufletul şi viaţa, căci frica îl urmăreşte pretutindeni.
Omul a fost creat cu scopuri măreţe, dar prin neascultarea sa de Cuvîntul lui Dumnezeu, omul a devenit urzitorul nenorocirii sale.
Omul poate fi o fiinţă cu un viitor glorios şi veşnic, dacă el cu smerenie, se întoarce la Dumnezeu şi prin credinţa în jertfa de ispăşire a Domnului Hristos, restabileşte în fiinţa sa chipul şi asemănarea cu Dumnezeu, aşa cum a fost creat,

şi atunci, şi numai atunci, omul născut din nou va trăi în pace cu Dumnezeu şi spre gloria Lui veşnică.
De atunci şi pînă azi, Dumnezeu prin glasul Evangheliei Sale strigă mereu „Omule unde eşti? De ce te ascunzi? De ce nu vii la Mine? Căci *„Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţă veşnică"* (Ioan 3:16).

CAPITOLUL IV

ÎNSUŞIREA ŞI TRĂIREA VIEŢII CREŞTINE EVANGHELICE

Capitolul **III** s-a încheiat cu starea omului de înstrăinare faţă de Dumnezeu, prin păcatul neascultării sale de poruncile lui Dumnezeu. De atunci, viaţa omului decurge în dureri şi frămîntări, căci urmaşii primului om au moştenit înclinarea spre păcat de la proto-părinţii lor, Adam şi Eva.

a. PĂCATUL

Ne amintim că fiinţa omului este compusă din materie şi spirit, dar prin păcatul neascultării de Dumnezeu, omul a ajuns într-o stare de moarte spirituală, ceea ce înseamnă „ruperea legăturilor dintre om şi Dumnezeu", precum şi intrarea omului în robia păcatului. Aici nu a fost vorba de o moarte fizică, care a urmat mult mai tîrziu, din pricina păcatului. Ne mai amintim că orice neconformare faţă de legea morală a lui Dumnezeu, adică de Cuvîntul voii Sale, fie în acţiune, fie în dispoziţie, ori fie în atitudine, este păcat înaintea lui Dumnezeu, aşa cum este scris în Sfînta Scriptură: *„Căcifiecare este robul lucrului de care este biruit"* (II Petru 2:19). „ *Orice nelegiuire, este păcat"* (I Ioan 5:17). „ *Cine trăieşte în păcat, este rob al păcatului"* (Ioan 8:34).

Apostolul Pavel descrie această stare de păcat, astfel:
„ *Voi eraţi morţi în greşelile şi păcatele voastre, în care trăiaţi odinioară după mersul lumii acesteia "* (Efeseni 2:1-2).
„între ei eram şi noi toţi odinioară cînd trăiam în poftele firii pămînteşti, cînd făceam voia firii pămînteşti şi ale gîndurilor noastre" (Efes. 2:3).
Sfînta Scriptură ne învaţă că toţi oamenii sunt păcătoşi, adică se vorbeşte despre Universalitatea păcatului, căci toţi păcătuim: *„...toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu"* (Rom. 3:23).

„Dacă zicem că nu avem păcat, ne înşelăm singuri şi adevărul nu este în noi" (I Ioan 1:8).
Sunt două feluri de păcate, anume: Sunt păcate de „comitere", prin care facem ceea ce nu ar trebui să facem. Scriptura ne învaţă să nu minţim, să nu furăm, să nu curvim, şi altele asemenea, şi omul totuşi le face; acestea sunt păcatele de comitere.
Apoi, mai sunt păcate de „omitere", prin care laşi nefăcut ceea ce ar trebui să faci, anume: „iubiţi-vă unii pe alţii"; sau „pocăiţi-vă", dar omul nu vrea să se pocăiască, sub pretext că nu a omorît pe nimeni; dar astfel, el lasă nefăcut ceea ce tocmai trebuie să facă, şi acestea sunt păcatele de omitere. în consecinţă, păcatul este un act de voinţă al omului.
Nu trebuie uitat că tot ce desparte pe om de Dumnezeu, adică tot ceea ce în inima omului ia locul cuvenit lui Dumnezeu, este păcat. Cînd puterea de voinţă a omului este înfrîntă, patimile păcătoase îi iau locul. în consecinţă, nimeni să nu spună: „Eu ştiu ce fac", căci, cu o voinţă înfrîntă care nu poate stăpîni poftele, ajungi să faci ceea ce nu trebuie să faci. Din experienţa vieţii trebuie să recunoaştem că păcatul se naşte din egoism, care se manifestă printr-o exagerată dra-

goste de sine, cînd interesele şi poftele personale sunt puse înainte de voia lui Dumnezeu.
Spre exemplu:
Duşmănia sau ura, este născută dintr-un sentiment de nedreptate, dar adeseori acest sentiment de nedreptate este numai aparent sau închipuit, fără să existe în realitate. Duşmănia este un produs al unei mîndrii ofensate, ceea ce este un păcat care robeşte şi poate duce la fapte de violenţă, şi apoi duce la împietrirea inimii.
Cu această stare sufletească, omul nu vede decît greşelile altora din jurul său, dar pierde farmecul frumosului din lume.
Sfînta Scriptură vorbeşte despre starea rea a inimii omului, zicînd: *„Inima omului este nespus de înşelătoare, şi deznădăjduit de rea; cine poate să o cunoască?"* (Ier. 17:9), iar Domnul Hristos spune: „Omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui" (Luca 6:45).
„Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!" (Luca 18:13).
Nu trebuie uitat de „consecinţa păcatului", care este moartea spirituală, adică prin păcat omul se desparte de Dumnezeu, căci:
„Păcatul odată făptuit,aduce moartea" (Iacovl:15), dar Scriptura mai spune: „Vai de acel ce îngrămădeşte păcat peste păcat", (Isaia 30:1), şi aşa viaţa a devenit din ce în ce tot mai grea şi mai rea. Dar cu toată decăderea sa morală, omul mai poartă în fiinţa sa o rămăşiţă din chipul lui Dumnezeu, şi anume: „Dorinţa şi speranţa spre mai bine".
b. DUMNEZEU
La această stare sufletească chinuită de păcat, şi în virtutea dorului de mai bine, Dumnezeu care cunoaşte faptul

că din pricina păcatului, omul nu mai este capabil de vreo lucrare bună, şi că omul însuşi nu se poate ajuta şi salva, atunci Dumnezeu a pregătit împăcarea omului cu Dumnezeu, prin credinţă în jertfa ispăşitoare a Domnului Isus Hristos.
Creştinismul evanghelic este întemeiat pe încredinţarea existenţei lui Dumnezeu ca drept Creatorul universului şi al omului. în concepţia creştină evanghelică, Dumnezeu nu este o iluzie sau o noţiune, ci El, Dumnezeu, este „o Persoană", adică, o realitate spirituală veşnică. Dacă, după cum susţin unii, Dumnezeu ar fi numai "o forţă" a naturii, şi nu o Persoană, atunci Sfînta Scriptură este o simplă literatură umană, iar

mesajul ei poate fi acceptat sau respins de om, după cum îi convine, pentru că nu are nici o autoritate personală.
Din cauza mulţimilor de teorii ale raţiunii omeneşti, oamenii au fost îndoctrinaţi să nu creadă în acest Dumnezeu, şi astfel oamenii de azi nu pot să-L înţeleagă pe Dumnezeu. Dumnezeul creştin, este un Dumnezeu Unic, Atotputernic, Viu, Sfînt şi Veşnic. El este Unic, pentru că Dumnezeul creştin este „Tatăl Domnului Isus Hristos" (II Cor. 1:3). Iudeii au pe Iehova, ca un Dumnezeu care nu are nici un fiu, iar mahomedanii la fel, au pe Alah, care are ca profet pe Mahomed. Numai Dumnezeul creştin recunoaşte pe Dumnezeu ca Tatăl Domnului Isus Hristos, aşa cum este scris: *„Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului Isus Hristos, care ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovniceşti în locurile cereşti, în Hristos"* (Efes. 1:3).
Obiectul credinţei creştine evanghelice este cunoaşterea fiinţei lui Dumnezeu; cu alte cuvinte, pentru a fi un adevărat creştin, este necesară o cunoaştere spirituală care depăşeşte cunoaşterea raţională, dar acesta cunoaştere spirituală impune o relaţie şi experienţă intimă, personală, cu Acela în care credinţa a fost învestită.

Lipsa de voinţă a omului de a răspunde la chemarea lui Dumnezeu, precum şi a colabora cu dragostea lui Dumnezeu, este cauza primară care provoacă şi măreşte suferinţa omenirii.
Omul, ca individ şi ca societate, este prizonierul interesului şi aroganţei sale, şi mîndru de realizările sale ştiinţifice şi tehnice, el se glorifică pe sine însuşi şi este rob al propriului său egoism. Aceasta este starea adevărată din care omul trebuie să se elibereze şi să fie salvat, prin mîntuirea lui Dumnezeu, care oferă o viaţă nouă şi liberă de patimi egoiste, care provoacă numai răul.
c. CONVERTIREA
în sumar, condiţiunile de bază pentru a deveni un creştin evanghelic, sunt foarte simple şi nu costă nimic, căci totul este numai o problemă de voinţă, cu sensul de a accepta darul lui Dumnezeu, adică mîntuirea.
Primul element de bază pentru a deveni un creştin evanghelic, adică a fi un creştin conform cu învăţătura Noului Testament, este: „Pocăinţa şi credinţa". Ambele acţionează aproape simultan şi reprezintă o acţiune de voinţă personală. Ele sunt ca o ţesătură, care nu se poate desprinde una de alta. Pentru unii, apare întîi logica credinţei, care apoi se desăvîrşeşte prin pocăinţă, iar pentru alţii, copleşiţi de vinovăţia păcatului lor, se naşte ideea pocăinţei, care apoi, se completează cu credinţa în jertfa Domnului Isus Hristos, care a murit pentru păcatele lumii.
1. POCĂINŢA
Din punct de vedere intelectual, pocăinţa este o schimbare de gîndire, acesta fiind înţelesul cuvîntului origi-

al grec „metanoia"; iar practic, este o schimbare a concep-iei de viaţă, prin care îţi întorci gîndurile de la plăcerile per->nale, spre Cuvîntul lui Dumnezeu. După această schim-jare de gîndire, urmează elementul emoţional, care implică schimbare a sentimentelor, ceea ce înseamnă că înainte ibeai plăcerile păcatului pentru satisfacerea Eu-lui, dar prin pocăinţă, se schimbă direcţia şi acum iubeşti pe Dumnezeu prin credinţă în Domnul Isus Hristos.
într-un fel, pocăinţa aduce un fel de întristare, pentru că poftele trupului nu mai sunt satisfăcute, dar este o întristare spre bine.
Apostolul Pavel explică acest lucru, zicînd: *„...mă bucur, ...pentru că întristarea voastră v-a adus la pocăinţă. Cînd întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o*

pocăinţă care duce la mîntuire" (II Cor. 7:9-10).
Observăm, că pocăinţa este o experienţă personală, ce se produce în mintea şi inima omului, prin influenţa Duhului Sfînt şi a Evangheliei Domnului Hristos, aşa cum este arătat în Scriptură:
„...în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăinţa" (II
Tim. 2:25).
Prin pocăinţă omul îşi dă seama că plăcerile vieţii'nu l-au fericit, ci dimpotrivă, l-au nenorocit, şi atunci caută ier-
larea lui Dumnezeu.
Procesul de pocăinţă se desfăşoară în următoarele
etape:
1. Individul recunoaşte că în viaţa sa el nu a trăit după Cuvîntul Domnului Hristos din Evanghelie, astfel în termeni evanghelici, el este un păcătos, adică un vinovat;
2. Din sentimentul vinovăţiei înaintea lui Dumnezeu, se naşte „regretul" pentru acea viaţă împotriva voii lui Dumnezeu; şi

3. Ultimul pas hotărîtor al pocăinţei este „părăsirea păcatului", adică practic, este părăsirea felului vechi de trăire. Acesta este pasul definitiv al vieţii creştine evanghelice.
Cu acest proces de pocăinţă realizat, sufletul plin de încredere, se aruncă în braţele lui Dumnezeu, prin credinţa că Domnul Isus Hristos este Mîntuitorul său personal.
Prin pocăinţă, omul se întoarce de la păcat, dar în acelaşi timp se întoarce la Dumnezeu, şi atunci păcatele îi sunt iertate şi primeşte mîntuirea lui Dumnezeu.
Nu trebuie uitat, că „pocăinţa" este o poruncă dumnezeiască, dacă cineva vrea să fie un creştin adevărat, aşa cum este scris:
„...Dumnezeu porunceşte acum tuturor oamenilor să
sepocăiască" (Fapte 17:30).
Domnul Hristos în învăţătura Sa, a zis: *„Pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie"* (Marcu 1:15). Apoi apostolii au continuat această idee, zicînd: *„Crede în Domnul Isus şi vei fi mîntuit"* (Fapte
16:31).
Mai trebuie precizat că „pocăinţa" în viaţa creştină evanghelică, nu este un eveniment pe viaţă, sau din cînd în cînd, ci pocăinţa este o stare permanentă a vieţii creştine, căci omul în slăbiciunile firii sale, este mereu supus greşelilor, şi conştient sau inconştient, greşeşte, şi aceasta tulbură pacea sufletului, precum şi relaţiile sale cu Dumnezeu, şi atunci, numai pocăinţa permanentă mai poate restabili buna stare sufletească, cînd creştinul în fiecare seară poate spune: „Doamne, iartă şi păcatul meu de azi". Pocăinţa a fost principiul de viaţă al primilor creştini, precum şi al creştinilor din primele veacuri, dar azi totul s-a schimbat, căci biserica nu mai trăieşte pocăinţa, care de fapt este temelia vieţii creştine, căci fără pocăinţă nu este creştinism.
Cititorule, este timpul potrivit a cerceta credinţa ta, şi este timpul să te pocăieşti de greşelile gîndirii şi faptelor tale fără Dumnezeu.
Problema de bază în realizarea pocăinţei din viaţa omului, nu este de natură intelectuală, cum unii încearcă să se scuze, dar se acuză, căci problema este de natură morală, pentru că omul, iubind mai mult păcatul decît pe Dumnezeu, nu vrea să se pocăiască. Deci, „pocăinţa" este o problemă de voinţă, şi nu de intelect.
Trebuie să subliniez că Dumnezeu nu acceptă scuze, ci cere pocăinţa tuturor, căci *„cinepăcătuieşte, acela va muri",* iar *„platapăcatului este moartea"* (Rom. 6:23) şi fiecare este responsabil de faptele sale înaintea lui Dumnezeu.

Cine ascunde păcatul, sfîrşeşte în nenorocire veşnică, de aceea se recomandă, „alungă păcatul din viaţa ta prin pocăinţă, sau el va deveni călăul tău". Păcatul ascuns transformă pe om într-un diavol, căci gîndul de a ascunde păcatul, nu este de la Dumnezeu, care te îndeamnă la pocăinţă, ci este de la diavolul.

2. CREDINŢA

Concomitent cu desfăşurarea procesului de pocăinţă, prin care sufletul se zbuciumă să recunoască vinovăţia păcatului său, pentru o nouă orientare a vieţii, se deschide orizontul credinţei în dragostea lui Dumnezeu, care nu vrea moartea păcătosului, ci cu braţele deschise aşteaptă pe cel pocăit să-i dea iertare şi viaţă veşnică.

Viaţa omului este trăită în funcţie de convingerile lui, iar religia lui depinde de obiectul credinţei sale. în creştinism, obiectul credinţei este Domnul Isus Hristos, ca singurul Mîntuitor al lumii.

Sfînta Scriptură vorbeşte explicit despre eficacitatea credinţei creştine, astfel:

Mîntuirea vine prin credinţă:

„ *Crede în Domnul Isus Hristos şi vei fi mîntuit"*

(Fapte 16:31).

„Deci, fiindcă suntem socotiţi neprihăniţi prin credinţă, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos" (Rom. 5:1).

2. Iertaţi şi curaţi prin credinţă.

„...întrucît le-a curăţit inimile prin credinţă" (Fapte 16:9).

„...să se întoarcă de la întuneric la lumină, şi de sub puterea Satanei la Dumnezeu; şi să primească prin credinţa în Mine iertare de păcate" (Fapte 26:18).

3. întăriţi şi păziţi prin credinţă.

„...căci staţi tari în credinţă" (II Cor. 1:24).

„ *Voi sunteţi păziţi de puterea lui Dumnezeu, prin credinţă"* (I Petru 1:5).

„...pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biru-ieşte lumea; şi ceea ce cîştigă biruinţa asupra lumii, este credinţa noastră" (I Ioan 5:4).

4. Creştinul trăieşte prin credinţă.

„...pentru că umblăm prin credinţă" (II cor. 5:7).

5. Fără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi lui Dumnezeu.

„ *Şi fără credinţă, este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui. Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută"* (Evrei 11:6).

în procesul de convertire, credinţa este întoarcerea sufletului la Dumnezeu, şi asemenea cu „pocăinţa", şi „credinţa" afectează, intelectual, sentimentele şi voinţa omului.

I. Elementul intelectual, cuprinde credinţa în revelaţia lui Dumnezeu descrisă în Sfînta Scriptură; învăţătura

despre păcătoşenia omului, precum şi despre răscumpărarea asigurată prin Hristos. Credinţa demonstrează raţiunii realitatea lucrurilor care nu se pot vedea cu ochii fireşti, iar prin credinţă, raţiunea acceptă revelaţia divină, după cum este scris:

„Şi credinţa este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredinţare despre lucrurile care nu se văd" (Evrei 11:1).

în manuscrisul original de limbă greacă, pentru cuvintele din traducerea romînă, de Cornilescu, „ *încredere "* şi *„încredinţare"* sunt folosite două cuvinte cu sens diferit, anume: pentru cuvîntul *„încredere"* este folosit cuvîntul *',hipostasis",* care are

diferite sensuri, ca: *„substanţă",* sau *„asigurare",* dar literal, acest cuvînt are înşelesul de *„fundaţie"* sau *„temelie".* în limba engleză, cuvîntul a fost tradus ca *„substanţă",* iar pentru cuvîntul tradus *„încredinţare"*, este folosit cuvîntul grec *„elenchos",* care înseamnă *„dovadă"* sau *„evidenţă".*
Parafrazînd citatul cu sensul original, ar fi: „Credinţa este o temelie (sau substanţă) neclintită în lucrurile nădăjduite şi este evidenţa puternică a lucrurilor care nu se văd".
Din punct de vedere intelectual, credinţa are trei cerinţe:
1. Cere o informaţie; pentru cunoaşterea obiectului credinţei; astfel în cazul nostru, credinţa creştină cere cunoaşterea Sfintei Scripturi;
2. Cere o judecată; prin care se face aprecierea obiectului credinţei, ori în cazul nostru, este necesară recunoaşterea Cuvîntului lui Dumnezeu; şi
3. Cere o decizie; prin care individul alege ceea ce consideră folositor sau necesar vieţii şi sufletului său. Prin această decizie omul îşi hotărăşte cursul vieţii sale pentru

prezentul şi viitorul său. Din aceasta rezultă că credinţă oarbă nu există.
Credinţa creştină nu este numai o acceptare intelectuală a conţinutului credinţei, ci este şi un devotament personal de mărturisire a credinţei, din dragoste pentru Dumnezeu, Mîn tui torul. Astfel credinţa, dragostea şi nădejdea sunt nedespărţite în viaţa creştină. Credinţa care nu se mărturiseşte cu buzele şi cu viaţa, este o credinţă fără sens, adică făţarnică.
Apostolul Pavel scrie:
*„Dacă mărturiseşti deci cu gura ta pe Isus ca Domn, şi dacă crezi că Dumnezeu L-a înviat din morţi, vei fi mîn-**tuit"*** (Rom. 10:8-9).
Din acest citat rezultă că mărturisirea credinţei creştine este un produs natural al mîntuirii, şi un fundamental angajament faţă de conţinutul credinţei.
Concepţia creştină despre viaţă, este determinată de credinţa în lumea viitoare, în prezenţa lui Dumnezeu, prin mijlocirea Fiului Său, Domnul Isus Hristos.
II. Elementul sentimental este trezirea sufletului de a recunoaşte nevoia de părtăşie cu Dumnezeu prin credinţă în jertfa şi învierea Domnului Hristos.
III. Elementul voluntar include hotărîrea de a primi pe Hristos ca Mîntuitor personal şi predarea vieţii lui Dumnezeu, ca răspuns la chemarea Domnului Hristos,
„ *Veniţi la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă"* **(Mat. 11:28).**
Credinţa creştină este un dar de la Dumnezeu, după cum rezultă din citatul:
„ *Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi desăvîrşirea credinţei noastre, adică la Isus"* (Evrei 12:2).
Teologul şi filozoful catolic, Toma Aquinas, spunea: „Credinţa este un fapt intelectual despre adevărul divin, pri-

mit sub influenţa voinţei, mişcate de Duhul Sfînt". Alţii, explică că: „Credinţa este un proces raţional prin care sufletul caută să înţeleagă adevărul divin".
Protestanţii, încercînd să fie mai aproape de Sfînta Scriptură, consideră că: „Credinţa înseamnă „încredere" în făgăduinţele divine împlinite în persoana Domnului Isus Hristos".
în concluzie, credinţa creştină este un răspuns de supunere adevărului întrupat în Hristos şi revelat de El. Credinţa creştină, necesar, trebuie să se conformeze adevărului divin acceptat.
Credinţa fără un conţinut ce corespunde adevărului divin, devine o simplă părere subiectivă, cu alte cuvinte, o amăgire.

O dogmă creştină lipsită de un angajament personal al creştinului este sterilă, pentru că ea poate vorbi intelectului, dar este incapabilă de a mişca inima creştinului. Credinţa nu trebuie confundată cu fapte meritorii, căci credinţa este un răspuns hotărîtor de acceptare a iniţiativei divine. Prin har suntem mîntuiţi, dar numai prin credinţa care stăruitor caută şi primeşte darul mîntuirii.
Rezultă deci, că „Credinţa este un personal angajament de respectare a adevărului dumnezeiesc, care este Domnul Isus Hristos.
BINECUVÎNTĂRILE CREDINŢEI CREŞTINE
Prima binecuvîntare este că, prin credinţa creştină evanghelică, se primeşte iertarea păcatelor şi viaţa veşnică, adică în termeni evanghelici „mîntuirea" de consecinţele păcatului nostru. Aici trebuie să facem cîteva precizări şi anume:

1. Mîntuirea nu se moşteneşte. Adică, cel ce este născut dintr-o familie de creştini mîntuiţi, nu este mîntuit şi nu este creştin, pentru că suntem mîntuiţi prin credinţa personală, adică fiecare, individual, trebuie să treacă prin procesul de convertire, prin pocăinţă şi credinţă.
2. Mîntuirea nu se primeşte prin Biserică, căci Dumnezeu dă mîntuire numai acelui ce crede în jertfa răscumpărătoare a Domnului Hristos, şi numai în sîngele Lui avem iertarea păcatelor, aşa cum este scris:
„In El avem răscumpărarea, prin sîngele Lui iertarea păcatelor, după bogăţiile harului Său" (Efes. 1:7).
Din citatul: *„Şi Domnul adăuga în fiecare zi, la numărul lor pe cei mîniuiţi"* (Fapte 2:47), se desprinde limpede, că cei „mîntuiţi de Dumnezeu", erau adăugaţi la Biserică, deci nu Biserica dă mîntuirea. Rezultă că ceremoniile bisericii prin care iartă păcatele, sunt nefolositoare, adică ineficace.
3. Mîntuirea nu se poate obţine prin fapte bune. Apostolul Pavel scrie creştinilor din Efes:
„ *Căci prin har aţi fost mîntuiţi, prin credinţă. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni"* (Efes. 2:8-9).
în acest citat, se subliniază lămurit că niîntuirea nu poate fi obţinută prin meritele omului, ca fapte bune, daruri, milostenii, lumînări sau colaci, ci mîntuirea este darul lui Dumnezeu, care se poate obţine ca un dar, numai prin credinţa în Evanghelia Domnului Hristos.
Educaţia şi morala nu este de nici un folos în obţinerea mîntuirii, căci ele pot afecta viaţa omului, dar nu sufletul lui. Mulţi numiţi creştini, nu vor să se pocăiască pentru că se consideră buni prin faptul că nu au furat sau nu au curvit, dar aceasta este o vinovată dezvinăvăţire, prin care vor ajunge în iad, pentru că au desconsiderat harul lui Dumnezeu oferit prin credinţa în Numele Domnului Hristos.

Cititorule, eşti tu mîntuit? Dacă nu, acum este timpul potrivit a scăpa de iad şi a te întoarce la Dumnezeu cu toată viaţa ta.
A doua binecuvîntare a credinţei este: credinţa creştină evanghelică generează faptele bune.
Adevărata credinţă creştină produce o bună mărturie creştină. Noi suntem mîntuiţi prin harul lui Dumnezeu şi fără faptele noastre, dar suntem mîntuiţi pentru a genera fapte bune după voia lui Dumnezeu, şi nu după concepţia omului, aşa cum este scris:
„Căci noi suntem lucrarea lui Dumnezeu, şi am fost zidiţi în Hristos, pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele" (Efes. 2:10).
Deasemenea, Domnul Hristos spune ucenicilor Săi în proclamaţia Sa de pe munte,

zicînd:
„ *Tot aşa să lumineze şi lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune şi să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri"* (Mat. 5:16).
Se desprinde lămurit, că faptele bune sunt roadă mîntuirii, si nu spre mîntuire.
Credinţa creştină, este îndrăzneala sufletului de a privi mai departe decît poate vedea, iar practic, credinţa creştină este o cale a faptelor, şi nu a vorbelor sau a ceremoniilor.
într-o convorbire cu iudeii, Domnul Hristos încheie cu următoarea întrebare:
„Dar cînd va veni Fiul Omului, va găsi El credinţă pepământ?" (Luca 18:8).
Din această întrebare se desprinde că Domnul Hristos era îngrijorat de faptul dacă atunci cînd se va întoarce, va mai găsi credinţă pe pământ? îngrijorarea Domnului Hristos a fost foarte reală, pentru că în creştinismul de azi, se găseşte foarte puţină credinţă în Evanghelia Domnului Hristos.

Această întrebare ar trebui să provoace conştinţa creştinilor de azi spre cercetare, dacă credinţa lor este întemeiată pe învăţătura Domnului Hristos, sau este o credinţă deşartă, întemeiată pe datinile oamenilor, ignorînd învăţăturile din Sftnta Scriptură a Domnului Hristos.

d. NAŞTEREA DIN NOU

Din cele discutate mai înainte, reţinem că „omul" prin firea sa este un păcătos, trăind o viaţă de neascultare de Cuvîntul lui Dumnezeu; şi apostolul Pavel descrie această stare astfel:
„ *Voi eraţi morţi în greşelile şi păcatele voastre, în care trăiaţi odinioară, după mersul lumii acesteia"* (Efes. 2:1), dar am văzut că prin „pocăinţă şi credinţă", omul poate primi iertarea păcatelor sale, realizînd împăcarea cu Dumnezeu.
Am observat că la realizarea acestei împăcări, a contribuit voinţa omului şi ajutorul lui Dumnezeu; dar în această stare, omul convertit este încă supus păcatului în firea sa, atunci Dumnezeu intervine şi prin Duhul Său cel Sfînt, dă naştere la o nouă fiinţă spirituală celui ce s-a întors la Dumnezeu. Fără naştere din nou, nu poţi fi creştin, pentru că naşterea din nou este dovada pocăinţei şi a credinţei în numele Domnului Isus Hristos, Mîntuitorul.
Naşterea din nou, este o lucrare exclusivă a lui Dumnezeu, prin Duhul Sfînt, care înzestrează pe cel convertit cu o dispoziţie şi atitudine duhovnicească sfîntă, care cuprinde întreaga fiinţă a omului, adică: „intelectul, sentimentul şi voinţa sa", aşa cum spune Mîntuitorul:
„Trebuie să vă naşteţi din nou" (Ioan 3:7).
Este folositor să observăm aici necesitatea naşterii din nou, cînd Domnul Isus foloseşte cuvîntul „trebuie", adi-
că este vorba de ceva strict şi absolut necesar pentru a fi creştin.
Prin „naşterea din nou", care este de natură spirituală, şi nu fizică, omul întors la Dumnezeu primeşte o gîndire nouă, simţuri noi şi o voinţă nouă, aşa cum remarcă şi apostolul Pavel:
„ *Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus; iată că toate lucrurile s-au făcut noi"* (II Cor. 5:17).
Naşterea din nou, este strict necesară, pentru că prin firea noastră nu putem face nimic bun, aşa cum este scris şi în Sfîntă Scriptură, anume:
„ *Tot aşa, aţi putea voi să faceţi binele, voi care sunteţi deprinşi să faceţi răul?"* (Ieremia 13:23), apoi Mîntuitorul spune:
„Despărţiţi de Mine nu puteţi face nimic" (Ioan 15:5).
Sfîntă Scriptură ne mai explică că înainte de întoarcerea la Dumnezeu prin pocăinţă şi

credinţă, omul avea *„mintea întunecată...din pricina neştiinţei în care se află în urma împietririi inimii lor"* (Efes. 4:18), şi
„oricine trăieşte în păcat, este rob al păcatului" (Ioan 8:34).
Iată cîteva mijloace care colaborează la naşterea din nou a celui întors la Dumnezeu:
1. Naşterea din nou este un produs al voinţei lui Dumnezeu, aşa după cum este scris: *„Născuţi din Dumnezeu "* (Ioan 1:13), apoi apostolul Pavel scrie:
„El, de bună voia Lui, ne-a născut prin Cuvîntul adevărului" (Ioan 1:18).
2. Credinţa omului în moartea şi învierea Domnului Hristos:

„ Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică" (Ioan 3:16).
3. Influenţa Cuvîntului lui Dumnezeu din Sfînta Scriptură a Noului Testament.
„...fiindcă aţi fost născuţi din nou,... prin Cuvîntul lui Dumnezeu, care este viu şi rămîne în veac" (I Petru 1:23).
4. Duhul Sfînt, este agentul eficace care produce naşterea din nou.
Domnul Isus a zis:
„Dacă un om nu se naşte din nou nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu" (Ioan 3:3).
„Ce este născut din carne, este carne, şi ce este născut din Duh, este duh" (Ioan 3:6).
„El ne-a mîntuit, nu pentru faptele noastre,...ci prin învierea făcută de Duhul Sfînt" (Tit 3:5).
Prin naşterea din nou, omul ajunge în părtăşie spirituală cu Dumnezeu, şi astfel se face *„părtaş firii dumnezeieşti",* aşa cum spune apostolul Petru:
„El ne-a dat făgăduinţele Lui, nespuns de mari şi scumpe, ca prin ele să vă faceţi părtaşi firii dumnezeieşti, după ce aţi fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte "(II Petru 1:4).
Deci, numai după această experienţă a naşterii din nou, omul poate avea o viaţă sfîntă şi plăcută lui Dumnezeu.
Omul născut din nou spiritual, fiind părtaş al firii dumnezeieşti, este acum „un copil al lui Dumnezeu" prin adoptare, şi în acest fel devine şi moştenitor al făgăduinţelor lui Dumnezeu.
„Şi voi n-aţi primit un duh de robie,...ci aţi primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm „Ava! adică: Tată!" (Rom 8:15).
„Şi dacă suntem copii, suntem şi moştenitori: moştenitori ai lui Dumnezeu, şi împreună moştenitori cu Hristos" (Rom. 8:17).
Trebuie precizat că naşterea din nou, spiritual, nu este o îmbunătăţire a vieţii, ci este o radicală schimbare a vieţii, aşa cum este precizat în Sfînta Scriptură:
„...întrucît v-aţi dezbrăcat de omul cel vechi cu faptele lui, şi v-aţi îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoieşte spre cunoştinţă, după chipul Celui ce L-a făcut" (Col. 3:9-10).
Naşterea din nou nu se realizează prin faptele noastre, ori prin îmbunătăţirea vieţii noastre; adică de a nu mai minţi sau a dovedi că sumtem mai buni, după părerile noastre, căci naşterea din nou este ceva total nou, adică un nou fel de viaţă, după ce s-au părăsit vechile concepţii şi plăceri ale vieţii.
In rezumat:
1. Naşterea din nou este o lucrare a Duhului Sfînt, prin credinţă în Numele Domnului Hristos;
2. Naşterea din nou este o mărturie a mîntuirii, adică o consecinţă naturală a pocăinţei şi credinţei;
3. Naşterea din nou este numai începutul vieţii creştine, şi această stare trebuie să se

dezvolte spre realizarea chipului Domnului Hristos în viaţa creştinului.
La această realizare se pot ridica însă multe obstacole, şi anume:
a. Noul creştin nu este dispus să cedeze la toate vechile obiceiuri, păreri sau plăceri, şi acestea sunt o piedică în realizarea omului celui nou după chipul Domnului Hristos;
b. De multe ori, noul creştin încearcă să-şi modeleze viaţa după concepţiile sale, împiedicînd astfel pe Duhul Sfînt să-1 modeleze după voia lui Dumnezeu.

Pentru aceste motive avem creştini cu două feţe, adică: „una spun şi altceva fac", şi aceştia sunt creştini de nume sau făţarnici.
Cititorule, dacă eşti creştin, cercetează-te şi vezi dacă viaţa ta are vreo asemănare cu Domnul Hristos din Evanghelie; iar dacă nu eşti creştin este timpul să înţelegi că nu este suficient să ai o religie, ci trebuie să-ţi schimbi viaţa după Evanghelia Domnului Hristos.
Naşterea din nou, este începutul vieţii celei noi în Hristos şi aceasta a fost viaţa primilor creştini care au biruit păgînismul şi au adus civilizaţia în societatea umană.
4. Un creştin născut din nou trăieşte în neprihănirea lui Dumnezeu, şi biruieşte ispita: *„Să ştiţi că oricine trăieşte în neprihănire, este născut din El"* (IIoan2:29).
5. Cel născut din nou nu mai păcătuieşte, căci: *„Ştim că oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuieşte"* (IIoan5:18).
6. Cel născut din nou biruieşte lumea:
„...pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruieşte lumea; şi ceea ce cîştigă biruinţa asupra lumii, este credinţa noastră" (I Ioan 5:4).
7. Viaţa creştină începe prin întîlnirea omului cu Domnul Isus Hristos, căci:
„ *Cine are pe Fiul, are viaţă, cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viaţă"* (I Ioan 5:12).
Fără această întîlnire cu Domnul Hristos, nu există realitate spirituală, nici viaţă veşnică, şi nici creştini.
e. BOTEZUL
Botezul creştin este actul voluntar de mărturisire a credinţei în Numele Domnului Isus Hristos ca Mîntuitor.
ÎNSUŞIREA ŞI TRĂIREA VIEŢII CREŞTINE
Prin acest act, noul creştin convertit, adică întors la Dumnezeu, mărturiseşte în mod public credinţa sa, prin care a părăsit viaţa de păcat a lumii şi s-a predat lui Dumnezeu prin credinţa în jertfa Domnului Hristos.
Botezul creştin, este cerut prin porunca Domnului Hristos, care a zis:
„Duceţi-vă şi faceţi ucenici din toate neamurile, bo-tezîndu-i în Numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfînt" (Mat. 29:19).
Pocăinţa şi credinţa, plus naşterea din nou, sunt condiţiile preliminare pentru aplicarea botezului creştin.
Apostolul Petru defineşte botezul creştin ca drept *„mărturia unui cuget curat"* (I Petru 3:21). Cu alte cuvinte: întîi omul este curăţit de păcatele sale prin credinţă în sîngele Domnului Hristos, şi apoi poate primi botezul. Botezul cu apă, nu are nici o putere magică care să ierte păcatele. Aceasta este o superstiţie şi o rămăşiţă a misticismului păgîn.
Forma de aplicare a botezului creştin, se explică prin însuşi cuvîntul botez, care înseamnă „cufundare", care a fost practica de la început, iar nu stropirea sau ungerea cu apă. Din mărturisirea personală arătată mai înainte, se desprinde că nu este vorba

de copii, despre care Biblia nu vorbeşte, care nu pot să vorbească şi nici să mărturisească, ci este vorba numai de adulţi conştienţi care pot fi botezaţi.
Apostolul Pavel explică faptul simbolic al botezului creştin astfel:
„Nu ştiţi că toţi cîţi am fost botezaţi în Isus Hristos, am fost botezaţi în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropaţi împreună cu El, pentru ca după cum Hristos a înviat din morţi prin slava Tatălui, tot aşa şi noi să trăim o viaţă nouă" (Rom. 6:3-4).

Din aceste citate se desprinde că botezul creştin nu este pentru oricine, ci numai pentru acei care prin credinţă au acceptat pe Domnul Isus Hristos ca Mîntuitor personal.
Botezul creştin nu are nici o relaţie cu procesul ritual de spălare iudaică sau păgînă, ci botezul creştin a început cu Ioan Botezătorul, care boteza pe acei care îşi schimbau viaţa prin pocăinţă. Botezul creştin, deşi aparent o formă, are o influenţă psihologică asupra celui botezat, prin faptul că a făcut o mărturisire şi un angajament de credincioşie înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor.
f. MENŢINEREA VIEŢII CREŞTINE
Mulţi oameni sunt dispuşi să accepte mîntuirea lui Dumnezeu oferită prin credinţa în Domnul Hristos, dar au multe îndoieli despre viaţa creştină. Alţii consideră viaţa creştină evanghelică prea strictă, şi le este frică că nu vor reuşi să trăiască această viaţă.
Cu puterile sale, desigur creştinul este un neputincios, dar prin naşterea din nou, Dumnezeu preia protecţia credincioşilor Săi, şi prin Duhul Sfînt, îi păzeşte de ce este rău, aşa cum este scris:
„ *Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în **voi,** şi vă va da, după plăcerea Lui, şi voinţa şi înfăptuirea "* (Fili-peni2:13).
„Nu v-a ajuns nici o ispită, care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Şi Dumnezeu care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre; ci împreună cu ispita a pregătit şi mijloacele să ieşiţi din ea, ca să o puteţi răbda" (I Cor. 10:13).
Viaţa creştină, ca orice viaţă, trebuie să fie întreţinută şi să crească, aşa cum este amintit şi în Sfînta Scriptură a Noului Testament:
„Dacă credinţa voastră va creşte, va creşte şi cîmpul nostru de lucru" (II Cor. 10:15).
„...pentru că credinţa voastră merge mereu cres-cînd" (IITes. 1:3).
„Cel ce dă sămînţă semănătorului,...să facă să crească roadele neprihlnirii voastre" (II Cor. 9:10).
„...ci creşteţi în harul şi în cunoştinţa Domnului şi Mîntuitorului nostru, Isus Hristos" (II Petru 3:18).
Pentru menţinerea şi dezvoltarea credinţei creştine, Dumnezeu în providenţa Sa, ne-a lăsat la îndemînă şi mijloacele necesare, şi anume: 1. Citirea Cuvîntului Său, din Sfînta Scriptură, şi 2. Rugăciunea.
1. Citirea Cuvîntului Său din Sfînta Scriptură.
Prin citirea Sfintei Scripturi, Dumnezeu vorbeşte creştinului arătîndu-i „voia Sa", precum şi „făgăduinţele Sale" veşnice; iar prin rugăciune, omul vorbeşte lui Dumnezeu, şi astfel se crează o comunicare spirituală între om şi Dumnezeu.
Apostolul Pavel, care avea multă experienţă cu Dumnezeu, sfătuieşte, zicînd:
„După cum aţi primit pe Hristos Isus, Domnul, aşa să şi umblaţi în El, fiind înrădăcinaţi şi zidiţi în El, întăriţi prin credinţă, după învăţăturile care v-aufost date, şi sporind în ele cu mulţumiri către Dumnezeu " (Col. 2:6-7).

Aici apostolul Pavel subliniază că succesul întreţinerii şi creşterii credinţei creştine este „să fim înrădăcinaţi şi zidiţi în El". Aceasta înseamnă că din El, Domnul Hristos, ne tragem seva de viaţă a credinţei, şi zidiţi în El, suntem consolidaţi în El. Numai aşa vom avea adevărata credinţă creştină care va birui ispitele şi neputinţele noastre fireşti.
Elementul principal pentru creştere este hrana, astfel şi dezvoltarea credinţei creştine depinde de hrana pe care o dăm sufletului nostru. Cînd hrana este insuficientă şi de proastă calitate, trupul nostru slăbeşte şi suferă, şi întocmai

aşa este şi cu sufletul nostru. Dacă neglijăm citirea Cuvîntu-lui lui Dumnezeu şi neglijăm să ne rugăm, sufletul nostru va intra în suferinţă, pentru că nu îl tratăm cum se cuvine. Creşterea spirituală a creştinului depinde nu numai de măsura hranei, ci şi de calitatea hranei.
Apostolul Pavel vorbeşte despre două feluri de hrană, şi anume, vorbeşte despre „lapte" şi „bucate tari"; astfel, prin felul de hrană, el califică şi credinţa lor, anume: cei hrăniţi cu lapte sunt „lumeşti" şi „prunci în Hristos", adică din lipsă de o hrană adecvată, ei nu au mai crescut ci au rămas prunci în Hristos, şi ca orice prunc, un astfel de creştin nu ştie prea multe, şi nu rezistă la încercări.
Apostolul Pavel mai arată aici, că cei ce nu cresc şi rămîn prunci în Hristos, sunt „lumeşti", adică viaţa lor de credinţă este mai mult lumească, decît creştină. Din lipsa de hrană potrivită din Cuvîntul lui Dumnezeu, ei s-au hrănit din ziare sau de la televizor, şi aşa au rămas fragili, ca nişte prunci, pe cînd cu o hrană bogată ei puteau ajunge să fie „duhovniceşti", prin care să înţeleagă tainele Evangheliei lui Hristos. La această stare apostolul Pavel îndeamnă zicînd: *„...credincioşi adevărului, în dragoste să creştem în toate privinţele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos"* **(Efes.4:15).**
Din aceste citate rezultă că viaţa creştină evanghelică nu este stagnantă, ci: „ori creşte", „ori dă înapoi", şi atunci se pierde totul: şi viaţa şi sufletul.
2. Rugăciunea
Rugăciunea creştină nu este o formă şi nici un ritual, ci rugăciunea creştină este o stare de părtăşie spirituală intimă a creştinului cu Dumnezeu.
Rugăciunea creştină este exprimarea sinceră a simţurilor lăuntrice în faţa lui Dumnezeu. Rugăciunea este un pri-

vilegiu al creştinului, prin care finitul poate intra în părtăşie cu Creatorul său, Dumnezeu, aşa cum este scris în Sfînta Scriptură:
„...vărsaţi-vă inimile înaintea Lui" (Ps. 62:8).
„...mă rog către Domnul, îmi vărs necazul înainea Lui" (Ps. 142:1-2).
„...aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciune, şi cereri, cu mulţumiri" (Filip. 4:6).
Prin rugăciune, creştinul recunoaşte şi simte prezenţa lui Dumnezeu. Prin rugăciune, creştinul îşi confirmă credinţa sa într-o Fiinţă Divină, Atotputernică, care ascultă, înţelege şi poate satisface ruga şi nevoile vieţii.
Prin rugăciune, creştinul intră într-o stare de părtăşie spirituală cu Dumnezeu, care duce la consolidarea credinţei şi la desfătarea sufletului.
Prin rugăciune, creştinul rezolvă problemele vieţii care depăşesc puterile sale, iar efectul rugăciunii depinde de starea sufletească a creştinului, pentru că prin rugăciune

se exprimă starea inimii.
Dacă creştinul are pace în inima sa şi este în bune relaţii cu Dumnezeu, rugăciunea este ascultată, şi Dumnezeu răspunde de acord cu voia Sa.
Dumnezeu poate vorbi cel mai bine, atunci cînd omul este mai aproape de Dumnezeu în rugăciune. Aceasta a fost viaţa primilor creştini, aşa după cum este arătat şi cum trebuie trăit:
„ *Cei ce au primit propovăduirea lui, au fost botezaţi. Ei stăruiau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frîngereapîinii, şi în rugăciune"* (Fapte 2:41-42).
O inimă deschisă spre cer în rugăciune, este puntea de legătură între om şi Dumnezeu. Medicii spun că este bine pentru inimă să umbli, dar tot aşa de bine şi necesar pentru inimă, este să îngenunchez! la rugăciune.
89

Creştine, roagă-te neîncetat, sau vei pierde drumul credinţei.
g. LIBERTATEA CREŞTINĂ
într-o cuvîntare a Sa, Domnul Hristos a spus celor ce au crezut în El:
„Dacă rămîneţi în cuvîntul Meu, sunteţi în adevăr ucenicii Mei; veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va face slobozi" (loan 8:31-32).
In acest citat, este subliniat faptul că acel ce rămîne în învăţătura Domnului Hristos, este eliberat de orice robie, fie a prejudecăţilor, fie a poftelor firii pămînteşti, care sunt păcătoase. Cu alte cuvinte, creştinul care respectă şi practică învăţătura Cuvîntului Domnului Hristos, este izbăvit de sub puterea păcatului, căci el nu mai este obligat să păcătuiască ca un pătimaş. Prin adevărul Domnului Hristos, creştinul este liber să-şi hotărască acţiunile sale, şi nu trebuie să facă coca ce nu trebuie făcut. Libertatea creştină este „libertate", clar şi „responsabilitate".
1. Principiul libertăţii creştine este un control voluntar de sine, după cum este scris:
„ *Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos; Toate lucrurile sunt îngăduite, dar nu toate zidesc"* (I Cor. 10:23).
Adică, creştinul nu face ceea ce nu este de folos sau poate fi greşit, aducînd răul.
2. Libertatea creştină este sub controlul conştiinţei, căci creştinul ueşi este liber, totuşi nu face ce „nu este de folos" sau ce „nu zideşte" viaţa lui de credinţă.
3. Libertatea creştină este constructivă, pentru că este spre folosul şi zidirea proprie a creştinului, precum şi a aproapelui său.
90

4. Libertatea creştină este bazată pe dragostea de aproapele, şi nu pe egoism. Prin acest sentiment, creştinul renunţă la sine spre folosul aproapelui său.
5. Libertatea creştină este lipsită de prejudecăţi, pentru că viaţa lui este întemeiată pe învăţătura Domnului Hristos, care este Adevărul.
6. Libertatea creştină cedează pentru a nu răni cugetul aproapelui său.
7. Libertatea creştină evită pricinile de păcătuire, fie prin vorbire, fapte şi atitudine, aşa cum este recomandat:
„Să nu fiţi pricină de păcătuire, nici pentru iudei, nici pentru greci, nici pentru Biserica lui Dumnezeu" (I Cor. 10:32).
8. Activitatea libertăţii creştine este spre slava lui Dumnezeu.
„Deci fie că mîncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva, să faceţi totul spre slava lui Dumnezeu" (I Cor. 10:31).
9. Libertate;.[1], creştină poate fi trăită şi menţinută, numai călcînd pe urmele Domnului Hristos:
„ *Călcaţi pe urmele mele, întrucît şi eu calc pe urmele lui Hristos"* (I Cor. 11:1).

CAPITOLUL V

CONCLUZII

Din cele descrise pînă aici, s-a putut observa că creştinismul evanghelic, trăit conform cu învăţătura Noului Testament, nu este ceva periculos sau dăunător, după cum pe nedrept, este acuzat de unii; ci dimpotrivă, creştinismul evanghelic înnobilează fiinţa omului, cu un real sens al vieţii, trăită mai aproape de Dumnezeu, şi spre binele tuturor.

într-una din epistolele sale, apostolul Pavel face o frumoasă afirmaţie, zicînd:

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare,...ne-a înviat împreună, şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti în Hristos Isus" (Efes. 2:4-6).

Din acest citat, observăm că viaţa creştină terestră. trebuie trăită la nivelul vieţii cereşti. La această stare duhovnicească ca din cer, creştinul este chemat să guste şi să trăiască în această stare încă de pe acest pămînt. în mod natural, pentru a beneficia de această stare înălţătoare, aproape de Dumnezeu, creştinul trebuie să renunţe la plăcerile de o clipă ale păcatelor fireşti.

în cartea Apocalipsei, duhul Domnului Hristos vorbeşte despre o stare înşelătoare a bisericii din Efes, cu urmă, toarele cuvinte:

„Ştiu faptele tale, osteneala ta şi răbdarea ta, şi că nu poţi suferi pe cei răi. Ştiu că ai răbdare, că ai suferit pentru Numele Meu, şi că n-ai obosit. Dar ce am împotriva ta,

este că ţi-ai părăsit dragostea dintîi. Adu-ţi aminte de unde ai căzut şi pocăieşte-te" (Apoc. 2:2-5).

Din acest citat, observăm că biserica din Efes a fost foarte ortodoxă în păzirea poruncilor şi în fapte bune, dar în realitate erau nişte creştini doctrinari reci şi fanatici, lipsiţi fiind de dragoste pentru Domnul Isus Hristos. Cu toate fap-! tele lor bune, Domnul Isus îi acuză şi îi condamnă, pentru că ! au părăsit dragostea pentru El, Mîntuitorul. Acest lucru se petrece şi în biserica creştină de azi, care în goana ei după fapte bune şi ritualuri mistice, a părăsit dragostea pentru Domnul Hristos, fapt care este un păcat, pentru care Domnul Hristos îndeamnă biserica la pocăinţă, şi revenirea la dragostea dintîi a creştinilor de la început.

Morala acestui citat este că: ..Biserica creştină nu are nevoie de fanatici, ci de consacraţi, cari în dragostea pentru Domnul Hristos, trăiesc în pocăinţă".

Sub puternica influenţă a culturii lumii, biserica creştină a abandonat adevărurile Sfintei Scripturi, în favoarea unei religii de formă; iar păstorii duhovniceşti ai bisericii creştine au abandonat rolul lor tradiţional de propovăduitori ai Evangheliei lui Hristos, pentru a deveni conducători ai unei organizaţii, numită „biserică". Aşa, adevărurile teologice au dispărut din biserica creştină. Biserica creştină şi-a pierdut vigoarea, pentru că şi-a pierdut vigilenţa.

Oricine trăieşte o viaţă în păcat, trăieşte într-o religie de formă şi fără de valoare, căci cu voia, ori fără voia sa, acela devine o unealtă a Satanei, prin care distruge adevărata chemare şi viaţă a bisericii creştine. în lumea în care trăim, religia a devenit un fel de cultură, dar religia reprezintă numai ceea ce face omul pentru Dumnezeu, pe cînd mîntuirea prin credinţa în Domnul Hristos este acceptarea a ceea ce a făcut Dumnezeu pentru om.

învăţătura creştină evanghelică, este singura cale prin care se clădeşte o moralitate binefăcătoare, aceasta fiind

întemeiată pe respectul şi dragostea de Dumnezeu şi de oameni.
Religia sau ritualurile religioase, educaţia sau buna purtare, nu pot face pe oameni de a fi creştini, căci unica cale de a fi creştin, este: dezbrăcarea de omul cel vechi cu poftele lui, si îmbrăcarea cu omul cel nou după voia lui Dumnezeu, care se naşte spiritual numai prin credinţa în Domnul Isus Hristos, Mîntuitorul!
începutul oricărui păcat, este rezultatul unei inimi nestatornice. De ce vrei să vezi şi să încerci ceea ce şti că nu este îngăduit sau dăunător?
Un vechi proverb rămînesc spune: „La începutul boalei pe doctor pofteşte, căci tîrziu e leacul cînd răul se învecheşte". Aceasta înseamnă să părăsim păcatul cît mai devreme, înainte de a ne ruina viaţa şi veşnicia.
Poftele trupului îţi vor da numai un cuget vinovat şi împovărat, căci fiecare păcat îţi va aduce chinul său.
Curiozitatea, este o mare ispită, prin care te ocupi de lucruri nefolositoare, uitînd de cele folositoare. Adevărata înţelepciune este să părăseşti viaţa păcătoasă a lumii, şi să cauţi împărăţia lui Dumnezeu. Religia care nu schimbă viaţa omului, de a fi mai aproape de Dumnezeu, nu este religie. O
greşeală capitală a bisericii creştine este că: în loc să trăiască în lumina Evangheliei Domnului Hristos, se adaptează la întunericul imoralităţii din lume.
Alegerea pe care o face omul în viaţă, va determina viitorul şi veşnicia sa. Aceasta obligă pe om să fie foarte atent ce face cu viaţa sa. De unde venim, este puţin important, faţă de întrebarea: „Unde vom merge?"
94

CONCLUZII
Creştinul evanghelic este omul marilor speranţe, iar speranţa nu este un vis, ci este o cale prin care visul poate deveni o realitate. în loc să ridicăm degetul împotriva creştinismului evanghelic, mai bine am întinde mîinile şi să ne unim în lupta împotriva păcatului din lume şi să fim mîntuiţi prin credinţa în jertfa Domnului Hristos.
Cititorule, să nu uiţi, că poarta cerului este încă deschisă, şi este destul de largă pentru orice păcătos mîntuit prin credinţa în Numele Domnului Hristos, dar este prea strimtă pentru cel mai mic păcat.
Cel ce rar se gîndeşte la cer, foarte probabil nici nu va ajunge în cer, deaceea iubeşte viaţa cu Dumnezeu şi nu vei pierde cerul, căci unde este prezent Domnul Hristos, acolo este cerul.
Dar unde este iadul? Iadul este la sfîrşitul oricărei vieţi trăită în neascultare de poruncile lui Dumnezeu din Evanghelia Sa. Iadul începe de pe pămînt în inima tuturor acelor care refuză să accepte mîntuirea lui Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos. Iadul este adevărul recunoscut prea tîrziu, cînd nu mai este nici o scăpare.
Cititorule, dacă tu nu ajungi în cer înainte de moarte, să şti că nu vei fi niciodată acolo, şi nu uita că Domnul Hristos a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa".
Doamne, .sunt un bulgăre dr nimic, Un strop de rouă în soare, Şi cu cît mă văd mai mic, Cu atît Tu eşti mai mare.
CE ESTE UN CREŞTIN
— Creştinul nu este o piatră, ci el este o pîine care se lasă frîntă pentru binele aproapelui său.
95
CREŞTINISMUL EVANGHELIC
— Creştinul nu este o cetate impenetrabilă, ci este un
fluviu de bunătate şi îngăduinţă.
— El nu este un turn de oţel fără viaţă, ci el este ca un pom sădit lîngă apă, care creşte şi rodeşte; iar la furtună

este gata a se îndoi pentru a—şi întări rădăcinile credinţei.
— Creştinul nu este un indicator mort, ci el este o călăuză vie care îndrumă pe alţii spre viaţă, prin exemplul propriei sale vieţi.
— Creştinul nu este un sculptor care loveşte în piatră, ci el este un grădinar, care cu gingăşie îngrijeşte plantele şi aşa pregăteşte condiţiuni de creştere a credinţei lui şi a celor din jurul său.
— Creştinul nu este o statuie mută, ci el este un bun comunicator care vorbeşte adevărul din inimă.
— Un creştin nu este o insulă izolată, ci el este o mlădiţă din trupul lui Hristos, de care depinde viaţa şi veşnicia sa!

PARTEA Il-a

RUGĂCIUNEA CREŞTINĂ

96

97

RUGĂCIUNEA CREŞTINĂ

INTRODUCERE

Mari transformări se desfăşoară în lumea noastră, dar nu mă refer la schimbări în tehnologie, ci mă refer la schimbări morale. Moralitatea a devenit Imoralitate; dragostea de oameni a devenit dragostea de sine; iar credinţa a devenit apostazie. Apostazie înseamnă abandonarea unui crez, şi Creştinismul zilelor noastre, a abandonat credinţa în învăţătura Sfintei Scripturi a lui Dumnezeu; şi aceasta este apostazie.
Este folositor de remarcat că Sfînta Scriptură — Biblia — prevesteşte această stare de apostazie, astfel:
„Dar Duhul spune lămurit, că în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţătura dracilor" (I îim. 4:1).
Valoarea creştinismului nu stă numai în învăţătura Sfintei Scripturi, ci mai important este trăirea acestor învăţături. Astfel creştinismul nu este o învăţătură din care îmi aleg ce-mi place, sau ce îmi convine, ci creştinism înseamnă să trăiesc „totul din Sfînta Evanghelie", ori nu sunt creştin.
Creştinismul de azi şi-a păstrat numai numele, dar este cu totul departe de ceea ce a învăţat Domnul Hristos şi apostolii Săi. Creştinul adevărat este o făptură nouă din punct de vedere spiritual; prin care toate vechile obiceiuri s-au dus, si nu mai sunt.

98

Creştine, dacă cel ce ai fost, este la fel cu ceea ce eşti astăzi, înseamnă că în viaţa ta nu a fost nici o schimbare; căci dacă în viaţa ta s-ar fi produs vreo schimbare spre Dumnezeu, atunci nu mai poţi fi ceea ce ai fost.
Creştinismul are nevoie de această radicală schimbare de viaţă.
Un element important din închinăciunea creştină este rugăciunea. întrucît creştinismul a devenit formalist, tot aşa şi rugăciunea creştină a devenit numai un ritual religios, de formă, fără vreun efect binefăcător asupra vieţii creştinului.
Fără rugăciune, adevăratul creştinism din Sfînta Evanghelie nu există, iar ceea ce există azi nu este creştinism, ci este numai o organizaţie religioasă în numele creş-tinismului.
întrucît rugăciunea, în sensul evanghelic, este viaţa adevăratului creştin, m-am gîndit să scriu despre rugăciunea creştină, pentru ca cititorul să poată înţelege sensul rugăciunii creştine, precum şi necesitatea şi binecuvîntările ei în viaţa creştină.

Rugăciunea creştină, este *speranţă;* iar speranţa nu este un vis, ci este o cale prin care visul poate deveni realitate.
Suntem conştienţi că nu putem schimba trecutul, dar ceea ce putem face acum, este ca prin rugăciune să schimbăm viitorul.
Bunul Dumnezeu să ajute pe fiecare cititor să înţeleagă, să practice şi să se bucure de binecuvîntările rugăciunii creştine, recomandată de Domnul Hristos.
Autorul
Atlanta, martie 1998
99

CAPITOLUL I

A. **INTRODUCERE ISTORICĂ DESPRE RUGĂCIUNE**

De cînd este cunoscută istoria, omul a simţit în sufletul său nevoia de a se închina şi de a se ruga unei divinităţi. Prin înmulţirea lor, în timp, oamenii au pierdut noţiunea de origine despre Creatorul lor Divin, şi trebuind să înfrunte neprevăzutele fenomene ale naturii, oamenii s-au simţit slabi şi neputincioşi în faţa desfăşurării acestor puteri. Recunoscînd că sunt neputincioşi, oamenii şi-au dat seama că deasupra naturii trebuie să existe o forţă care controlează aceste puteri, şi cu dorinţa de a găsi o protecţie de efectul acestor puteri supranaturale, omul şi-a imaginat un dumnezeu, corespunzător cu concepţia şi mediul său. Aşa s-au născut religiunile primitive, ca „religiuni naturale", prin care se adoră natura sau personificările ei, dar sunt lipsite de credinţa în fiinţe spirituale.
Din punct de vedere psihologic, această religie corespunde cu copilăria omenirii, în care domnea frica, fantezia şi impresia simţurilor: religie din care s-a dezvoltat „animismul şi fetişismul". Convingerea acestor credinţe a fost că lumea este plină de spirite rele care trebuiesc alungate. Dintre acestea, spiritele celor morţi erau considerate ca spirite rele care puteau face mult rău celor vii. în aceste religiuni, fiecare om îşi are fetişul său, pe care îl purta cu sine în tot locul spre a-i aduce noroc şi a-1 feri de vrăji. Tot aşa, fiecare

casă are fetişul ei, păstrat undeva într-un loc în casă, şi fiecare sat sau oraş îşi are fetişul său. Cu durere, ne gîndim cum aceste concepţii sunt încă practicate în creştinismul numit „tradiţional", dar la care s-a adăugat ca fetiş şi un anume sfînt. Ideea aceasta de spirite rele, există aproape pe toată faţa pămîntului, şi înfricoşează pe oameni.
Cu timpul, aceste religii s-au dezvoltat şi s-a născut politeismul. în Asia s-au născut religiile filozofice ca: budismul, care de fapt este o iluzie, iar căutarea lor după auto-per-fecţiune prin meditaţie este o formă de rugăciune. Pentru unii, budismul este o închidere în sine; pentru alţii, budismul este egal cu ateism; iar pentru alţii, budismul este un sistem moral-filozofic. Axioma filozofiei lui Buda a fost „Totul în lume este suferinţă". Astfel, omul prin meditaţie şi eliminarea poftelor, va ajunge la pace sufletească, adică la Nirvana. Confucionisfnul, este un alt concept filozofic. în vremea lui Confuciu (551-479 î.Hr.), feudalismul chinez degenerase total spre rău şi în popor nu mai exista nici o virtute morală. Confuciu s-a gîndit că scăparea din această stare de decădere morală ar fi ca poporul să se întoarcă la principiile vechilor înţelepţi. în suportarea acestui gînd, el învăţa poporul despre „valoarea puterii exemplului" cu gîndul ca poporul să înveţe din înţelepciunea înaintaşilor lor, şi spune: „Un conducător poate fi mare, numai dacă viaţa lui este un bun exemplu, călăuzit fiind de principii morale".

Este de remarcat că atît Buda, care a fost un filozof din nordul Indiei, cît şi Confuciu, care a fost un filozof chinez, nu au scris nici un rînd despre concepţia lor, nu au vorbit de religie sau de zei, dar urmaşii lor au dezvoltat şi au scris despre concepţiile lor. Apoi în cinstea lor au fost zidite temple, şi cu timpul, chipul lor a fost introdus în templu şi aşa au ajuns să fie divinizaţi, şi fără voia lor, învăţătura lor

morală a devenit o religie la care oamenii se închină şi aduc rugăciuni.
în acest timp, pe alte meleaguri, s-au născut religiuni magico-polidemoniste (ca animismul sălbatic) şi şamanismul (vrăjitoria). în alte regiuni, religia s-a dezvoltat spre o religie a libertăţii, adică făcînd diferenţă între „întunerec şi lumină", ceea ce reprezenta „răul şi binele", care cu timpul
au ajuns să fie dominate de astrologie, ca în Persia; iar în Egipt s-a dezvoltat religia enigmei.
Apoi, s-au născut religiile antropomorfe, în care zeii au fost consideraţi ca fiinţe personale, şi sunt în mare parte personificarea omului idealizat. Din acestea fac parte „religia grecilor", care a fost religia frumosului; şi apoi „religia romană" care a fost religia calculului politic.
Toate aceste credinţe de origine umană, se manifestă
prin sacrificii însoţite de rugăciune, cu scopul de a se obţine protecţia zeităţii respective; aceasta pe lîngă respectarea tuturor prescripţiilor crezului local.
Majoritatea acestor credinţe aveau puţină religie, fiind întemeiate mai mult pe legende, superstiţie; sau în amintirea strămoşilor, şi ceva idei morale privind viaţa aceasta
sau cu respect pentru viaţa cealaltă, după moarte. Dar în tot acest timp, a existat o credinţă monoteistă, într-un singur Dumnezeu, ca drept o fiinţă personală, de natură spirituală. Această religie s-a păstrat şi dezvoltat printr-un mic popor,
la început nomad, care s-a aşezat pe coasta răsăriteană a Me-diteranei, şi este numit poporul iudeu. Această religie a fost o religie morală, care prin legile ei sociale a fost cu totul deosebită de celelalte, pentru că era produsul revelaţiei divine.
Odată cu ideea unei divinităţi, la început de teamă, s-a născut ideea închinării la acea divinitate; iar mai tîrziu, în

urma unei nevoi de viaţă s-a născut şi ideea de rugăciune. La început, pentru îmblînzirea divinităţii i se aducea o jertfă, iar în caz de nevoie, jertfa era însoţită de o rugăciune de cerere pentru satisfacerea unei nevoi sau dorinţe.
Din acest scurt istoric, observăm că ideea de rugăciune, indiferent de forma sau ceremonialul însoţitor, a fost prezentă la toate popoarele, dar în mod deosebit la poporul iudeu, din care apoi s-a născut Creştinismul, ca drept o religie niîntuitoare, prin care omul este scăpat de robia păcatului, trăind o viaţă morală nouă şi deosebită.
Cu scopul de a înţelege ideea rugăciunii, vom face o nouă, scurtă incursiune, în istoria poporului iudeu. în acest scop ne vom folosi de Sfînta Scriptură - Biblia, care este unica carte care descrire istoria acestui popor ales.
în limba ebraică, cuvîntul „rugăciune" avea două denumiri, în funcţie de natura rugăciunii, astfel o „rugăciune de cerere" era numită „Tehinnah"; iar pentru „implorare" era folosit cuvîntul „Tefillah", ceea ce înseamnă proşternere. în limba greacă, care este limba în care a fost scris Noul Testament, pentru rugăciune în general este folosit cuvîntul „Pro-seuche", prin care întotdeauna se înţelege rugăciunea către Dumnezeu. Se mai foloseau şi cuvintele de: „Deesis, Dioma, Erotao sau Euchomai", toate purtînd ideea de „a cere", „a dori" sau „a avea nevoie".
în poporul israel, sau iudeu, rugăciunea era întemeiată pe convingerea că Dumnezeu

aude şi răspunde la rugăciunea poporului Său, aşa cum este scris:
„Domnul este lîngă toţi cei ce-L cheamă, lîngă cei ce-L cheamă cu toată inima. El împlineşte dorinţele celor ce se tem de El, le aude strigătul, şi-i scapă" (Ps. 145:18-19). *„Scutul meu este în Dumnezeu, care mîntuieşte pe cei cu inima curată"* (Ps. 7:10).
102
103

Uneori, în necaz, rugăciunea este ca o strigare după ajutor, aşa cum este arătat:
„Dar eu strig către Dumnezeu, şi Domnul mă va scăpa" (Ps. 55:16).
Rugăciunea mai avea şi ideea de „a căuta pe Dumnezeu":
„Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul. Căutaţi pe Domnul, şi sprijinul Lui, căutaţi necurmat faţa Lui" (ICron. 16:10-11).
în concluzie, cu sens general, prin rugăciune se înţelege o comunicare spirituală cu o deitate, cu scopul de a fi adorată şi a i se cere ceva pentru nevoile individului sau poporului.
în conceptul creştin, există convingerea că omul are posibilitatea, şi este de dorit să se roage lui Dumnezeu; iar Dumnezeu poate şi vrea să răspundă rugăciunii. Deaceea, Dumnezeul Bibliei este caracaterizat ca Unul care ascultă rugăciunea aşa cum este amintit: „ *Cu încredere Dumnezeule vei fi lăudat... Tu asculţi rugăciunea, deaceea toţi oamenii vor veni la Tine"* (Ps. 65:1-2).
Sfînta Scriptură nu dă nici o definiţie sau explicaţie despre rugăciune, dar din citatele unde este amintită rugăciunea, se desprinde că prin rugăciune „omul, personal şi voluntar, se prezintă înaintea lui Dumnezeu, cu dorinţa de a-L căuta pe Dumnezeu şi a chema Numele Său". Din aceasta rezultă că rugăciunea este un act personal de închinare, în care Dumnezeu este căutat şi slăvit. Apoi, această închinare poate fi însoţită de „cereri şi mulţumiri", aşa cum este scris:
„ *Nu vă îngrijoraţi de nimic, ci în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri cu mulţumiri"* (Filip. 4:6).
Din acest citat avem învăţătura că rugăciunea creştină nu este numai „cerere", ci este şi „mulţumire" lui Dumnezeu; mulţumire pentru viaţă şi pentru toate cele primite în această viaţă.
104

Prin mulţumirea adusă lui Dumnezeu, omul recunoaşte că depinde de Dumnezeu, şi că el este ceea ce este prin bunătatea lui Dumnezeu.
Pe parcursul timpului, rugăciunea creştină a fost deformată, în sensul că prin rugăciune se înţelege numai „cereri" uitîndu-se de mulţumire şi de slăvirea lui Dumnezeu. Dar chiar mai mult, rugăciunea creştină a fost şi dezorientată, în sensul că în loc ca omul, personal, să vină direct la Dumnezeu cu rugăciunea sa, el a inventat alţi mijlocitori care să transmită rugăciunea lor lui Dumnezeu. Probabil că sub influenţa literaturii iudaice „apocrife", ceea ce înseamnă „îndoielnic", creştinii au accepat aceste practici prin care omul se înstrăinează de Dumnezeu. în cartea apocrifă Tobia 12,12 se vorbeşte despre îngeri intermediari care prezintă rugăciunile lui Dumnezeu; iar în cartea II Maccabei 12:41-45, se vorbeşte despre posibilitatea rugăciunilor pentru cei morţi. Se pare că, sub influenţa acestor incorecte scrieri omeneşti, creştinii au pierdut legătura cu Dumnezeu prin rugăciune, aşa cum a fost practicată de poporul creştin şi recomandată de Domnul Hristos, cînd El a zis:

„...şi orice veţi cere în Numele Meu, voi face" (Ioan 14:13).
Cu alte cuvinte, Domnul Hristos este singurul Mijlocitor între om şi Dumnezeu, şi nu mai există alţii.
Rugăciunea creştină nu este un ritual mistic, ci este o apropiere personală a individului de Dumnezeu, deaceea rugăciunea creştină este întemeiată pe dragostea omului faţă de Dumnezeu, şi este o spontană expresie a sentimentului uman.
Rugăciunea creştină, nu depăşeşte raţiunea, ci pune raţiunea în slujba lui Dumnezeu.

CAPITOLUL II

ISTORIA BIBLICĂ A RUGĂCIUNII DIN TIMPUL VECHIULUI TESTAMENT

Cu această sumară idee despre rugăciune, şi pentru o
mai largă înţelegere a procesului de rugăciune,vom intra în istoria biblică, din care vom spicui rugăciunile unor cunoscuţi oameni ai lui Dumnezeu.
în cartea Genesa, care este prima carte din Sfînta Scriptură, ne este arătat cum de la început de vremuri, oamenii au simţit nevoia de rugăciune. Astfel, la capitolul 4, versetul 26, este scris un amănunt, şi anume:
„Lui Set i s-a născut un fiu, şi i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului."
Pentru înţelegerea acestui citat, este necesar să cunoaştem împrejurările prin care s-a născut acest citat.
Acest Set, care este amintit în citatul de mai sus, a fost al treilea fiu al primilor părinţi, Adam şi Eva. Ne amintim că Adam şi Eva au avut la început doi fii, pe Cain şi Abel. Cain a fost un morocănos şi invidios, pe cînd Abel era cu inima deschisă şi binevoitor. Adam şi Eva au vorbit copiilor lor despre Dumnezeu Creatorul, şi sub această influenţă,
într-o zi Cain aduce o jertfă lui Dumnezeu. La exemplul acesta şi Abel, fratele mai tînăr, aduce şi el o jertfă lui Dumnezeu. Dar, după cum este scris la Genesa 4:4-5, Dumnezeu

n-a privit cu plăcere la jertfa lui Cain, care a fost numai o formă de religie, fără viaţă; pe cînd jertfa lui Abel a fost bine primită de Dumnezeu, aşa cum este scris:
„Prin credinţă Abel a adus lui Dumnezeu o jertfă mai bună decît Cain" (Evrei 11:4).
Acest fapt a aprins mînia lui Cain, care într-o zi 1-a invitat pe fratele său Abel la o plimbare la cîmp, unde apoi 1-a omorît.
La acest fapt, Dumnezeu intervine şi mustră pe Cain zicîndu-i: *„Bine ai făcut că te-ai mîniat?",* şi îl izgoneşte din locurile acelea; astfel Adam şi Eva, într-o singură zi, au pierdut pe amîndoi copiii, şi au rămas singuri, probabil cu fetele lor, dar fără băieţi.
Putem să ne închipuim ce a fost în sufletul lor? Odată, ei înşişi au fost izgoniţi din grădina Edenului, şi acum au pierdut pe amîndoi copiii într-o zi, unul mort şi unul fugar.
Morala acestui eveniment, este că păcatul nu se limitează la un fapt, ci el te urmăreşte toată viaţa. Adam şi Eva au păcătuit, răzvrătindu-se împotriva lui Dumnezeu, dorind să fie şi ei ca Dumnezeu, dar înclinarea lor spre păcat s-a transmis şi în fiul lor Cain, care a ajuns mai rău ca ei. Cu alte cuvinte, păcatul aduce numai durere şi lacrimi în

viaţa celui vinovat de păcat.
Cain a avut mai mulţi copii, nepoţi şi strănepoţi, dar unul dintre ei, numit Lameh, a călcat legea familiei şi şi-a luat două neveste, în loc de una cum a fost orînduit de Dumnezeu; şi după cum cine face un păcat, uşor îl face şi pe al doilea, tot aşa şi acest Lameh a ajuns un ucigaş ca străbunicul lui. Se pare că toţi urmaşii lui Cain au fost oameni care nu mai aveau nimic cu Dumnezeu Creatorul lor.
Dar Dumnezeu nu a părăsit pe îndurerаţii Adam şi Eva, şi într-o bună zi le dăruieşte un alt fiu, care a fost numit „Set", adică „înlocuitor" pentru cei pierduţi.

Dar anii au trecut, şi Set la rîndul lui a avut şi el un
fiu pe care 1-a numit „Enos", ceea ce înseamnă, „slab" sau „muritor".
Se pare că Adam şi Eva au fost chinuiţi tot timpul vieţii lor de vina păcatului lor, şi deşi suspinau în sufletul lor după frumoasele zile petrecute cu Dumnezeu, acum împovăraţi de vinovăţia lor, nu mai îndrăzneau să cheme numele lui Dumnezeu. Păcatul lor le-a distrus viaţa şi au pierdut fericirea prezenţei lui Dumnezeu.
Textul citat mai înainte, aminteşte că după naşterea lui Enos, respectiv primul nepot al lui Adam şi Eva, oamenii au început să cheme Numele Domnului. Aceasta s-a petrecut la circa 235 de ani de la creaţie, şi se pare că prin comparaţie cu urmaşii lui Cain, care au fost fără frică de Dumnezeu, naşterea lui Enos a trezit în sufletul lui Adam şi Eva o nădejde de mai bine a viitorului lor şi atunci însufleţiţi au îndrăznit să cheme din nou Numele Creatorului lor. Această naştere a fost un prilej pentru o trezire religioasă a familiei. Ce bine şi folositor ar fi dacă această trezire religioasă s-ar petrece în multe familii creştine de azi, care au uitat să mai cheme Numele Domnului.
Un alt episod frumos îl avem în cartea Genesa, cap. 5:24, unde este scris: *„Enoh a umblat cu Dumnezeu",* iar Noul Testament confirmă acest eveniment prin cuvintele: „ *Prin credinţă a fost mutat Enoh de pe pămînt, ca să nu vadă moartea. Şi n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase"* (Evrei 11:5).
în epistola sobornicească a lui Iuda ni se arată că acest Enoh a fost al şaptelea patriarh de la Adam. Faptul că după sute de ani, se vorbeşte despre un om care a umblat cu Dumnezeu, ne arată că în ciuda decăderii omului prin păcat, în tot timpul au fost însă, oameni care s-au temut de Dum-

nezeu, s-au rugat lui Dumnezeu şi au umblat cu Dumnezeu. Aşa este toată istoria omenirii, căci în ciuda înmulţirii păcatului, totuşi sunt oameni care au păstrat pe Dumnezeu în conştiinţa lor.
Adam a trăit cu toţi strămoşii lui Enoh; şi chiar cu Lameh, tatăl lui Enoh, Adam a trăit 58 de ani. La toate aceste generaţii Adam şi Eva le-au vorbit despre frumoasele zile cînd ei au umblat cu Dumnezeu în grădina Edenului şi ce bine a fost atunci, şi aşa această dorinţă de a umbla cu Dumnezeu s-a transmis din generaţie în generaţie. Enoh a fost însă un caz deosebit de intimitate cu Dumnezeu, şi aşa într-o zi Dumnezeu a zis: „Enoh, ajunge cît ai călătorit pe acest pămînt, este timpul să vii acasă", şi Dumnezeu 1-a luat de pe pămînt fără ca Enoh să vadă moartea.

Deşi Sfînta Scriptură nu ne redă nici o rugăciune de a lui Enoh, dar părtăşia sa continuă şi neîntreruptă cu Dumnezeu a fost o rugăciune, căci el a fost într-o permanentă comuniune cu Dumnezeu.
Un alt caz asemănător de umblare cu Dumnezeu este Noe, care este descris tot în cartea Genesa, cap.6:4 astfel:
„Noe era un om neprihănit şi fără de pată între cei din vremea lui. Noe umbla cu Dumnezeu".
Ce părtăşie divină au trăit aceşti oameni ai lui Dumnezeu din epoca ante-deluviană, şi aşa au fost plăcuţi lui Dumnezeu.
Umblarea cu Dumnezeu, implică o neîntreruptă părtăşie cu Dumnezeu precum şi o totală dependenţă de Dumnezeu. Şi în cazul lui Noe, Sfînta Scriptură nu ne redă nici o rugăciune de a lui, deşi ne redă spusele lui Dumnezeu către Noe, şi aceasta implică relaţia de comuniune între Noe şi Dumnezeu. Noe a fost remarcabil prin ascultarea lui totală de porunca lui Dumnezeu, deşi porunca a fost peste puterea de înţelegere şi de realizare a lui Noe.

Un alt om al lui Dumnezeu care a fost un om al rugăciunii a fost Avraam, supranumit „prietenul lui Dumnezeu" (Iacov 2:23) şi apoi: „părintele credinţei". Acest episod este descris în cartea Genezei la cap. 12 şi 13, astfel:
„Domnul zisese lui Avraam: «Ieşi din ţara ta, din rudenia ta, şi din casa tatălui tău, şi vino în ţara pe care ţi-o voi arăta»" (12:1).
„Avraam a plecat cum îi spusese Domnul" (12:4).
„Domnul S-a arătat lui Avraam şi i-a zis: „ Toată ţara aceasta o voi da seminţei tale. Şi Avraam a zidit acolo un altar Domnului care i se arătase" (12:7).
„De acolo a pornit spre munte, la răsărit de Betel. A zidit şi acolo un altar Domnului, şi a chemat Numele Domnului" (12:8).
„Avraam s-a îndreptat spre locul unde era altarul pe care-l făcuse mai înainte, şi acolo Avraam a chemat Numele Domnului" (13:3-4).
„Avraam a locuit lîngă stejarii lui Mamre, care sunt lîngă Hebron. Şi acolo a zidit un altar Domnului" (13:18).
„Avraam a crezut pe Domnul şi Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire" (15:6).
Din citatele de mai sus desprindem cum Avraam după fiecare cucerire sau realizare, ridică un altar, şi acolo chema Numele Domnului. Prin aceasta, Avraam îşi manifesta credinţa şi mulţumirea pentru ajutorul lui Dumnezeu. Cuvîntul „altar" înseamnă „locul jertfei", deci rugăciunea lui Avraam era însoţită şi de o jertfă de mulţumire; astfel şi rugăciunea creştină este în numele jertfei Domnului Hristos.
Rugăciunile lui Avraam au fost multiple, dar a fost foarte insistent în rugăciunea de mijlocire pentru alţii, astfel:
„Avraam s-a rugat lui Dumnezeu, şi Dumnezeu a însănătoşit pe Abimelec" (Gen. 20:17).

„Avraam stătea înaintea Domnului. Avraam s-a apropiat şi a zis: „ Vei nimici Tu oare şi pe cel bun împreună cu cel rău? Avraam a zis: „Să nu te mînii Doamne, dacă voi mai vorbi numai de data aceasta. Poate că se vor găsi în ea numai zece oameni buni". Şi Domnul a zis: „Nu o voi nimici pentru cei zece oameni buni" (Gen. 18:23-32).
Aici este vorba de distrugerea Sodomei, unde locuia nepotul său Lot care a fost salvat

de Dumnezeu.
Observăm cum rugăciunea lui Avraam a fost foarte simplă, familiară, directă, dar insistentă, şi cu toată umilinţa. Umilinţa este elementul principal pentru o rugăciune eficientă.
Din aceste cazuri observăm că oamenii lui Dumnezeu sunt oameni ai rugăciunii, iar de la Avraam învăţăm că în toate călătoriile sale de nomad, el nu şi-a părăsit niciodată credinţa şi rugăciunea.
Isaac, fiul lui Avraam a călcat pe urmele tatălui său, a păstrat legătura cu Dumnezeul tatălui său, şi a zidit şi el un altar de rugăciune, aşa cum este arătat:
„Domnul i s-a arătat (lui Isaac) şi i-a zis: «Eu sunt Dumnezeul tatălui tău Avraam; nu te teme, căci Eu sunt cu tine, te voi binecuvînta...din pricina robului Meu Avraam.» Isaac a zidit acolo un altar, a chemat Numele Domnului"(Gen. 26:23-24).
Iacov, unul dintre cei doi fii gemeni ai lui Isaac, face o rugăciune cu jurămînt zicînd:
„Dacă va fi Dumnezeu cu mine, şi mă va păzi în timpul călătoriei pe care o fac,...şi dacă mă voi întoarce în pace în casa tatălui meu, atunci Domnul va fi Dumnezeul meu" (Gen. 29:20-21).
Mai tîrziu cînd se întoarce din această călătorie de fugar, Iacov face o pătrunzătoare rugăciune, zicînd: *„Dumnezeul tatălui meu Avraam, Dumnezeul tatălui meu Isaac!*

Tu Doamne care mi-ai zis: «Intoarce-te în ţara ta şi la locul tău de naştere, şi voi îngriji să-ţi meargă bine». Eu sunt prea mic pentru toate îndurările şi credincioşia pe care ai arătat-o faţă de robul Tău. Izbăveşte-mă te rog din mîna fratelui meu" (Gen. 32:9-12).
Această rugăciune are cîteva importante caracteristici, anume:
1. Iacov se adresează lui Dumnezeu ca Dumnezeul Său personal.
2. Iacov îşi adresează rugăciunea într-o adîncă umilinţă de sine, recunoscînd că el nu este vrednic de îndurările lui Dumnezeu. Probabil că atunci i-au venit în minte toate faptele lui nevrednice; cum 1-a înşelat pe tatăl său de i-a dat binecuvîntarea de întîi născut; cum 1-a înşelat pe fratele său Esau şi apoi pe unchiul său Laban.
3. Iacov şi-a adresat rugăciunea ca un credincios îngrijorat de gloria lui Dumnezeu.
4. El şi-a dat seama de valoarea rugăciunii în timpuri de necaz. Conştiinţa lui chinuită de vinovăţia sa, 1-a împins la rugăciune.
Acestea sunt condiţiuni obligatorii pentru o rugăciune eficace.
în cartea Exodul, a doua carte a Sfintei Scripturi este scris:
*
„ *Copiii lui Israel gemeau încă din pricina robiei şi scoteau strigăte deznădăjduite. Strigătele acestea s-au suit pînă la Dumnezeu. Dumnezeu a auzit strigătele lor"* (Ex. 2:23-24).
Din acest citat observăm că „Suspinul suferinţei", este ca o rugăciune pentru urechile lui Dumnezeu. De multe ori durerea este atît de profundă, că nu avem cuvinte, şi numai suspinăm, şi Dumnezeu primeşte acest suspin ca drept o

rugăciune. Dumnezeu înţelege suspinul credincioşilor Săi şi le răspunde corespunzător.
Acum să trecem la omul lui Dumnezeu, numit Moise.
Majoritatea rugăciunilor lui Moise sunt rugăciuni de mijlocire, atît pentru asupritorul de Faraon al Egiptului, cît şi pentru păcatele poporului său, după cum este scris:
„Faraon a chemat pe Moise şi a zis: «Am păcătuit împotriva Domnului Dumnezeului vostru. Iartă-mi păcatul şi rugaţi pe Domnul Dumnezeul vostru să depărteze le la

mine urgia aceasta.» Moise a ieşit de la Faraon şi s-a rugat Domnului. Domnul a făcut să sufle un vînt puternic care a luat lăcustele, şi le-a aruncat în Marea Roşie" (Exodul 10:16-19).
Din acest citat învăţăm că la provocarea duşmanilor noştri trebuie să ne controlăm pornirile fireşti şi să fim gata să ne rugăm pentru ei, aşa ca şi ei să recunoască puterea lui Dumnezeu.
Cînd poporul Israel, izbăvit din robia Egiptului a ajuns în pustie la muntele Sinai, şi pe cînd Moise era pe munte în întîlnirea cu Dumnezeu, poporul şi-a făcut un viţel de aur la care se închina. Cînd s-a întors Moise, s-a mîniat şi a aruncat tablele cu cele 10 porunci primite de la Dumnezeu; şi acum avem mijlocirea lui Moise:
„A *doua zi, Moise a zis poporului: «Aţi făcut un păcat foarte mare. Am să mă sui la Domnul: poate că voi căpăta iertare pentru păcatul vostru». Moise s-a întors la Domnul şi a zis: «Ah, poporul acesta a făcut un păcat foarte mare! Şi-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci şterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o»"* (Ex. 32:30-32).
Moise, considerat cel mai smerit om de pe pămînt, este depăşit de firea sa şi se mînie. Dar mînia lui Moise a fost

o mînie sfîntă, care a fost o profundă indignare a unui bun om al lui Dumnezeu; iar rugăciunea aceasta a lui Moise este cea mai emoţionantă şi mişcătoare rugăciune din Sfînta Scriptură. Rugăciunea aceasta de mijlocire pentru un popor răzvrătit, a atins culmi fără paralel, ajungînd pînă la sacrificiul de sine.
Pe cînd era încă pe munte, Dumnezeu îl înştiinţează pe Moise că poporul se închina la un viţel de aur, şi Domnul spune lui Moise:
„Scoală-te şi pogoară-te, căci poporul tău, pe care l-ai scos din ţara Egiptului s-a stricat. Domnul a zis lui Moise: «Acum lasă-Mă; mînia mea are să se aprindă împotriva lor; şi-i voi mistui». Moise s-a rugat Domnului Dumnezeului său, şi a zis: ««Pentru ce să se aprindă Doamne mînia Ta împotriva poporului Tău, pe care L-ai scos din ţara Egiptului? Pentru ce să zică egiptenii: «Spre nenorocirea lor i-a scos, ca să-i omoare prin munţi?» Întoarce-Te din iuţimea mîniei Tale şi lasă-Te de răul acesta, pe care vrei să-Lfaci poporului Tău.»» Şi Domnul S-a lăsat de răul pe care spusese că vrea să-l facă poporului Său" (Ex. 32:7-14).
Observăm aici că prin mijlocirea lui Moise, poporul Israel nu a fost nimicit. învăţăm din aceasta cît de mult valorează un om al rugăciunii pentru un popor.
La fiecare plecare spre alt loc în călătoria prin pustie cu poporul, Moise se ruga şi zicea:
„Scoală-Te Doamne, ca să se împrăştie vrăjmaşii Tăi, şi să fugă dinaintea Feţei Tale cei ce te urăsc" (Num. 10:35-36).
Aceasta a fost o rugăciune pentru protecţia poporului lui Dumnezeu.
Pe cînd erau aproape de graniţa ţării promise, poporul şi-a pierdut răbdarea şi au vorbit împotriva lui Dumnezeu şi a lui Moise zicînd:

„ *Pentru ce ne-aţi scos din Egipt, ca să murim în pustie? Căci nu este nici pîine nici apă, şi ni s-a scîrbit sufletul de această hrană proastă! Atunci Domnul a trimis împotriva poporului nişte şerpi înfocaţi care au muşcat poporul, aşa încît au murit mulţi oameni în Israel. Poporul a venit la Moise şi a zis: „Am păcătuit, căci am vorbit împotriva Domnului şi împotriva ta. Roagă-te Domnului ca să depărteze aceşti şerpi de la noi. Moise s-a rugat pentru popor. Domnul a zis lui Moise: „Fă-ţi un şarpe*

înfocat şi spînzură-l de o prăjină; oricine este muşcat şi va privi spre el, va trăi" (Num. 21:4-9).
Din acest pasaj observăm starea de nemulţumire şi răzvrătire a poporului Israel, prin care a fost întotdeauna gata să cîrtească împotriva lui Dumnezeu. Chiar mai înainte de aceasta, în cap. 20:10, Moise se adresează poporului cu cuvintele „Ascultaţi răzvrătiţilor". Din aceasta se desprinde că răzvrătirea devenise la ei nu obicei. Dar cînd simţeau consecinţa răzvrătirii lor, atunci disperaţi veneau la Moise pocăiţi, şi smeriţi ziceau: *„Am păcătuit, roagă-te Domnului pentru noi".*
Din acest episod avem cîteva importante învăţături.
1. Să ne ferim de a vorbi împotriva lui Dumnezeu, căci vom avea consecinţe neplăcute.
2. Scăparea de răul din viaţa noastră, este numai prin pocăinţă.
3. Rugăciunea este mijlocul prin care vom beneficia de izbăvirea lui Dumnezeu.
Patruzeci de ani Moise s-a rugat pentru acest popor rebel, pentru care el a pierdut chiar privilegiul de a intra în ţara promisă.
Rugăciunile lui Moise descrise în Sfînta Scriptură a Vechiului Testament, sunt nenumărate şi sunt pline de emo-

ţii; iar după Moise a urmat Iosua, un bărbat destoinic care a învăţat de la Moise cum să stea în legătură cu Dumnezeu prin rugăciune. La moartea lui Moise, Dumnezeu vorbeşte lui Iosua şi îi spune:
„Robul Meu Moise a murit: Acum scoală-te treci Iordanul, tu şi poporul acesta, şi intraţi în ţara pe care o dau copiilor lui Israel".
Intăreşte-te şi îmbărbătează-te, lucrînd cu credincio-şie după toată legea pe care ţi-a dat-o robul Meu Moise, pentru ca să izbuteşti în tot ce vei face" (Isaia 1:2-7).
După trecerea Iordanului, oastea lui Israel a fost în-frîntă într-o mică bătălie, şi atunci Iosua şi-a sfîşiat hainele, şi s-a aruncat cu faţa la pămînt înaintea chivotului Domnului şi a zis:
‚Ah! Doamne, Dumnezeule, pentru ce ai trecut pe poporul acesta Iordanul, ca să ne dai în mîna amoriţilor şi să ne prăpădeşti? Şi Dumnezeu a zis lui Iosua: „Scoală-te,... Israel a păcătuit, au călcat legămîntul Meu, ...au furat şi au minţit, şi le-au ascuns... " (Iosua 7:6-12).
Din aceste citate istorice, desprindem relaţia de intimitate între Iosua şi Dumnezeul său.
Ajuns în ţara promisă, poporul Israel foarte curînd a uitat de Dumnezeul lor, şi s-au închinat dumnezeilor neamurilor din Canaan, aşa cum este scris în cartea Judecătorilor:
„...au părăsit pe Domnul, şi nu I-au mai slujit" (10:6).
„Domnul s-a aprins de mînie împotriva lui Israel, şi i-a vîndut în mîinile filistenilor. Ei au apăsat şi asuprit pe copiii lui Israel. Copiii lui Israel au strigat către Domnul, şi au zis: „Am păcătuit împotriva Ta, căci am părăsit pe Dumnezeul nostru şi am slujit Baalilor. Am păcătuit, fă-ne ce-Ţi va plăcea, numai izbăveşte-ne astăzi" (Judec. 10:7-16).

Din acest citat observăm cum întregul popor strigă către Dumnezeu într-o rugăciune de pocăinţă pentru izbăvire, *„...şi au scos dumnezeii străini din mijlocul lor, şi au slujit Domnului. El s-a îndurat de suferinţele lui Israel"* (Judec. 10:16).

Din acest episod învăţăm că atunci cînd părăsim pe Dumnezeu, ne-am ales suferinţa; dar cînd ne curăţim viaţa şi casa de dumnezeii străini, atunci Domnul nostru Dumnezeu se îndură de poporul Său şi îl izbăveşte.
Creştine, care ai părăsit pe Dumnezeul cel viu, şi viaţa ta a ajuns un chin, scoate acum toţi dumnezeii străini din inima şi viaţa ta, şi Dumnezeu va fi izbăvitorul tău!
Tot din timpul judecătorilor lui Israel, avem un alt fel de rugăciune. Pînă aici am văzut că oamenii se rugau lui Dumnezseu stînd în picioare cu mîinile ridicate spre cer; apoi alţii s-au rugat proşternuţi cu faţa la pămînt; iar pentru alţii chiar suspinul a fost considerat o rugăciune, şi acum avem un alt fel de rugăciune, fără glas şi fără cuvinte, aşa cum este scris:
„ *Şi Ana se ruga Domnului cu sufletul amărît şi plîn-gea. Fiindcă stătea multă vreme în rugăciune înaintea Domnului, Eli (preotul) se uita cu băgare de seamă la gura ei. Ana vorbea în inima ei, şi numai buzele şi le mişca, dar nu i se auzea glasul". Cînd preotul o dojeneşte, Ana răspunde: „Nu Domnul meu, sunt o femeie care sufere în inima ei, ...ci îmi vărsăm sufletul înaintea Domnului... Prea multa mea durere şi supărare m-a făcut să vorbesc pînă acum".* Atunci preotul Eli îi răspunde zicîndu-i: *„Du-te în pace, şi Dumnezeul lui Israel să asculte rugăciunea pe care ai făcut-o!"* (I Sam. 1:9-17).
Acesta este cel mai accesibil fel de rugăciune, care poate fi aplicat în orice situaţie a vieţii şi în orice loc. Este o rugăciune a inimii, care se naşte din durere şi nevoie.

Din rugăciunea lui Ana avem cîteva învăţături practice şi pentru viaţa noastră.
1. Adevăratul ajutor în caz de nevoie este la tronul lui Dumnezeu.
2. Cu cît durerea este mai mare, simţim nevoia să ne rugăm mai mult.
3. Dumnezeu răspunde celor ce se roagă cu lacrimi.
După ce Ana primeşte răspunsul lui Dumnezeu conform cu cererea ei, ea se roagă iarăşi, şi cu mulţumiri, proslăveşte pe Dumnezeul ei zicînd:
„Mi se bucură inima în Domnul, căci mă bucur de sprijinul Tău. Nimeni nu este ca Domnul; Nu este alt Dumnezeu ca Tine; nu este stîncă aşa ca Dumnezeul nostru" (I Sam. 2:1-2).
La rugăciunea Anei, a urmat Samuel, fiul cerut, şi Samuel prorocul, toată viaţa a trebuit să se roage lui Dumnezeu pentru vinovăţia poporului său, astfel:
„Samuel a zis: «Strîngeţi pe tot Israelul la Miţpa, şi eu mă voi ruga Domnului pentru voi» " (I Sam. 2:5).
„Copiii lui Israel s-au temut de filisteni, şi au zis lui Samuel: «Nu înceta să strigi pentru noi către Domnul Dumnezeul nostru, ca să ne scape din mîna filistenilor.» Samuel a luat un miel sugar, şi l-a adus întreg ca ardere de tot Domnului. A strigat către Domnul pentru Israel, şi Domnul l-a ascultat" (I Sam. 2:7-9).
Şi din această împrejurare avem ceva de învăţat, anume:
1. Dumnezeu este mai curînd gata să asculte rugăciunea poporului cînd se pocăieşte, decît atunci cînd rămîne în mîndria şi neascultarea de poruncile Sale.
2. Cu mărturisirea păcatelor, se restaurează favoarea divină.

3. Un om al lui Dumnezeu se poate ruga cu încredere pentru un popor care se pocăieşte, şi nu va fi descurajat.
Samuel a considerat că slujba lui ca prooroc era să mijlocească neîncetat pentru poporul Israel, astfel:

„Samuel a strigat către Domnul... Şi tot poporul a zis lui Samuel: «Roagă-te Domnului, Dumnezeului tău, pentru robii tăi, ca să nu murim...» Samuel a zis poporului: «Nu vă temeţi!...dar nu vă abateţi de la Domnul, şi slujiţi Domnului din toată inima voastră»" (I Sam. 12:18-20).
„Departe iarăşi de mine să păcătuiesc împotriva Domnului, încetînd să mă rog pentru voi! ...Temeţi-vă numai de Domnul, şi slujiţi-I cu credincioşie din toată inima voastră!" (I Sam. 12:23-24).
Observăm că atitudinea lui Samuel faţă de poporul său a fost plină de iertare şi bunăvoinţă. Viaţa proorocului Samuel a fost într-o permanentă comuniune cu Dumnezeu prin dialog, adică Dumnezeu îi vorbea lui Samuel şi Samuel răspundea lui Dumnezeu.
După Samuel a urmat un alt om al rugăciunii, care a fost David, şi asemenea ca Samuel şi acesta a fost mereu în legătură cu Dumnezeu prin dialog. Cînd apăreau probleme în viaţa lui ca împărat al lui Israel, David întreba pe Dumnezeu şi Dumnezeu îi răspundea.
După ce cu ajutorul lui Dumnezeu, David îşi consolidează împărăţia, şi-a zidit o casă de locuit, şi apoi a adus chivotul Domnului şi l-a aşezat în cortul din mijlocul cetăţii, ridicat special pentru acest scop. într-o zi, pe cînd David reflecta asupra biruinţelor sale şi asupra binecuvîntărilor ce le-a primit de la Dumnezeu, îi vine o idee, şi zice: *„Eu locuiesc într-o casă de cedru, şi chivotul lui Dumnezeu locuieşte într-un cort",* şi aşa şi-a pus de gînd să construiască o casă vrednică pentru chivotul lui Dumnezeu. La acest gînd, Dumnezeu îi răspunde lui David prin proorocul Natan, prin care

Dumnezeu aminteşte lui David că el este ceea ce este, prin îndurarea lui Dumnezeu, şi nu prin meritele lui. Menţionăm cîteva fragmente din acest mesaj divin:
„Acum să spui robului Meu David: «Aşa vorbeşte Domnul oştirilor: «Te-am luat de la păşune, de la oi, ca să fii căpetenie peste poporul Meu, peste Israel; am fost cu tine pretutindeni, ... şi Ţi-am făcut numele mare ca numele celor mari de pe pămînt; am dat un loc poporului Meu, lui Israel..Ţi-am dat odihnă izbăvindu-te de toţi vrăjmaşii tăi... Eu îţi voi ridica un urmaş după tine, care va ieşi din trupul tău, ...el va zidi Numelui Meu o casă» " (II Sam. 7:8-16).
La aceste cuvinte din partea lui Dumnezeu, David s-a dus şi s-a înfăţişat înaintea Domnului în rugăciune, şi a zis:
„ *Cine sunt eu, Doamne Dumnezeule, şi ce este casa mea, de m-ai făcut să ajung unde sunt ? ...Tu cunoşti pe robul Tău, Doamne Dumnezeule!...Ce mare eşti Tu, Doamne, Dumnezeule! Căci nimeni nu este ca Tine, şi nu este alt Dumnezeu afară de Tine...Este oare pe pămînt un singur neam care să fie ca poporul Tău, ca Israel, pe care a venit să-l răscumpere Dumnezeu, ca să facă din el poporul Lui? ...Tu ai întărit pe poporul Tău Israel, ca să fie poporul Tău pe vecie; şi Tu Doamne, Te-ai făcut Dumnezeul lui. Slăvit să fie Numele Tău pe vecie, şi să se zică: «Domnul oştirilor este Dumnezeul lui Israel». Şi casa robului Tău David să rămînă înaintea Ta!...Acum, Doamne Dumnezeule, Tu eşti Dumnezeu, şi cuvintele Tale sunt adevăr, şi Tu ai vestit harul acesta robului Tău"* (II Sam. 7:18-29).
în inima lui David era dorinţa să glorifice pe Dumnezeul său, dar nu numai cu buzele, ci a dorit să zidească Domnului o casă de închinare vrednică de Numele Său cel Mare. Din textul acestei rugăciuni, observăm atitudinea smerită a lui David, numindu-se „robul Tău", prin care Da-

vid nu îşi asumă nici un merit în realizările avute, ci recunoaşte că totul a fost de la

Dumnezeu.
Cînd într-o împrejurare grea, Dumnezeu dă lui David o mare izbăvire, David plin de umilinţă şi recunoştinţă face o rugăciune- cîntare, astfel: „David a îndreptat către Domnul cuvintele acestei cîntări, după ce Domnul 1-a izbăvit din mî-na tuturor vrăjmaşilor lui. El a zis:
„Domnul este stînca mea, cetăţuia mea, Izbăvitorul meu. Dumnezeu este stînca mea, la care găsesc un adăpost, scutul meu şi puterea care mă mîntuieşte. In strîmtorarea mea, am chemat pe Domnul, am chemat pe Dumnezeul meu; din locaşul Lui, El mi-a auzit glasul, şi strigătul meu a ajuns la urechile Lui. Domnul mi-a răsplătit după nevinovăţia mea, căci am păzit căile Domnului. Tu mîntuieşti pe poporul care se smereşte. Da, Tu eşti lumina mea, Doamne. Căile lui Dumnezeu sunt desăvîrşite, Cuvîntul Domnului este curăţit; El este un scut pentru toţi cei ce caută adăpost în El. înălţat să fie Dumnezeu, Stînca mîntuirii mele" (fragmente din II Sam. 22)
Se pare că la bătrîneţe, David a înţeles mai bine umilinţa înaintea lui Dumnezeu, şi prin aceasta el a apreciat şi mai mult binecuvîntările lui Dumnezeu, pe care acum îl iubea şi mai mult.
în această rugăciune este descrisă puternica credinţă a lui David în Dumnezeu-Iehova; probabil deaceea el a fost numit *„om după inima lui Dumnezeu"* (Fapte 13:22).
După o acţiune a lui David, care nu a fost plăcută lui Dumnezeu, David face o rugăciune de pocăinţă zicînd:
„Am săvîrşit un mare păcat, făcînd lucrul acesta! Acum Doamne, binevoieşte şi iartă nelegiuirea robului Tău, căci am lucrat ca un nebun" (II Sam. 24:10).
în această scurtă rugăciune, David îşi recunoaşte păcatul său, şi se roagă pentru iertare, pentru ca poporul să nu sufere.

Â

ISTORICUL RUGĂCIUNII ÎN VECHIUL TESTAMENT
Urmaşul lui David la tronul împărătesc a fost fiul său Solomon, care a fost crescut în atmosferea de închinare a tatălui său David, aşa cum este scris:
„Solomon iubea pe Domnul, şi se ţinea de obiceiurile tatălui său David" (I împ. 3:3).
Pe cînd Solomon aducea o jertfă Domnului la altarul de la Gabaon, acolo Dumnezeu S-a arătat în vis lui Solomon noaptea, şi Dumnezeu a zis:
„Cere ce vrei să-ţi dau". Solomon a răspuns: «Tu ai arătat o mare bunăvoinţă faţă de robul Tău David, tatăl meu, pentru că umbla cu credincioşie, în dreptate şi curăţie de inimă faţă de Tine... Acum Doamne, Dumnezeul meu, Tu ai pus pe robul Tău să împărătească în locul tatălui meu David; şi eu nu sunt decît un tînăr, nu sunt încercat... Dă dar robului Tău o inimă pricepută, ca să judece poporul Tău, să deosebească binele de rău!» ...Cererea aceasta a lui Solomon a plăcut Domnului" (I împ. 3:5-10).
Din această scurtă, dar nobilă rugăciune, Solomon demonstrează cum de dragul înţelepciunii, el renunţă la bogăţii şi slava lumii. Rugăciunea aceasta atinge o rar întîlnită lepădare de sine. Solomon nu a dorit altceva decît înţelepciune prin care să poată sluji poporul lui Dumnezeu cu dreptate.
O altă rugăciune importantă din viaţa lui Solomon a fost rugăciunea pentru dedicarea Templului, şi este cea mai lungă rugăciune din toată Sfînta Scriptură. în toată această rugăciune, care a fost rostită cu glas tare şi în genunchi, cu braţele ridicate spre cer, Solomon imploră îndurarea lui Dumnezeu pentru poporul Său (I împ. 8:22-53).
Toată rugăciunea este saturată de ideea mărturisirii păcatelor, ca un mijloc de a primi îndurarea lui Dumnezeu, cum este scris:

„ *Cînd poporul Tău Israel, va fi bătut de vrăjmaş, pentru că a păcătuit împotriva Ta: dacă se vor întorce la Tine şi vor da slavă Numelui Tău, dacă îţi vor face rugăciuni şi cereri,... ascultă-i din ceruri, iartă păcatul poporului Tău Israel"* (v. 33-34).
„Dacă un om, dacă tot poporul Tău Israel va face rugăciuni şi cereri, şi fiecare îşi va cunoaşte mustrarea cugetului lui... ascultă-l din ceruri, şi iartă-l" (v. 38-39).
„Cînd vor păcătui împotriva Ta,... dacă se vor coborî în ei înşişi,... dacă se vor întoarce la Tine,... şi vor zice: «Am păcătuit, am săvîrşit fărădelegi, am făcut rău»; dacă se vor întoarce la Tine din toată inima lor şi din tot sufletul lor,... dacă-Ţi vor face rugăciuni,... ascultă din ceruri,... rugăciunile şi cererile lor: şi fă-le dreptate; iartă poporului tău păcatele lui" (v. 46-57).
Dar Solomon nu a făcut rugăciuni de mijlocire numai pentru poporul Israel, ci el s-a rugat şi a mijlocit chiar pentru străinul care cheamă Numele Domnului, astfel:
„ *Cînd străinul, care nu este din poporul Tău Israel,... va veni să se roage..., ascultă-l din ceruri,... dă străinului aceluia tot ce-Ţi va cere!* (v. 41-43).
Prin aceasta se recunoaşte că îndurarea lui Dumnezeu este pentru toate Neamurile.
Un alt om al rugăciunii a fost proorocul Ilie, care toată viaţa sa a făcut rugăciuni de mijlocire pentru alţii.
în faţa nelegiuirii lui Ahab, proorocul Ilie îl înfruntă pe împărat, zicîndu-i:
„Nu eu nenorocesc pe Israel; ci tu, şi casa tatălui tău, fiindcă aţi părăsit poruncile Domnului, şi te-ai dus după Baali" (1 împ. 18:18).
în înfruntarea cu cei 450 de prooroci ai lui Baal, şi în faţa jertfei de pe altar, de la muntele Cârmei, proorocul Ilie se roagă, zicînd:

„Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Israel! Fă să se ştie astăzi că Tu eşti Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău,... Ascultă-mă Doamne, ascultă-mă, pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, eşti adevăratul Dumnezeu, şi să le întorci astfel inima spre bine!" (I împ. 18:36-37).
La ruga aceasta, a căzut un trăznet din cer care a mistuit jertfa adusă, la care tot poporul a căzut cu faţa la pământ
şi au zis: *„Domnul este adevăratul Dumnezeu!"* (I împ. **18:39).**
Proorocul Ilie a fost un adevărat om al lui Dumnezeu şi cu o deosebită putere în rugăciune. Acestea au afectat puternic pe tînărul său ucenic Elisei, care 1-a rîndul său, a făcut mari minuni prin rugăciunea sa, încît a putut orbi o întreagă armată siriană.
Mai înainte, Elisei se ruga pentru slujitorul său îngrozit şi s-a rugat zicînd:
„Doamne, deschide-i ochii să vadă" (II împ. 6:17). Slujitorul fusese îngrozit la vederea armatei siriene, dar nu putea vedea oastea lui Dumnezeu, pentru care trebuia o vedere deosebită, prin credinţă.
Cînd ostile siriene au înconjurat casa lui Elisei, el iarăşi s-a rugat Domnului şi a zis:
„Loveşte, rogu-Te, pe poporul acesta cu orbire" (II împ. 6:18).
De fapt, ei nu şi-au pierdut vederea, ci nu au mai recunoscut locurile, şi aşa Elisei îi conduce în mijlocul cetăţii Samariei, şi acolo Elisei, iarăşi s-a rugat şi a zis:
„Doamne, deschide ochii oamenilor acestora, să vadă!" (II împ. 6:20).
Atunci sirienii şi-au dat seama că sunt prinşi într-o cetate a lui Israel.

Toate aceste minuni ale rugăciunii, nu au fost făcute pentru proslăvirea vreunui om, ci pentru ca Numele lui Dumnezeu să fie proslăvit şi acceptat de oameni. Viaţa lui Elisei a fost plină de astfel de rugăciuni de mijlocire.

Sfînta Scriptură este plină de tot felul de rugăciuni adresate lui Dumnezeu, fie prin credinţă, fie de frică. Psalmii sunt în majoritate rugăciuni prin care oamenii lui Dumnezeu suspină după îndurarea lui Dumnezeu, îndeosebi în Psalmul 51, numit şi psalmul pocăinţei. în acest psalm, David cere lui Dumnezeu iertarea pentru păcatul său, aşa cum este scris:
„Ai milă de mine Dumnezeule...! După îndurarea Ta cea mare, şterge fărădelegile mele! ...păcatul meu stă necurmat înaintea mea. împotriva Ta, numai împotriva Ta am păcătuit" (v. 1-9).
Apoi, acest psalm este o rugăciune de restaurare a vieţii de credinţă, cînd zice:
„Zideşte în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou şi statornic! ... Dă-mi iarăşi bucuria mîntuirii Tale" (v. 10-19).
Acestea sunt suspinele unei inimi întristate de păcatul neascultării de Dumnezeu. Din acest psalm, învăţăm că pentru a primi iertarea lui Dumnezeu, trebuie mai întîi să recunoaştem păcatul nostru de care trebuie să fim curăţiţi prin credinţă, apoi urmează restabilirea sufletească, printr-un duh nou şi statornic, prin care vom primi iarăşi bucuria mîntuirii lui Dumnezeu.
Urmează de aici alţi proroci, mari şi mici, care îndeamnă pe poporul lui Dumnezeu la pocăinţă şi la rugăciune, aşa cum striga proorocul Ieremia, zicînd:
„ *Cutreieraţi uliţele Ierusalimului, uitaţi-vă, întrebaţi şi căutaţi în pieţe, dacă se găseşte un om, dacă este vreunul care să înfăptuiască ce este drept, care să se ţină de adevăr, şi voi ierta Ierusalimul... Doamne, nu văd ochii Tăi adevă-*

rul? Tu-i loveşti şi ei nu simt nimic;...nu vor să se întoarcă la Tine" (Ieremia5:1-3).
Apoi, urmează proorocii captivităţii, ca Daniel şi Ezechiel, care jelesc soarta Ierusalimului. Daniel a fost un profund om al rugăciunii personale, cum este scris:
„ *Cînd a aflat Daniel că s-a iscălit porunca, a intrat în casa lui, unde ferestrele odăii de sus erau deschise înspre Ierusalim, şi de trei ori pe zi îngenunchea, se ruga şi lăuda pe Dumnezeul lui, cum făcea şi mai înainte"* (Daniel 6:10).
Cînd Daniel îşi aminteşte că conform proorociei lui Ieremia ar fi timpul pentru repatrierea lui Israel din captivitate, s-a rugat:
„Şi mi-am întors faţa spre Domnul Dumnezeu, ca să-L caut cu rugăciune şi cereri, postind în sac şi cenuşă. M-am rugat Domnului, Dumnezeului meu, şi l-am făcut următoarea mărturisire: „Doamne, Dumnezeule mare şi înfricoşate, Tu, care ţii legămîntul şi dai îndurare celor ce Te iubesc şi păzesc poruncile Tale! Noi am păcătuit, am săvîrşit nelegiuire, am fost răi şi îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile şi orînduirile Tale... Doamne, nouă ni se cuvine să ni se umple faţa de ruşine,... pentru că am păcătuit împotriva Ta... Ascultă dar, acum, Dumnezeul nostru, rugăciunea şi cererile robului Tău, şi... fă să strălucească Faţa Ta peste sfîntul Tău locaş pustiit!... Ascultă Doamne! Iartă, Doamne! Ia aminte, Doamne!" (Daniel 9:3-19).
Din aceste citate observăm că rugăciunea a fost obiceiul vieţii sale, şi din rugăciunea sa, desprindem cît de profundă a fost ea, atît pentru slava lui Dumnezeu cît şi pentru binele poporului.
Am redat toate aceste fragmente de rugăciuni, pentru ca cititorul să poată înţelege adevăratul sens al rugăciunii către Dumnezeu, şi felul cum a fost practicată de credincioşii lui Dumnezeu în decursul vremurilor.

După Daniel, urmează cîţiva oameni ai lui Dumnezeu ca Zorobabel, Ezra şi Neemia, care s-au îngrijit de reconstruirea Templului şi a Ierusalimului. Perioada Vechiului

Testament se încheie cu proorocul Maleahi, prin care Dumnezeu mustră şi încearcă să trezească conştiinţa poporului Israel, cu scopul de a se întoarce la Dumnezeu, prin următoarele cuvinte:
„Dar voi v-aţi abătut din cale" (Maleahi 2:8).
„ Voi obosiţi pe Domnul prin cuvintele voastre" (cap. 2:17).
„ Căci Eu sunt Domnul, Eu nu Mă schimb; de aceea, voi, copii ai lui Iacov, n-aţi fost nimiciţi... voi v-aţi abătut de la poruncile Mele, şi nu le-aţi păzit. întorceţi-vă la Mine, şi Mă voi întoarce şi Eu la voi, zice Domnul oştirilor" (cap. 3:6-7).
Autorul consideră că din cele descrise pînă aici, este suficient material din care să se desprindă natura rugăciunii.

127

CAPITOLUL III

RUGĂCIUNEA ÎN NOUL TESTAMENT

A. Diferenţe

Din cele expuse pînă aici, se poate observa că de la Genesa şi pînă la proorocul Maleahi, avem mărturia că Dumnezeu răspunde la rugăciunea credincioşilor Săi. Nici un credincios cinstit nu a plecat şi nu va pleca cu mîinile goale de la tronul lui Dumnezeu.
în Noul Testament, rugăciunea este puţin diferită de rugăciunea din Vechiul Testament, pentru că în Noul Testament rugăciunea are un sens superior, astfel:
a. în Vechiul Testament, în majoritatea cazurilor, credincioşii lui Dumnezeu se rugau pentru binecuvîntări pămînteşti, temporare, cu excepţia psalmilor lui David, care erau de natură spirituală. în aceasta constă superioritatea rugăciunii în Noul Testament, după cum apostolul Pavel scrie:
„Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovniceşti, în locurile cereşti, în Hristos" (Efes. 1:3).
Sub influenţa harului lui Dumnezseu, creştinul, în rugăciunea sa, doreşte lucruri spirituale, pentru că sunt veşnice, şi care sunt superioare celor materiale.
b. în Noul Testament, rugăciunea este adresată lui Dumnezeu în Numele Domnului Isus Hristos, aşa cum este menţionat:
128

„Adevărat, adevărat, vă spun că, orice veţi cere de la Tatăl, în Numele Meu, vă va da" (Ioan 16:23).
în Noul Testament, Domnul Isus ne asigură că vom primi răspuns la cererea noastră, pentru că El însuşi va interveni pentru noi şi ne va da:
„Şi orice veţi cere în Numele Meu, voi face" (Ioan 14:13).
„Dacă veţi cere ceva în Numele Meu, voi face " (Ipan 14:14).
„Pînă acum n-aţi cerul nimic în Numele Meu: cereţi şi veţi căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină" (Ioan 16:24).
Din cele expuse pînă aici, am putut observa că rugăciunea a fost specific menţionată din timpul lui Avraam, urmat de Moise, care deşi s-a rugat foarte mult, totuşi nu a dat nici o poruncă privind rugăciunea.
în timpul patriarhilor, se credea că altarul de jertfă era locul cel mai potrivit pentru ca o rugăciune să fie ascultată; apoi a fost „Cortul întîlnirii", care a fost înlocuit prin zidirea unui Templu numit „Casa de rugăciune", după cum a numit-o însuşi Domnul Dumnezeu, zicînd:

„ *Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele"* (îs. 56:7).
în acest citat, Dumnezeu vorbeşte de rugăciune, dar în întreaga Sfînta Scriptură nu există nici o explicaţie privind motivul pentru care trebuie să ne rugăm, ci rugăciunea este tratată ca drept o stare de fapt a vieţii poporului lui Dumnezeu.
în Vechiul Testament, rugăciunea era uneori formulată la un altar, şi era însoţită de o jertfă. Rugăciunea cuprindea şi mulţumirea, iar dacă era necesar, cuprindea şi mărturisirea păcatelor; pe lîngă eventualele cereri.

\

în învăţătura creştină, Domnul Isus Hristos ia locul de mijlocitor, înlocuind prin Sine însuşi, Templul, altarul şi preoţii. El fiind Templul prezenţei lui Dumnezeu; El fiind altarul cu suprema jertfă de Sine; şi El este Marele Preot, ca drept singurul Mijlocitor între om şi Dumnezeu.
c. Apoi, rugăciunea creştină este o liberă exprimare a sufletului în căutarea după Dumnezeu.
în forma cea mai simplă, rugăciunea este o stare de vorbă cu Dumnezeu, prin care creştinul îşi exprimă mulţumirea pentru toate binecuvîntările primite de la Dumnezeu, îşi exprimă durerile şi apoi cererile pentru satisfacerea nevoilor sale; astfel rugăciunea este o creaţie spontană a inimii şi a minţii celui ce se roagă. Deaceea, adevărata rugăciune nu se citeşte, ci se simte. Biblia nu dă nici o poruncă privind locul, timpul sau poziţia corpului la rugăciune, pentru că totul este voluntar, spontan şi universal.
Există ideea unor creştini, că prin rugăciune omul informează pe Dumnezeu despre nevoile sale, prin care zice: „Doamne, am nevoie de asta şi asta, te rog dă-mi şi dă-mi", ca şi cînd Dumnezeu ar fi un străin care nu cunoaşte nevoile vieţii noastre. Greşită idee, Dumnezeu nu are nevoie de informaţiile noastre, ci El doreşte mărturia credinţei noastre, prin care dovedim că trăim după voia Sa. Rugăciunea nu-L schimbă pe Dumnezeu, ci trebuie să ne schimbe pe noi, cei care ne rugăm. Prin rugăciune, recunoaştem neputinţa noastră în faţa infinitei bunătăţi a lui Dumnezeu, care este sursa tuturor binecuvîntărilor.
Evanghelistul Luca, la cap. 11. versetul. 1, ne relatează un mic amănunt dm experienţa ucenicilor Domnului Isus, zicînd:
„Intr-o zi, Isus Se ruga într-un loc anumit. Cînd a isprăvit rugăciunea, unul din ucenicii Lui i-a zis: «Doamne, învaţă-ne să ne rugăm»".

Cererea aceasta pare foarte curioasă, pentru că ucenicii Domnului Isus, pe lîngă faptul că făceau parte din poporul lui Dumnezeu, care folosea rugăciunea — unii dintre ei fuseseră chiar ucenici de ai lui Ioan Botezătorul, care îi învăţase cum să se roage — iar acum ei cer să fie învăţaţi să se roage! Cererea aceasta s-a născut datorită faptului că ucenicii au auzit pe Domnul Isus rugîndu-se. Atunci, ei au putut face o comparaţie între felul cum ei ştiau să se roage, şi cum Domnul Isus s-a rugat. Făcînd această comparaţie ei au ajuns la concluzia că nu ştiau să se roage cum se cuvine, şi aveau nevoie de a fi învăţaţi cum să se roage cum se cuvine lui Dumnezeu.
Atunci, ucenicii şi-au dat seama că rugăciunea lor este numai o formă fără viaţă, fără participare personală.
Ei ştiau de la rabinii lor, că dacă au vreo nevoie, se duc la Templu, aduc o jertfă şi roagă pe preot să mijlocească rugăciunea lui la Dumnezeu. Preotul îşi făcea datoria, căci avea şi el partea lui din jertfă, şi mijlocea pentru individ, astfel totul era o formalitate rece fără viaţă, căci nici unul nu era implicat într-o comuniune cu Dumnezeu. în aceste condiţi-uni, putem înţelege de ce ucenicii au zis: „Doamne, înva-

ţă-ne să ne rugăm".
Aplicînd această experienţă la creştinismul zilelor noastre, cu durere trebuie să recunoaştem, că mulţi creştini nu ştiu să se roage. Dovada este creştinismul nostru mort, fără viaţă duhovnicească. Recomand tuturor creştinilor să vină la Marele învăţător, Domnul Isus Hristos şi să învăţăm de la El cum să ne rugăm, căci El a fost Maestrul rugăciunii, iar rugăciunea a fost viaţa Sa de biruinţă.

B. Recomandări

La această serioasă cerere, Domnul Isus vrea să corecteze greşita lor concepţie despre rugăciune, concepţie

pe care au primit-o de la conducătorii lor religioşi, ipocriţi. Cu această intenţie, Domnul Isus descrie cîteva recomandări esenţiale pentru o adevărată stare de rugăciune.
Aceste învăţături sunt descrise de evanghelistul Matei la capitolui 6.
1. în versetul 1-5, Domnul Isus previne pe cel ce se roagă „să se ferească de făţărnicie", zicînd:
„Luaţi seama, să nu vă îndepliniţi neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiţi văzuţi de ei".
Dorinţa de a-ţi demonstra neprihănirea înaintea oamenilor, este greşită prin faptul că prin aceasta, cel ce se roagă vrea să-şi satisfacă mîndria lui personală, şi în această stare rugăciunea este o pervertire, prin care nu Dumnezeu este slăvit, ci omul. Domnul Isus condamnă această stare prin cuvintele: „...nu veţi avea nici o răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri".
Cu alte cuvinte, Domnul Isus vrea să spună: „Tu cînd te rogi să nu fii făţarnic", după cum este scris: „Cînd vă rugaţi, să nu fiţi ca făţarnicii, cărora le place să se roage stînd în picioare în sinagogi şi la colţurile uliţelor, pentru ca să fie văzuţi de oameni" (v.5).
Rugăciunea în care omul se evidenţiază pe sine, este întotdeauna greşită, pentru că adevărata rugăciune proslăveşte pe Dumnezeu.
Faptul că fariseii se rugau stînd în picioare, nu era nimic rău, căci aşa era obiceiul; răul era în dorinţa lor de a arăta oamenilor neprihănirea lor, pentru a fi lăudaţi.
Domnul Isus condamnă categoric rugăciunea făţarnică, zicînd:
„...nu veţi avea răsplata de la Tatăl vostru care este în ceruri" (v.l) şi *„Adevărat vă spun, că* (făţarnicii) *şi-au luat răsplata "* (v.2).
Dacă făţarnicii au preferat să fie apreciaţi de oameni, atunci ei şi-au luat răsplata de la oameni, iar Dumnezeu nu

mai are nimic comun cu cei făţarnici în rugăciunea lor, căci chiar dacă ei se roagă, în starea lor de făţărnicie, ei se roagă
spre condamnarea lor.
Cînd cineva se roagă cu ideea să impresioneze pe
aproapele său, atunci puterea rugăciunii dispare. Cine încearcă să se afirme în rugăciunile publice, înseamnă că acela are puţină rugăciune în cămăruţa lui cu Dumnezeu.
Rezultatul rugăciunilor făţarnice se poate vedea în starea lumii pretinsă a fi creştină, o lume dominată de frică, dezamăgire, vinovăţie şi disperare, adică o lume lipsită de binecuvîntarea lui Dumnezeu.
2. A doua recomandare a Domnului Isus pentru o adevărată stare de rugăciune este „să fii singur cu Dumnezeu", aşa cum El a zis:
„ *Ci tu, cînd te rogi, intră în odăiţa ta, încuie-ţi uşa, şi roagă-te Tatălui tău, care este*

în ascuns; şi Tatăl tău care vede în ascuns, îţi va răsplăti" (v.6).
De la început trebuie să menţionez că Domnul Isus
nu prescrie nici un loc, timp sau ceremonial pentru rugăciune, ci simplu a zis: *„Ci tu, cînd te rogi, intră în odăiţa ta".* Din aceasta se înţelege că rugăciunea poate fi făcută în orice loc şi orice timp, dîndu-ne posibilitatea să ne rugăm întotdeauna şi oriunde. Prin recomandarea: „intră în odăiţa ta", Domnul Isus a vrut să arate că rugăciunea este ceva personal, şi este o comunicare intimă între om si Dumnezeu. Locul nu este important în citatul Domnului Isus, ci atitudinea ce se crează în cămăruţa în care te rogi.
Retragerea, separat într-o cămăruţă pentru rugăciune, implică o atmosferă de închinăciune, şi pentru această stare este bine să fii departe de orice ispită sau gînd al ispitei. Prin cuvintele de „încuie-ţi uşa", Domnul Isus a vrut să spună că atunci cînd vrei să te rogi, să închizi uşa la tot ce este înapoia ta, la orice afacere sau distracţie, căci te pregăteşti să te

întîlneşti în rugăciune cu Dumnezeu. în cămăruţa ta, eşti departe de ispita lumii, dar eşti mai aproape de Dumnezeu. Este de dorit, ca pe lîngă rugăciunile familiale şi de comunitate, să obişnuim cît mai mult să avem rugăciuni de
intimitate personală cu Dumnezeu. Domnul Isus însuşi a practicat acest fel de rugăciune, cînd se retrăgea la munte, în pustie sau în alte locuri retrase, căci El nu a avut nici o casă unde să aibe cămăruţa Lui. Cînd te rogi în singurătate, nu te mai fereşti de ceea ce vrei să spui, căci eşti liber să spui tot ce simte inima; şi totodată eşti ferit de făţărnicia de a te ruga aşa ca să te aprecieze cine te aude.
Chiar şi în rugăciunea publică cu comunitatea, dacă cel ce se roagă îşi centrează atenţia la Dumnezeu, acea rugăciune va fi o profundă cercetare a celor ce au ascultat-o. Totul depinde de atitudine, şi nu de loc, de timp sau de formă.
3. A treia recomandare a Domnului Isus este: „Să nu ne asemănăm cu păgînii în rugăciune". Domnul Isus justifică această recomandare cu explicaţia că: „păgînii au o concepţie greşită despre rugăciune, fiind întemeiaţi pe părerea că prin mulţimea vorbelor vor fi ascultaţi", după cum este scris:
„ *Cînd vă rugaţi, să nu bolborosiţi aceleaşi vorbe, ca păgînii, cărora li se pare că dacă spun o mulţime de vorbe, vor fi ascultaţi"* (v.7).
Prin acest citat Domnul Isus vrea să arate că cine spune mereu aceleaşi cuvinte într-o rugăciune, nu are nimic altceva de spus lui Dumnezeu, şi atunci rugăciunea lui este o rugăciune fără sens, căci prin repetare el nu spune nimic.
într-o împrejurare Domnul Isus a spus: *„Păziţi-vă de cărturari, cărora le place să le facă lumea plecăciuni prin pieţe. Ei umblă după scaunele dintîi în Sinagogi, ...şi fac rugăciuni lungi de ochii lumii" (Luca 12:38-40).*

Din acest citat al Domnului Isus observăm că iudeii şi-au însuşit şi ei această concepţie greşită despre rugăciune, folosind rugăciuni lungi, dar fără valoare spirituală. Aşa, rugăciunea a ajuns şi la ei numai o formă de ceremonie fără de folos. Prin aceste rugăciuni lungi, prin repetarea vorbelor, rugăciunile lor au devenit indiferente, fiind lipsite de conţinut, iar în final, au fost lipsiţi de comuniunea cu Dumnezeu.
Acest citat al Domnului Isus, este un foarte important avertisment privind relaţia dintre om şi Dumnezeu, căci rugăciunea întemeiată pe vorbe multe repetate, este o ofensă la adresa lui Dumnezeu; şi totodată este şi o ofensă pentru cel ce trebuie să asculte această rugăciune fără sens şi fără viaţă.

Trebuie precizat aici, că Domnul Isus nu interzice repetarea cererilor naturale ale celui ce se roagă, ci interzice repetarea vorbelor fără conţinut, de dragul de a se ruga mai lung.
Domnul Isus nu precizează lungimea timpului pentru rugăciune, pentru că rugăciunea este expresia naturală şi spontană a celui ce se roagă.
Prin v.8, Domnul Isus precizează că acele rugăciuni lungi şi fără conţinut, sunt „rugăciuni nesincere", aşa cum este scris:
„Să nu vă asemănaţi cu ei (cu păgînii), căci Tatăl vostru ştie de ce aveţi trebuinţă, mai înainte ca să-I cereţi voi".
Cu alte cuvinte, dacă Dumnezeu cunoaşte nevoile noastre, vorbele multe ale omului nu au nici o valoare.
Dumnezeu nu are nevoie de vorbele noastre, ci El doreşte să arătăm credincioşia noastră faţă de El prin traiul nostru de fiecare zi.
4. Rugăciunea „Tatăl nostru"
O altă recomandare a Domnului Isus privind rugăciunea este un model, aşa cum Domnul Isus a zis:

„Iată dar cum trebuie să vă rugaţi: Tatăl nostru care eşti în ceruri! Sfinţească-se Numele Tău; vie împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer şi pe pământ. Pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; şi ne iartă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri; şi nu ne duce în ispită, ci izbăveşte-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăţia şi puterea şi slava în veci. Amin!"
Domnul Isus a prezentat acest model de rugăciune, în contrast cu neacceptabila rugăciune a fariseilor şi cărturarilor iudei. După ce mai întîi, Domnul Isus a condamnat rugăciunile lor corupte, acum dă un model de rugăciune care poate fi rostită de oricine. Această rugăciune nu este o formulă sacră care să fie repetată cu exact aceleaşi cuvinte.
Cînd Domnul Isus a dat această rugăciune, El a avut intenţia să dea ucenicilor Săi un model de structură a unei rugăciuni personale, acceptată de Dumnezeu. Mai înainte am arătat cum Domnul Isus a prevenit pe ucenicii Săi să se păzească de rugăciunile fără conţinut ale fariseilor iudaici, sau de repetiţia mecanică, asemenea paginilor.
Această rugă, este un model după care să alcătuim rugăciunile noastre. Astfel, această rugăciune este un ghid care să ne călăuzească în rugăciunile noastre personale, fără făţărnicie. Aşadar:
a. Primul adevăr din această rugăciune, este că: Dumnezeu, Creatorul este „Tatăl nostru". Ideea de a-L numi pe Dumnezeu ca „Tată", a fost ceva nou şi revoluţionar. Să încercăm dar să înţelegem mai întîi, noţiunea de „tată" prin perspectiva iudaică.
Din cauza neîncetatei lor neascultări de poruncile lui Dumnezeu, şi tolerînd în viaţa lor dumnezei păgîni, poporul Israel şi-a întrerupt adevăratele legături pe care le-a avut cu Dumnezeu, ca Tatăl lor, deşi în Vechiul Testament se recunoaşte că Dumnezeu este Tatăl lor, aşa cum este scris:

„ *Aşa cum se îndură un tată de copiii lui, aşa se îndură Domnul de cei ce se tem de El"* (Ps. 103:13).
„Căci Eu sunt Tatăl lui Israel" (Ier. 31:9).
„Popor nechibzuit şi fără înţelpciune! Nu este El oare Tatăl tău, care te-a făcut?" (Deut. 32:6).
„Eu îi voi fi Tată, şi el va fi fiul Meu" (II Sam. 7:14).

„Totuşi, tu eşti Tatăl nostru" (îs. 63:16).
„Da, Doamne, Tu eşti Tatăl nostru, noi suntem lutul şi Tu eşti olarul care ne-ai întocmit" (îs. 64:8).
„Mă gîndeam că Mă vei chema «Tată!» Şi nu te vei mai abate de la Mine" (Ier. 3:19).
Adevăratul iudeu credincios, avea convingerea că Dumnezeu este Tatăl lor din ceruri, care i-a creat ca făptură, şi ca naţiune, şi în virtutea acestui adevăr, Domnul Isus foloseşte termenul de „Tatăl nostru".
Prin creaţie, Dumnezeu este Tatăl nostru al tuturora;
dar prin credinţă în jertfa Domnului Isus, adevăratul creştin primeşte prin Duhul Sfînt, „o naştere din nou", care este de natură spirituală, şi prin care se crează o nouă relaţie familială între om şi Dumnezeu.
Prin cuvîntul „Tatăl nostru", se exprimă relaţia spirituală a omului cu Dumnezeu.
Cuvîntul „Tată" reflectă o devotare familială, prin care recunoaştem că Dumnezeu este „tatăl nostru", adică El este Acela care ne-a dat viaţă; El este Acela care se îngrijeşte de noi; şi tot El este Acela care ne iubeşte şi ne ocroteşte.
Prin cuvîntul „nostru", recunoaştem şi acceptăm că Dumnezeu este Tatăl nostru, astfel implicit, credincioşii
creştini, sunt copii ai lui Dumnezeu.
Domnul Isus arată aici, că o condiţie primară pentru
rugăciunea creştină, este recunoaşterea că suntem copii ai lui Dumnezeu, şi numai astfel putem să ne adresăm lui Dumnezeu ca Tatăl nostru. Numai cine este născut spiritual din

Dumnezeu, numai acela este copilul Lui, şi îi poate spune „Tată". Conform cu această condiţie nu oricine se poate adresa lui Dumnezeu ca „Tată", şi nu oricine poate spune ruga „Tatăl nostru".
Mulţi, aşa numiţi creştini de azi, rostesc această rugăciune, dar fără să aibă naşterea din nou, adică fără pocăinţă şi fără sfinţenie.
Aceşti pretinşi creştini, batjocoresc pe Dumnezeu cu viaţa lor, şi unii sunt chiar duşmani ai adevăraţilor creştini
care vor să trăiască pocăiţi, conform cu învăţătura Sfintei Scripturi.
Ciprian, Episcop de Cartagina (200-258), în lucrarea sa despre rugăciunea domnească, scrie: „Numai omul născut din nou şi readus la Dumnezeu prin harul Său, poate spune „Tată", pentru că a început să fie fiu. Căci zice Scriptura: „Dar tututor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu" (Ioanl:12).
Origen, scriitor creştin (185-254), scria: „Numai cine este fiul lui Dumnezeu, poate zice lui Dumnezeu, Tată".
Din cuvintele „Tatăl nostru", se desprinde că rugăciunea creştină autentică, este o „conversaţie cu Dumnezeu.
Tatăl", care iubeşte şi se îngrijeşte de copiii Săi ca un bun părinte.
Aceasta trebuie să fie ideea prin care ne apropiem să
zicem „Tatăl nostru"; adică personal, simplu şi plin de încredere.
Prin cuvintele „Tatăl nostru" se mai recunoaşte natura lui Dumnezeu, adică Dumnezeu este o „Persoană spirituală", şi nu este o forţă oarbă din univers.
Dumnezeu, ca Persoană, are capacitatea să asculte şi să ajute, pe cînd un dumnezeu impersonal, este indiferent şi neputincios la nevoile

vieţii noastre. Ca Tată, Dumnezeu are înclinaţia naturală de a iubi, precum are şi dorinţa de a avea o părtăşie cu copiii Săi. Ca Tată, Dumnezeu este gata să asculte rugăciunea noastră şi este capabil să înţeleagă nevoile noastre umane.
Nu este suficient să spunem „Tatăl nostru", ci este necesar „să credem" căci cu adevărat Dumnezeu este Tatăl nostru, iar noi suntem legaţi de El ca fii, dar nu numai prin creaţie, ci şi prin procesul spiritual al naşterii din nou, prin care am fost înfiaţi ca drept copii ai lui Dumnezeu.
Credinţa creştină nu este numai o acceptare intelectuală a unui crez, ci trebuie să fie şi un angajament al voinţei, de a asculta şi trăi conform cu voinţa Tatălui ceresc.
Prin cuvintele „Tatăl nostru", noi ne exprimăm dependenţa noastră de Dumnezeu, precum şi lepădarea de noi înşine, şi aceasta este o închinare adresată lui Dumnezeu, „Tatăl ceresc".
A ne închina cuiva, înseamnă că în prealabil, recunoaştem valoarea morală a acelei Personalităţi, şi prin închinăciune îi acordăm onoarea şi respectul cuvenit. Astfel, Domnul Isus, începe rugăciunea cu cuvintele „Tatăl nostru", arătînd prin aceasta supremaţia lui Dumnezeu, El fiind Acela care are în control întregul univers, şi este Creatorul nostru.
Apostolul Ioan descrie procesul de calificare de a fi copil al lui Dumnezeu, zicînd:
„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu" (Ioan 1:12-13).
în acest citat, apostolul arată că nu poţi fi copil al lui Dumnezeu pînă ce nu mai întîi, prin credinţă, primeşti pe Domnul Isus ca Mîntuitor şi ca Domn al vieţii. Fără această condiţie, cuvintele „Tatăl nostru" sunt o minciună pe buzele acelui om.

Prin acceptarea Domnului Isus Hristos ca Mîntuitor şi Domn, creştinul este sigilat cu prezenţa Duhului Sfînt, care îi dă o viaţă nouă, transformată spiritual, prin aşa numita „naştere din nou", aşa cum a spus Mîntuitorul:
„Adevărat, adevărat îţi spun că, dacă un om nu se naşte din nou, nu poate vedea împărăţia lui Dumnezeu" (Ioan 3:3).
Această transformare a naşterii din nou, aduce pe om într-o nouă stare de relaţie cu Dumnezeu, şi o nouă viaţă duhovnicească, care se manifestă printr-o nouă viaţă pămîn-teasca, despărţită de influenţa lumii şi de poftele trupului.
Rugăciunea este deci, un privilegiu acordat numai adevăraţilor copii ai lui Dumnezeu, pentru că mulţi se roagă, dar puţini sunt aceia care se bucură de răspunsul lui Dumnezeu.
Creştinii necredincioşi poruncilor lui Dumnezeu, la fel ca păgînii, au un alt „tată", aşa cum precizează Domnul Isus, zicînd:
„ *Voi aveţi de tată pe diavolul; şi vreţi să împliniţi poftele tatălui vostru"* (Ioan 8:44).
„ *Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu, şi copiii diavolului. Oricine nu trăieşte în neprihănire, nu este de la Dumnezeu"* (I Ioan 3:10).
Şi apostolul Pavel spune:
„ *Odinioară eraţi întunerec; dar acum sunteţi lumină în Domnul. Umblaţi deci ca nişte copii ai luminii"* (Efes. 5:8).
Prin cuvintele „Tatăl nostru care eşti în ceruri", Domnul Isus ne învaţă către cine să ne

rugăm, şi anume, să ne rugăm numai lui Dumnezeu, direct, ca Tatăl nostru; nu la sfinţi şi nici la îngeri care sunt neputincioşi şi nu pot satisface nevoile rugăciunilor noastre. Dumnezeu este Tatăl tuturor celor ce prin credinţă au fost născuţi din nou spiritu-

al, şi au fost adoptaţi de Dumnezeu, ca drept copii ai Săi, aşa cum este scris:
„El, Dumnezeu, ne-a ales,... şi ne-a rînduit mai dinainte să fim înfiaţi prin Isus Hristos" (Efes. 1:5).
„Şi pentru că sunteţi fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă „Ava", adică „ Tată" (Gal. 4:6).
Iudeii au evitat să numească pe Dumnezeu ca „Tată", şi dovada o avem atît în Sfînta Scriptură cît şi în celelalte scrieri iudaice, în care nici o rugăciune cunoscută nu se foloseşte cuvîntul de „Abba", adică „Tată".
în textul nostru, Domnul Isus, învaţă pe ucenicii Săi, care erau iudei, să numească pe Dumnezeu „Tatăl nostru".
Prin acest titlu, Domnul Isus a vrut să arate iudeilor
relaţia de intimitate ce trebuie să existe între făptură şi Creator, relaţie pe care iudeii au pierdut-o prin evitarea folosirii cuvîntului de „Tată" pentru Dumnezeu.
în Vechiul Testament Dumnezeu este recunoscut ca Tată al naţiunii iudaice, dar nu ca Tată al individului; astfel, recomandarea Domnului Isus de a numi pe Dumnezeu „Tatăl nostru" a fost ceva nou pentru concepţia iudaică. Prin cuvintele „Tatăl nostru care eşti în ceruri", Domnul Isus vrea să restabilească relaţia intimă între om şi Dumnezeu. Prin acest fapt, creştinul se apropie cu îndrăzneală de Dumnezeu, căci Dumnezeu este Tatăl său, şi el este copilul lui Dumnezeu, prin înfiere, iar nu îndumnezeiţi, cuvînt ce nu există în conceptul Sfintei Scripturi.
Din cuvintele „care eşti în ceruri", învăţăm că nu trebuie să ne rugăm la lucruri materiale care sunt pe pămînt; deci creştinul adevărat, în ruga sa trebuie ca în duhul său se se ridice deasupra acestei lumi materiale, trecătoare şi amăgitoare, şi duhul rugăciunii sale să ajungă pînă la cer, la tronul lui Dumnezeu.

Din aceste cuvinte, „care eşti în ceruri", mai învăţăm că în ruga noastră către Dumnezeu, trebuie să venim cu respect şi sfială, şi Dumnezeu să fie scopul şi finalul rugăciunii noastre.
b. Al doilea adevăr din rugăciunea Tatăl nostru, este: ..Sfinţească-se Numele Tău".
Probabil că nu este nume pe pămînt care să fi fost mai mult discutat şi tratat fără respect ca Numele lui Dumnezeu şi a Fiului Său, Domnul Isus Hristos. Fie în conversaţii particulare, fie în dispute publice, Numele lui Dumnezeu este tratat cu o totală lipsă de respect.
Ce nevrednică atitudine are omul faţă de Dumnezeu, Creatorul său, atitudine prin care făptura îndrăzneşte să se certe şi să dispreţuiască pe Dumnezeul său, al cărui Nume este binecuvîntat în veci. Cînd însă, pretinşi creştini, dispreţuiesc pe Dumnezeu nu numai cu vorba, dar şi cu traiul lor păcătos, atunci această atitudine este un condamnabil păcat.
Fiecare creştin trebuie să înţeleagă că datoria sa faţă de Dumnezeu este să „sfinţească Numele Său" în viaţa sa.
Din aceste cuvinte observăm că rugăciunea „domnească", corect numită „Tatăl nostru" începe cu o închinare a omului către Tatăl ceresc, şi prima condiţiune de bază pentru a putea rosti cuvintele „Sfinţească-se Numele Tău", este:
1. Cunoaşterea lui Dumnezeu

Nu poţi pronunţa aceste cuvinte fără ca în prealabil să nu cunoşti pe Acel Dumnezeu la care te rogi. Prin aceste cuvinte Domnul Isus recomandă tuturor, ca înainte de a rosti aceste cuvinte, mai întîi să-L cunoască pe acest Dumnezeu, aşa cum este scris: „ *Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, şi că răsplăteşte pe cei ce-L caută"* (Evrei 11:6).

Dar această cunoaştere nu se limitează la o cunoaştere intelectuală, ci se referă la o cunoaştere practică, prin care fiecare individ care se roagă trebuie să aibă o experienţă personală cu acest Dumnezeu, Viu şi Adevărat, care ascultă şi răsplăteşte o rugăciune după voia Sa.

Dumnezeu nu ascultă rugăciunea noastră în raport cu formele sau ceremoniile bisercii, pe care El nu le-a cerut, ci în raport cu cunoaşterea Lui prin experienţe personale, ce le putem avea prin credinţă în Domnul Isus, ca Mîntuitorul nostru.

2. Ideea centrală din cuvintele „Sfinţească-se Numele Tău", este „Glorificarea lui Dumnezeu".

Prioritatea în rugăciunea unui creştin trebuie să fie întotdeauna îndreptată spre glorificarea lui Dumnezeu, glorificare care se realizează prin „Sfinţirea Numelui Său" în viaţa creştinului; iar interesele personale, care de multe ori sunt egoiste, să fie pe planul doi. Domnul Isus nu a recitat aici cîteva cuvinte frumoase despre Dumnezeu, ci a dorit ca să

deschidă în mintea credincioşilor lui Dumnezeu o nouă perspectivă a personalităţii Sale, care se demonstrează prin respect, reverenţă, glorificare şi închinare duhovnicească. Domnul Isus nu a prescris şi nu a cerut nici o ceremonie sau formalitate, ci simplu a zis: *„Iată cum trebuie să vă rugaţi: Tatăl nostru care eşti în ceruri, sfinţească-se Numele Tău* ". şi nimic altceva.

Cînd Moise a cerut lui Dumnezeu, Numele Său, Dumnezeu i-a zis: *„Eu sunt Cel ce sunt"* (Exod 3:14). în limba originală, aramaică, în care a fost scrisă această carte, aceste cuvinte au şi sensul viitorului, astfel cuvintele ar fi „Eu sunt Cel ce sunt şi rămîn Acelaşi". Aceste cuvinte sunt concentrate în cuvîntul „Iehova" şi acest cuvînt a fost aşa de sfînt pentru poporul iudeu, încît nu-l pronunţau, ci numai îl

citeau, şi cînd vedeau cuvîntul „Iehova", ei pronunţau cuvîn-tul „Adonai", adică „Domnul". Din nefericire, ei au rămas cu această formă de respectare a cuvîntului, dar nu au respectat persoana lui Dumnezeu, căci s-au închinat la alţi dumnezei, nerespectînd Cuvîntul lui Dumnezeu, deşi în Sfînta Scriptură este scris: *„începutul înţelepciunii este frica de Dumnezeu"* (Prov. 9:10).

Numele lui Dumnezeu este mai mult decît un titlu, căci el reprezentintă ceea ce este Dumnezeu, precum caracterul Său şi voinţa Sa, deaceea se cuvinte să fie glorificat. Dacă vorbim de cineva că are un nume bun, implicit ne referim la caracterul acelui om, care merită să fie apreciat; tot aşa, prin cuvintele, „Sfinţească-se Numele Tău" noi apreciem caracterul lui Dumnezeu şi îl sfinţim prin viaţa noastră, aşa cum este scris: „ *Cei ce cunosc Numele Tău, se încred în Tine, căci Tu nu părăseşti pe cei ce Te caută, Doamne"* (Ps. 9:10).

Apostolul Pavel scrie creştinilor din Corint:

„Proslăviţi dar pe Dumnezeu în trupul şi duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu" (I Cor. 6:20).

Dar cum poţi să-L proslăveşti pe Dumnezeu, cînd voinţa ta nu este predată în întregime lui Dumnezeu? Cînd eşti mîndru, mincinos, lacom, hoţ sau curvar? Cu

astfel de păcate, văzute sau ascunse, nu poţi sfinţi Numele lui Dumnezeu în faţa celorlalţi oameni.
Cînd nu respecţi şi nu trăieşti în învăţătura Cuvîntului lui Dumnezeu înscris în Sfînta Scriptură, Numele lui Dumnezeu nu este sfinţit, ci este batjocorit. Domnul Isus a mai zis:
„ *Ca oamenii, să vadă faptele voastre bune, şi să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri"* (Mat. 5:16).

3. Prin cuvintele „Sfinteasca-se Numele Tău". Domnul Isus vorbeşte de o ..Capitulare înaintea lui Dumnezeu".
Dacă acceptăm că Dumnezeu, este Cel Atotputernic, Cel Sfînt şi Cel veşnic, atunci noi oamenii suntem numai nişte umbre neputincioase pe acest pămînt.
Cu această recunoaştere, ne dăm seama că se cuvine şi trebuie să fim supuşi lui Dumnezeu prin ascultare de Cuvîntul Său din Sfînta Scriptură.
în acelaşi timp, cuvintele „Sfinţească-se Numele Tău", ne mai învaţă „să renunţăm la egoismul nostru", căci toată slava şi respectul se cuvine lui Dumnezeu, şi nu nouă oamenilor.
Dacă dăm lui Dumnezeu respectul cuvenit, atunci egoismul nostru şi interesele noastre, toate sunt supuse voii Sale şi nu voinţei noastre, aşa după cum spune Domnul Isus:
„Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea, şi să Mă urmeze" (Mat. 16:24).
Cuvintele „Sfinţească-se Numele Tău" ne reamintesc de marea diferenţă dintre noi oamenii, şi Dumnezeul nostru Cel Sfînt, care merită tot respectul nostru.
O plagă a creştinismului de azi este lipsa de respect faţă de Numele lui Dumnezeu, fiindcă în loc de a tremura în faţa sfinţeniei lui Dumnezeu, creştinii de azi încearcă să sucească, sau chiar să înlocuiască Cuvîntul lui Dumnezeu, cu învăţături şi teorii omeneşti, fără valoare. O necesitate absolută a creştinului este să înţeleagă „Sfinţenia lui Dumnezeu", în comparaţie cu propria lor păcătoşenie. Cu aceste idei în minte, prin rugăciune, vom recunoaşte maiestatea **lui** Dumnezeu şi vom fi gata să ne supunem voii Sale. Sfinţirea
Numelui lui Dumnezeu trebuie să aibe prioritate în viaţa noastră de creştini, căci rezolvarea problemelor noastre depinde de El, Dumnezeul cel Sfînt. Rugăciunea creştină nu

este o rutină a vieţii, ci este o profundă experienţă spirituală cu Dumnezeu, prin respect şi adorare.
4. Mai trebuie subliniat faptul că a nu sfinţi Numele lui Dumnezeu în viaţa creştină poate „rezulta cu dezastruoase consecinţe". Dumnezeu nu răspunde imediat la păcătuirea noastră, dar păcatul are întotdeauna o consecinţă neplăcută şi inevitabilă.
Cînd un creştin nu trăieşte conform cu poruncile lui Dumnezeu din Noul Testament, el îşi pierde capacitatea de a sfinţi Numele lui Dumnezeu, şi astfel el ia în deşert Numele lui Dumnezeu, de care nu vrea să asculte. Acel creştin devine o mărturie rea pentru Dumnezeu, aşa cum Domnul Isus . a zis:
„Nu oricine-Mi zice: „Doamne, Doamne, va intra în împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este in ceruri" (Mat. 7:21).
„Nu vă temeţi de cei ce ucid trupul, dar cari nu pot ucide sufletul; ci temeţi-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă şi sufletul şi trupul" (Mat. 10:28).
Aceasta este atitudinea care lipseşte bisericii creştine de azi, şi pentru a atinge această

atitudine trebuie să începem să sfinţim Numele lui Dumnezeu în viaţa noastră de fiecare zi, aşa cum îndeamnă şi apostolul Petru, zicînd:
„ *Ci sfinţiţi în inimile voastre pe Hristos ca Domn "* (I Petru 3:15).
Domnul Isus subliniază că numele acestui Dumnezeu trebuie respectat ca „sfînt", deasupra la orice altceva de pe pământ, pentru că El este cu totul diferit de om, şi mai mult decît un om, deaceea I se cuvine toată închinăciunea, şi „închinarea" este prima condiţie a unei rugăciuni. Cînd creştinul sfinţeşte Numele lui Dumnezeu, atunci el trăieşte conform cu Cuvîntul lui Dumnezeu.

Prin îndoială şi neîncredere, Numele Său nu este sfinţit, ci este batjocorit şi defăimat în faţa oamenilor, şi în astfel de condiţiuni Dumnezeu nu poate răspunde la rugăciunea oamenilor.
c. A doua cerere din rugăciunea model dată de Dom-■ nul Isus este: un strigăt al nădejdei. căci este scris: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, ...vie împărăţia Ta!"
Aceasta este o dorinţă prin care creştinul evanghelic, doreşte ca cerul să coboare pe pământ, ceea ce cu alte cuvinte ar fi: „Fie ca împărăţiile acestei lumi să devină împărăţia Domnului Isus Hristos, şi El să fie Domnul".
Dorinţa aceasta, „vie împărăţia Ta" este o viziune a cerului din sufletul acelui creştin credincios lui Dumnezeu, care suspină după prezenţa lui Dumnezeu în viaţa sa.
Trebuie să menţionez că, fără Dumnezeu, în lumea aceasta nu există nici un viitor, nici pentru viaţa aceasta trecătoare, nici pentru viaţa cealaltă, care este veşnică.
în această dorinţă de nădejde a viitorului, există nădejdea de mai bine a prezentului; atunci cînd Dumnezeu este prezent în viaţa oamenilor. în ciuda tragediilor şi a disperării din viaţa omenirii, prezenţa lui Dumnezeu făureşte împărăţia Sa întemeiată din dragoste şi pe dragostea de oameni.
Din întunerecul păcatului, Dumnezeu, prin Domnul Hristos, cheamă pe oameni la lumina Sa minunată; din deznădejde la speranţă; şi din moarte la viaţă veşnică. Prin moartea egoismului şi a mîndriei omului, Dumnezeu îşi crează împărăţia Sa în inimile oamenilor ce strigă: „Vie împărăţia Ta".
Cuvîntul grec, care este tradus „împărăţie", este cuvîntul „basileia", care principial nu se referă la un teritoriu geografic, ci se referă la o „suveranitate".

Astfel, cînd ne rugăm „Vie împărăţia Ta" noi ne rugăm ca Dumnezeu să fie Suveran pe pământ, şi poruncile Sale să guverneze pe oameni. Această împărăţie a lui Dumnezeu care este de natură spirituală, nu va aparţine unui monarh pămîntean, ci ea se formează din toate împărăţiile lumii şi aparţine Tatălui nostru din ceruri.
Domnul Isus însuşi, a spus: *„ împărăţia Mea nu este din lumea aceasta"* (Ioan 18:36), iar credincioşii Săi, de asemenea, nu aparţin acestei lumi, deşi trăiesc în această lume, aşa cum a spus învăţătorul în rugăciunea Sa de mijlocire pentru ucenicii Săi, zicînd: *„Le-am dat Cuvîntul Tău, şi lumea i-a urît, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume "* (Ioan 17:14).
„Dar cetăţenia noastră este în ceruri, de unde şi aşteptăm ca Mîntuitorpe Domnul Isus Hristos" (Filip. 3:20).
Creştinii se consideră numai străini şi călători pe acest pământ, pregătindu-se şi aşteptînd să intre în împărăţia cea veşnică al cărui ziditor este Dumnezeu (Evrei 11:10).
împărăţiile pămînteşti, sunt toate trecătoare, pentru că sunt formate din trupuri trecătoare degenerate din cauza păcatului, care inevitabil duc la pieire. Deaceea Domnul Isus spune:

„ *Căutaţi mai întîi împărăţia lui Dumnezeu, şi nepri-hănirea Lui, şi toate celelalte vi se vor da pe deasupra"* (Mat. 6:33).
în calitate de creştini, avem responsbilitatea să ne rugăm pentru familiile noastre, pentru prietenii noştri şi pentru ţara noastră, dar deasupra acestor cereri, miezul rugăciunilor noastre trebuie să fie realizarea împărăţiei lui Dumnezeu.

în împărăţia lui Dumnezeu, Hristos este Domnul, care va judeca lumea după dreptate, cînd va reveni în glorie pentru a desăvîrşi împărăţia lui Dumnezeu.
Ruga „vie împărăţia Ta", este o rugăciune evanghe-listică, prin care datoria Bisericii Creştine este să realizeze împărăţia lui Dumnezeu în mintea şi inimile oamenilor, propovăduind Evanghelia mîntuirii prin credinţă în jertfa răscumpărătoare a Domnului Hristos. Rugîndu-ne pentru venirea împărăţiei lui Dumnezeu, ne rugăm pentru mîntuirea sufletelor, prin pocăinţă şi credinţă, aşa cum a spus Mîntui-torul:
„Isus a început să propovăduiască şi să zică: «Pocă-iţi-vă, căci împărăţia cerurilor este aproape»" (Mat. 4:17).
Oricine doreşte sincer să facă parte din împărăţia lui Dumnezeu va fi gata să răspundă afirmativ la această invitaţie, căci
„împărăţia lui Dumnezeu, nu este mîncare şi băutură, ci neprihănire, pace şi bucurie în Duhul Sfînt" (Romani 14:17).
Cuvintele „Vie împărăţia Ta" exprimă un devotament personal şi prin aceste cuvinte, creştinul care se roagă,
confirmă că el acceptă stăpînirea împărăţiei lui Dumnezeu în viaţa sa.
— Prin rugăciune, creştinul, credincios copil al lui Dumnezeu, comunică cu Suveranul Stăpîn al Universului, şi această comunicare prin rugăciune începe cu un fapt de închinare prin care se recunoaşte că Dumnezeu este Tatăl nostru care ne-a creat, sfiinţind Numele Său.
Astfel prin închinare, creştinul îşi mărturiseşte „devotamentul" său pentru împărăţia lui Dumnezeu.
Aparent, „închinare" şi „devotare" par să exprime acelaşi lucru, dar practic nu este aşa, căci sunt mulţi care se

consideră a fi creştini şi se închină lui Dumnezeu, dar ei nu sunt devotaţi împărăţiei lui Dumnezeu. Aceşti, aşa numiţi creştini, sunt mai mult interesaţi de preferinţele lor, decît de învăţătura Sfintei Scripturi. Acest fel de creştini sunt mai mult legaţi de un cult, de o învăţătură sau de o poruncă, decît de împărăţia lui Dumnezeu.
Sunt creştini care recunosc că nu sunt corespunzători cu învăţătura Sfintei Evanghelii dar totuşi nu fac nici un efort să schimbe această stare primejdioasă, pentru că o schimbare după Sfînta Evanghelie, ar deranja viaţa lor în care se complac.
Lipsa de un devotament total pentru împărăţia lui Dumnezeu este cauza prin care Biserica Creştină a alunecat în noroiul lumii, fără Dumnezeu.
Acest fel de creştini trăiesc într-o stare de duplicitate, dorind să fie cu Dumnezeu, dar să satisfacă şi plăcerile lor
pămînteşti, uitînd de cerinţele lui Dumnezeu, care spune:

„ *Căutaţi mai întîi împărăţia lui Dumnezeu şi nepri-hănirea Lui"* (Mat. 6:33).
Practic, aceşti creştini sunt mai mult devotaţi banului, prestigiului sau plăcerilor lor, dar nu lui Dumnezeu. Ei aparţin unei organizaţii bisericeşti, dar nu Domnului Hristos, care este capul Bisericii. Aceşti creştini au o inimă împărţită care se roagă numai cu buzele. Ei vor să fie creştini, să aibă convingerea că merg în cer, şi că rugăciunile lor vor fi ascultate, dar nu sunt gata pentru un devotament total împărăţiei lui Dumnezeu. Aceşti creştini cunosc prea multe din ale lumii şi prea puţin din Cuvîntul lui Dumnezeu.
Creştine, cînd tu te rogi, şi zici: „Tatăl nostru care eşti în ceruri,...vie împărăţia Ta", examinează cugetul tău şi vezi dacă nu cumva în viaţa ta este ceva care ar împiedica realizarea împărăţiei lui Dumnezeu.

într-o zi, cerul se va deschide, şi Domnul Isus se va coborî cu cetele de îngeri, să stabilească definitiv împărăţia Tatălui ceresc, şi atunci va fi împlinirea rugăciunii noastre „vie împărăţia Ta", dar să nu se uite că, nici un om stăpînit de păcat nu va avea parte de această împărăţie divină şi veşnică.
d. A treia cerere din această magnifică rugăciune, „Tatăl nostru", este dorinţa ca: „Voia lui Dumnezeu să se împlinească pe pămînt, ca si în ceruri".
Prima parte a acestei rugăciuni model, dată de
Domnul Isus, este în favoarea lui Dumnezeu, astfel El a zis: „ *Tatăl nostru care eşti în ceruri; Sfinţească-se Numele Tău; vie împărăţia Ta; şifacă-se voia Ta, precum în cer şi pe pămînt".* Aceste idei ar trebui să fie miezul unei rugăciuni creştine, dar aplicarea practică a acestor idei s-a pierdut, şi creştinul se roagă zicînd numai: „Doamne, dă-mi şi dă-mi...".
în citatul de mai sus, Mîn tui torul, Domnul Isus Hristos a vrut să arate că împărăţia lui Dumnezeu pe pămînt se formează numai atunci cînd pe pămînt se face voia Tatălui Ceresc, şi Domnul Isus recomandă să ne rugăm pentru acest scop dumnezeiesc. Aceasta este o dorinţă, care prin rugăciune poate deveni realitate. Prin această rugăciune, voia lui Dumnezeu devine voinţa noastră; ori cu alte cuvinte, „voinţa noastră capitulează şi se contopeşte cu voinţa lui Dumnezeu". Prin aceste cuvinte ne exprimăm dorinţa ca voia lui Dumnezeu să aibă prioritate în viaţa oamenilor şi să fie aplicată pe pămînt, ca şi în ceruri; adică, deplin şi fără şovăire, aşa cum spunea odată omul după inima lui Dumnezeu: *„Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!"* (Ps. 40:8).
în rugăciunea „Tatăl nostru", Domnul Isus Hristos arată că după „devotare" urmează, „Supunerea la voia lui Dumnezeu". Această supunere este exprimată cu cuvintele: *„...facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pămînt".*

O adevărată rugăciune creştină impune o totală supunere a omului la voia lui Dumnezeu.
Rugăciunea este atitudinea prezentă a inimiii care
trăieşte în prezenţa împărăţiei lui Dumnezeu, prin supunere la voia lui Dumnezeu.
în Evanghelia după Ioan 6:38-40, Domnul Isus descrie voia lui Dumnezeu, zicînd:

„ *Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul, şi crede în El să aibă viaţa veşnică".*
Cu alte cuvinte, voia lui Dumnezeu este ca orice om să creadă în Fiul Său, Domnul Isus Hristos, şi aşa va fi răsplătit cu viaţă veşnică. Oricine nu crede în Domnul Isus Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu, acţionează împotriva voiei lui Dumnezeu şi va muri în păcatele sale (Ioan 8:24); pentru că nu există o altă cale de mîntuire, după cum este scris:
„In nimeni altul nu este mîntuire; căci nu este sub cer nici un alt NUME dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiţi" (Fapte 4:12).
Deaceea, Domnul Isus a mai zis:
„Nu orişicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!" va intra în împărăţia cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri" (Mat. 7:21).
în Evanghelia după Ioan 9:31, este precizat adevărul, prin cuvintele:
„Ştim că Dumnezeu nu ascultă pe păcătoşi; ci dacă este cineva temător de Dumnezeu şi face voia Lui, pe acela îl ascultă".
Domnul Hristos subliniază mereu acest adevăr cu privire la „voia lui Dumnezeu", precizînd că fără a face voia lui Dumnezeu, nu este nici o ascultare a rugăciunii şi nici o binecuvîntare.
Cititorule, nu mai sta în duplicitate înşelîndu-te singur, ci caută să fii un devotat închinător al lui Dumnezeu,

care supus, doreşti să faci voia lui Dumnezeu şi cu adevărat
să ai viaţă veşnică.
Ivlai trebuie precizat aici că voia lui Dumnezeu nu
este aceea pe care o vrea sau o predică oamenii după obiceiuri, sau interpretări, ci voia lui Dumnezeu care trebuie
împlinită de oameni pe pămînt, trebuie să fie ca cea din ceruri. Domnul Isus a zis:
„Aşa să vă rugaţi, şi să ziceţi: «Tatăl nostru care eşti în ceruri, Sfinţească-se Numele Tău; vie împărăţia Ta; facă-se voia Ta, precum în cer aşa şi pe pămînt» ".
Prin aceste cuvinte, Domnul Isus Hristos elimină orice posibilitate de învăţături omeneşti.
Nu trebuie uitat că: a face voia lui Dumnezeu este cheia prin care se primeşte răspuns la rugăciune şi se dezleagă puteri nevăzute.
Concluzia la „supunerea voiei lui Dumnezeu" este faptul că înainte de a face lui Dumnezeu o cerere prin rugăciune, mai întîi să vedem dacă cererea aceea este după voia lui Dumnezeu, aşa cum este scris:
„îndrăzneala, pe care o avem la El, este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă" (I Ioan 5:14).
Răspunsul la acest text este că nu putem cere lui Dumnezeu orice vrem, şi să primim realizarea, numai pentru faptul că ne considerăm creştini sau copii ai lui Dumnezeu, ci cererea noastră este condiţionată de voia lui Dumnezeu. Dacă cererea noastră este după voia lui Dumnezeu şi spre binele nostru, Dumnezeu ne-o va da, dar dacă cererea noastră nu este după voia lui Dumnezeu, ori ea este spre răul nostru, atunci nu ne va da împlinirea, căci totul trebuie să fie după voia lui Dumnezeu.
Din aceasta avem o concluzie folositoare, prin care,
în cazul că nu avem un răspuns la rugăciunea noastră, să nu ne pierdem credinţa, căci Dumnezeu, care este Atotcunoscă-

tor, a calificat cererea noastră ca nefiind după voia Sa, fie că cel ce cere nu este

capabil de un răspuns, fie că este spre rău, ori fie că nu este timpul potrivit; prin urmare, eu rămîn statornic în încredinţarea că Dumnezeu doreşte binele credincioşilor Săi şi îi păzeşte de ce este rău.
Domnul Isus a redus rugăciunea la cea mai simplă, accesibilă şi convingătoare formă de rugăciune, care poate schimba viaţa unui om. Prin cuvintele *„facă-se voia Ta, precum în ceruri şi pe pămînt",* creştinul acceptă că Dumnezeu prin Domnul Isus Hristos să fie conducător în toate problemele vieţii. Cu alte cuvinte, am putea spune: „Doamne, fă ce vrei cu mine şi cu ce este al meu, căci eu mă las sub călăuzirea voiei Tale, şi sunt mulţumit cu hotărîrile Tale".
în aceste condiţiuni, creştinul nu mai zice „ce vreau eu", ci zice „facă-se voia Ta", şi „ajută-mă să fac tot ce este
plăcut Ţie". Creştinul adevărat se roagă pentru a cunoaşte mai bine voia lui Dumnezeu, spre o deplină şi supusă ascultare.
Creştinul adevărat se roagă să nu facă nimic după voia sa, sau pentru satisfacerea firii sale pămînteşti, şi îndeosebi să nu facă nimic după voia diavolului, care se împotriveşte voiei lui Dumnezeu, cu scopul de a ne despărţi de Dumnezeu, prin faptele nostre care nu corespund cu voia Sa. Adevăratul creştin se roagă ca pe tot pămîntul să se facă voia lui Dumnezeu, şi astfel pămîntul să devină mai mult în asemănarea cerului.
Creştinul adevărat care recunoaşte binecuvîntările lui Dumnezeu pe pămînt, se roagă ca şi ceilalţi semeni ai săi de pe pămînt să facă voia lui Dumnezeu, astfel creştinul adevărat se roagă pentru cei vii, si nu pentru cei morţi, care au trecut în locaşul tăcerii de unde nu mai este nici o scăpare şi nici o schimbare.

Dumnezeu este Suveran în Univers, dar a dat omului libertatea şi capacitatea de a alege a fi cu Dumnezeu sau fără
Dumnezeu. împărăţia lui Dumnezeu nu se realizează pe pămînt prin forţa unor fanatici, ci prin alegerea voluntară şi personală a individului creştin.
Cînd creştinul se roagă „facă-se voia Ta", aceasta înseamnă că voia Satanei să nu se mai facă pe pămînt. Din
nefericire, adesea voia omului este o piedică în realizarea voiei lui Dumnezeu.
în epoca istorică pe care o trăim, trebuie cu durere să recunoaştem, că în lumea aceasta se practică mai mult voia Satanei decît voia lui Dumnezeu, care este nu numai dispreţuită, ci chiar batjocorită.
Mîndria omului este marele obstacol ce trebuie înlăturat mai înainte de a se pronunţa cuvintele „facă-se voia Ta în viaţa mea". Cînd creştinul rosteşte cuvintele „facă-se voia Ta", el recunoaşte şi exprimă mai multe adevăruri, anume:
1. Că lumea aceasta este trecătoare;
2. Că păcatul lumii va avea dureroase consecinţe veşnice;
3. Că Dumnezeu doreşte ca nimeni să nu piară, ci toţi să aibă viaţa veşnică;
4. Că scăpare este numai prin ascultare de voia lui Dumnezeu.
Astfel, împărăţia lui Dumnezeu pe pămînt se realizează prin:
1. întoarcerea la Dumnezeu a celor necredincioşi, pentru a deveni creştini;
2. Angajamentul creştinilor de a trăi o viaţă conform cu voia lui Dumnezeu, cu pace şi bucurie în Duhul Sfînt; şi
3. Cu nădejdea şi încrederea venirii a doua a Domnului Hristos pentru a stabili şi desăvîrşi împărăţia lui Dumne-
zeu.

Realizarea cuvintelor „facă-se voia Ta în viaţa mea", este o cale de sfinţire a vieţii creştine, prin care voia Tatălui din cer s-a coborît în viaţa mea de pămîntean, aşa cum este scris:
„...căci (Dumnezeu) *a binevoit să ne descopere taina voiei Sale,... ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremurilor, spre a-Şi uni iarăşi într-unui în Hristos, toate lucrurile, cele din ceruri, şi cele de pe pământ"* (Efes. 1:9-10).
Din acest text se desprinde adevărul că dorinţa lui Dumnezeu este ca prin voia Sa să se ajungă la o unitate de pace universală.
Prin învăţătura Domnului Isus Hristos nu mai există nici o deosebire între oameni, ci toţi ar putea să fie una, dacă toţi ar asculta de voia lui Dumnezeu, după cum este scris: „Mi *mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte feme-iască, fiindcă toţi sunteţi una în Hristos Isus"* (Gal. 3:28).
S-ar putea spune că „voia lui Dumnezeu" este cheagul unităţii între oameni, aşa cum spune apostolul Pavel: *„Voia lui Dumnezeu este sfinţirea voastră"* (I Tes. 4:3).
Sfinţirea înseamnă lipsa păcatului din viaţa omului. Voia lui Dumnezeu este adevărul care ne contopeşte şi ne uneşte,
căci numai unde nu este păcat, se poate înfăptui voia lui Dumnezeu.
Scriitorul creştin, numit Lactantius, din sec. III a scris:
„Noi suntem creaţi cu condiţia că vom da ascultare lui Dumnezeu, că-L vom căuta numai pe El, şi îi vom urma numai Lui. Acolo unde s-a produs naşterea din nou, acolo unde eul vechi este supus morţii, şi Hristos trăieşte; acolo se
împlineşte cu adevărat voia lui Dumnezeu, acolo s-a înfăptuit Unitatea cu Izvorul vieţii".

Nici o faptă de bine a omului, nu poate atinge împărăţia lui Dumnezeu, fără împlinirea voiei lui Dumnezeu.
Numai prin renunţarea la noi înşine, putem face parte din împărăţia lui Dumnezeu, împlinind în totul voia lui Dumnezeu în viaţa noastră. Este folositor şi necesar o explicare, şi anume că: poruncile lui Dumnezeu au scopul de a-1
face pe om în asemănarea lui Dumnezeu.
Dumnezeu dă porunci binefăcătoare, dar diavolul dă
sugestii înşelătoare.
„Doamne, facă-se voia Ta, precum în cer şi în viaţa mea"!
e. „Pîinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi" (v.ll).
Rugăciunea „Tatăl nostru" se împarte în două părţi.
Prima parte cuprinde „Invocarea lui Dumnezeu" în cuvintele „Sfinţească-se Numele Tău; vie împărăţia Ta; şi facă-se voia Ta", despre care am vorbit pînă aici, după care începe partea a doua ce cuprinde trei cereri privind nevoile omului.
Prima cerere privind nevoile omului din acesta rugăciune model dată de Domnul Isus este: „Pîinea cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi".
Prin aceste cuvinte Domnul Isus vrea să arate că viaţa omului depinde cu totul de Dumnezeu. Deşi aceste cereri privesc pe om, dar prin aceste cereri Dumnezeu nu este înlăturat, ci dimpotrivă, Dumnezeu este recunoscut ca Acel care ne dă pîinea cea de toate zilele, şi El este Acela care poate satisface toate nevoile vieţii noastre. Domnul Isus arată aici că după invocarea lui Dumnezeu, prima nevoie a omului este să-şi menţină existenţa în această lume.
Dumnezeu a dat viaţă omului, iar omul are datoria să-şi menţină viaţa muncind şi rugînd pe Dumnezeu să bine-cuvinteze munca sa, căci este scris:

„ *Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănînce"* (II Tes. 3:10).
Dumnezeu dă binecuvîntarea Sa numai după ce omul îşi face partea sa, după cum este scris:
„ *Cine îşi lucrează cîmpul are belşug de pîine, dar cine aleargă după lucruri de nimic, are belşug de sărăcie "* (Prov. 28:19).
Observăm de aici că Dumnezeu nu dă pîine celor leneşi, iar binecuvîntările Sale se revarsă peste mîinile harnice.
Prin viaţa aceasta pămîntească, Dumnezeu vrea să ne dea şi din pîinea vieţii, care este Cuvîntul Său din Sfînta Scriptură, prin care omul să se pregătească pentru viaţa veşnică. Cuvîntul tradus pîine, în limba greacă, are şi înţelesul de „tot ce susţine viaţa", adică; pîine, apă, hrană, îmbrăcăminte şi adăpost. Cuvîntul pîine, a fost un cuvînt popular, folosit ca un simbol, prin care se exprimă toate elementele de menţinere a vieţii pămînteşti. într-o traducere a Bisericii Ortodoxe Romîne, acest cuvînt este tradus „Pîinea noastră cea spre fiinţă", adică ea cuprinde tot ce susţine existenţa omului.
In cultura greacă, trupul era considerat ca ceva rău, ca un blestem, ce nu merită nici o atenţie, deci trebuie neglijat. Această idee de torturare a trupului se practică şi azi în toate religiunile păgîne din Asia; dar Domnul Isus arată că trupul omului nu trebuie neglijat, căci el a fost creat de Dumnezeu, şi Dumnezeu se îngrijeşte de buna stare a fiinţei omului.
Cînd Domnul Isus a recomandat această rugăciune revoluţionară faţă de concepţiile culturii omului de atunci, Domnul Isus a avut de evidenţiat un motiv foarte important, şi anume că buna stare a omului, depinde de Dumnezeu. Dumnezeu a dat viaţa şi tot El este Acela care susţine viaţa omului.

Ca exemplu: să observăm cum în ţările a căror cultură nu au ca rădăcină învăţătura creştină, este sărăcie şi foamete. Cauza nu este că sunt lipsiţi de o tehnologie ştiinţifică, ci cauza este concepţia lor religioasă greşită despre viaţă.
Alt exemplu avem India, unde domneşte Hinduismul, şi Budismul. Aceştia cred în reîncarnarea sufletului, astfel toate animalele sunt considerate ca reîncarnări ale vreunui om sau zeitate. Vaca este considerată sfîntă, pe presupunerea că zeităţi s-au încarnat în vacă; şi pentru acest crez, vaca nu este consumată ca hrană. După statistici, vaca agravează lipsa de hrană, pentru că vacile consumă circa 20 % din aprovizionarea ţării cu alimente. Chiar şi şoarecii şi şobolanii sunt protejaţi pe considerentul că ar fi reîncarnarea rudeniilor lor. Dar rozătoarele consumă sau strică alt 15 % din stocul de alimente. Unde este deci, cauza sărăciei şi a foametei? Dumnezeu a dat hrana, dar concepţiile lor religioase păgîne produc sărăcia şi foametea.
Această stare de lucruri ne spune că fără o concepţie corectă despre Dumnezeu, omul nu poate avea o stare bună.
Un alt exemplu negativ, pe care l-am trăit cu toţii, este experirenţa Rusiei Comuniste, care cu toate maşinile moderne posibile, cu toate fertilizările, şi cu plantarea griului chiar şi în Siberia, tot nu au reuşit să aibă hrană pentru popor, fiind nevoiţi să cumpere cereale de la Statele Unite ale Americii. înainte de Comunism, Ukraina a fost grînarul Europei, iar sub Comunism nu au mai putut produce destule cereale nici pentru populaţia ţării lor; pe cînd in S.U.A numai cîteva state din centrul ţării produc hrană din abundenţă,
atît pentru popor cît şi pentru alţii.

Care este cauza? Rusia sovietică a eliminat pe Dumnezeu din viaţa lor şi au ajuns la sărăcie, căci tehnica şi partidul nu le-au putut da pîinea cea de toate zilele.
!59

Dar să analizăm puţin această cerere pentru viaţă, recomandată de Domnul Isus.
1. Prin cuvintele „pîinea cea de toate zilele" Domnul Isus se referă strict la nevoile fizice pentru menţinerea vieţii, iar nu la lux şi destrăbălare. Dacă Dumnezeu a îngăduit uneori să fie bogaţi, aceasta este din harul lui Dumnezeu, cu scopul ca acela să ajute pe cel ce duce lipsă, aşa cum este scris:
„ *Orice ni se dă bun şi orice dar desăvîrşit este de sus, pogorîndu-se de la Tatăl luminilor"* (Iacov 1:17).
în cuvintele Sale, Domnul Isus limitează cererea de pîine pentru „fiecare zi" şi nu recomandă să cerem o magazie pentru un an. Prin această limitare Domnul Isus a vrut să înţelegem că viaţa noastră, zi de zi depinde de Dumnezeu.
în general, cînd unui om îi merge bine şi are de toate din belşug, are tendinţa să-şi asume credit pentru realizările sale, sub pretextul că a muncit greu şi a fost bun gospodar. Pretextul trebuie să fie adevărat, căci dacă nu muncea nu avea nimic, dar chiar cel mai harnic gospodar să nu uite că toate lucrurile sunt de la Dumnezeu care ne-a dat oportunitatea să avem ce avem.
O altă greşeală pe care o mai face omul e că atunci cînd ajunge şi are de toate, „uită să se mai roage" lui Dumnezeu pentru pîinea cea de toate zilele, considerînd că această rugăciune nu se mai potriveşte lui care are de toate. Observăm din acest fapt că viaţa fără rugăciune se naşte din mîndrie, care duce la o orbire spirituală, prin care nu mai avem nevoie de Dumnezeu, iar rezultatul este o viaţă de nelinişte, nemulţumire şi agitare. Rugăciunea este singura cale care conduce la umilinţă înaintea lui Dumnezeu şi prin care putem atinge o stare duhovnicească plăcută lui Dumnezeu.
Concluzia este, căci chiar dacă ai ajuns să ai de toate din belşug, şi aparent rugăciunea pentru pîinea cea de toate

zilele nu se mai potriveşte, ai însă datoria să mulţumeşti lui Dumnezeu pentru ce ţi-a dat. A nu mulţumi lui Dumnezeu în rugăciunea ta, demonstrează nepăsarea ta precum şi nerecunoştinţa ta pentru darurile lui Dumnezeu.
Cititorule, eşti tu mulţumitor lui Dumnezeu pentru tot ce ai?
2. Prin pronunţarea cuvintelor „dă-ne-o", noi recunoaştem că „Dumnezeu este sursa binecuvîntărilor din viata noastră", că „numai El poate satisface nevoile noastre zilnice; şi cum cuvîntul este la plural, noi nu cerem pîine numai pentru noi înşine, ci ne gîndim şi la ceilalţi care nu au pîinea cea de toate zilele.
Cînd zicem „Tatăl nostru, dă-ne pîinea cea de toate zilele" noi mai recunoaştem că Dumnezeu poartă de grijă copiilor Săi, adică poporului Său credincios prin credinţa în Numele Domnului Isus Hristos.
f. „...si ne iartă nouă greşelile noastre, precum si noi iertăm greşiţilor noştri" (v.12).
Cu acest pasaj, Domnul Isus intră în domeniul spiritual al individului, privind conştiinţa sa, emoţiile sale, intelectul său ca şi voinţa sa în relaţiile cu alţii.
înainte de a începe interpretarea acestui text, este necesară o explicaţie privind traducerea acestui text, care nu este satisfăcătoare, putînd produce confuzie şi dezvinovăţire, în traducerea Sfintei Scripturi de Cornilescu, este folosit cuvîntul „greşeli", dînd impresia că este vorba de greşeli nevinovate; iar în traducerea engleză King James, este folosit cuvîntul „datorie", care lasă impresia că ar fi vorba de o „datorie financiară". Aceste cuvinte exprimă ceva din cuvîntul original, dar scapă realitatea.

Scriitorii Noului Testament care au scris în limba greacă, folosesc mai multe cuvinte distincte prin care se referă la un anumit aspect al păcatului, astfel:

HAMARTIA este cuvîntul cel mai des folosit pentru „păcat", prin care se exprimă „pierderea ţintei", dar nu de o oarecare ţintă, ci este vorba de starea morală a omului, prin care şi-a pierdut ţinta morală a vieţii. în Noul Testament, cuvîntul „hamartia" este şi el folosit însă cu înţeles diferit, după împrejurare, astfel:
aa. Cuvîntul „hamartia" este folosit ca „o sursă de acţiune vinovată", adică este elementul interior care produce acţiuni rele:
„Fiindcă am dovedit că toţi, fie iudei, fie greci, sunt sub păcat" (Rom. 3:9).
„Apoi păcatul a luat prilejul, şi a făcut să se nască în mine... tot felul de pofte" (Rom. 7:8).
bb. Cuvîntul „hamartia" mai este folosit şi ca o „putere care stăpîneşte" aşa cum este scris:
„...pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în aşa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului" (Rom. 6:6).
„ *Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru şi să nu mai'ascultaţi de poftele lui"* (Rom. 6:12).
„ *După ce aţi fost robi ai păcatului, aţi ascultat acum din inimă de dreptarul învăţăturii pe care aţi primit-o"* (Rom. 6:17)
„Pentru că păcatul a luat prilejui, .m-a amăgit" (Rom. 7:11)
„In adevăr, legea Duhului de viaţă în Hristos Isus, m-a izbăvit de legea păcatului şi a morţii" (Rom. 8:2).
ce. Acest cuvînt „hamartia" mai este folosit ca un termen specific pentru o faptă rea, ca în următoarele cazuri:
„Adevărat, adevărat vă spun, le-a răspuns Isus, „ că oricine trăieşte în păcat este rob al păcatului" (Ioan 8:34).
„Dacă aţi fi orbi, " le-a răspuns Isus, „n-aţi avea păcat"; dar acum ziceţi: «Vedem». Tocmai de aceea păcatul

vostru rămîne" (Ioan 9:41).
Astfel, cel ce săvîrşeşte păcat este numit „hamarta-los", adică „păcătos".
Cu un alt aspect, avem cuvîntul:
— PARAPTOMA, care înseamnă „un pas greşit", adică este vorba de un păcat comis cumva din neatenţie şi nu
cu intenţia de a nu asculta, ceea ce înseamnă o cădere alăturea. De fapt, este o deviere de la un principiu, sau de la un adevăr.
Acest cuvînt a fost folosit în următoarele citate:
„ *Ci prin alunecarea lor,* (Israel), *s-a făcut cu putinţă mîntuirea Neamurilor, ... deci alunecarea lor a fost o bogăţie pentru lume"* (Rom. 11:11-12).
„Fraţilor, chiar dacă un om ar cădea în vreo greşeală" (Gal. 6:1).
Cuvîntul „paraptoma" este folosit în unele manuscrise în contextul studiului nostru din Evanghelia după Matei 6:14-15, unde este tradus ca „greşeală", dar în realitate este vorba de un pas greşit de la adevărul lui Dumnezeu. Textul ar trebui să fie: „Dacă iertaţi oamenilor devierile lor şi Tatăl vostru cel ceresc, vă va ierta devierile voastre".
— PARABASIS, este un alt cuvînt, care este folosit cu sensul de păcat, cu înţelegerea de „a merge pe alături", adică cineva nu este pe drumul cel bun. Acest cuvînt reprezintă un păcat conştient si intenţionat, pentru că voit, omul depăşeşte o linie,

adică depăşeşte legea prescrisă de Dumnezeu. Iată cîteva texte:
„Totuşi moartea a domnit de la Adam,...chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr-o călcare de lege, asemănătoare cu a lui Adam" (Rom. 5:14). *„Şi nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii"* (ITim. 2:14).
163

— ANOMIA, sau ANOMOS, ceea ce înseamnă „fărădelege", este un alt cuvînt folosit pentru păcat. Acest
păcat descrie o deschisă rebeliune împotriva poruncilor lui Dumnezeu, şi este folosit de Domnul Isus cînd a zis:
„Căci vă spun că trebuie să se împlinească cu Mine aceste cuvinte scrise: «El a fost pus în numărul celor fărădelege»" (Luca 22:37).
— OPHEILEMA. Acest cuvînt exprimă o datorie concretă faţă de o lege, datorie ce trebuie plătită şi exprimă o infracţiune. Acest cuvînt a fost folosit în textul nostru, din v.12, unde este tradus „greşelile", ceea ce nu este corect. Evanghelistul Matei a folosit acest cuvînt ca o metaforă, re-ferindu-se la o datorie morală pe care omul o are faţă de Dumnezeu. Pentru o datorie oarecare, era folosit cuvîntul OPHEILE, dar cuvîntul OPHEILEMA vorbeşte despre o datorie faţă de o lege care trebuie respectată şi faţă de care suntem infractori, deci este vorba de ceva de natură morală.
întrucît acest cuvînt este cuprins într-un context privind relaţia omului cu Dumnezeu, se înţelege că este vorba despre datoria omului de a asculta de poruncile lui Dumnezeu.
Se pare că tot acest cuvînt este folosit şi în v. 14-15 unde Domnul Isus repetă datoria de a ierta pe apioapele şi fără de care nu este iertare personală.
Evanghelistul Luca, cînd descrie rugăciunea, „Tatăl nostru", la acest pasaj el foloseşte cuvîntul grec „hamartia", adică „păcat" (Luca 11:4). Probabil evanghelistul Matei, care scria pentru iudei, nu a vrut să jignească pe iudei folosind cuvîntul dur de „hamartia", care putea fi o ofensă la presupusa lor sfinţenie. Dar în final şi cuvîntul OPHEILEMA exprimă acelaşi lucru, dar mai subtil şi mai puţin ofensiv pentru iudei.
164

Apostolul Pavel foloseşte şi el acest cuvînt OPHEILEMA, şi tot ca o metaforă, a scris:
„Eu sunt dator (OPHEILEMA) *şi grecilor şi barbarilor, şi celor învăţaţi şi celor neînvăţaţi"* (Rom. 1:14).
„Aşadar, fraţilor noi nu mai datorăm nimic firii pă-mînteşti, ca să trăim după îndemnurile ei" (Rom. 8:12).
Unii comentatori spun că evanghelistul Matei a folosit acel cuvînt de „OPHEILEMA" pentru că corespunde cu un cuvînt aramaic, folosit pentru păcat, în timpul acela.
în concluzie, cuvîntul OPHEILEMA transmite ideea despre o datorie care trebuie respectată şi trebuie plătită.
Transmiţînd această idee la contextul Sfintei Evanghelii, se înţelege că este vorba de o datorie pe care omul o are faţă de Creatorul Său, să asculte de poruncile Sale. Parafrazînd cererea din textul nostru ar fi: „Tatăl nostru care eşti în ceruri, ne iartă infracţiunea noastră de neascultare, după cum şi noi iertăm celor ce sunt infractori faţă de noi în datoria lor"; sau mai simplu ar fi, cum o descrie Evanghelia după Luca „Ci ne iartă păcatele noastre".
Citatul „Şi ne iartă nouă păcatele noastre" ne vorbeşte despre două importante acţiuni din viaţa unui om, şi anume, se vorbeşte despre „sentimentul de vinovăţie al păcatu-

lui" şi despre „iertarea păcatului", care ne dă pacea sufletească.
Să vorbim puţin despre PĂCAT.
După cum am discutat mai înainte despre diferitele aspecte ale păcatului, am putut observa că păcatul „este o ne-conformare la voia lui Dumnezeu" sau, mai bine zis, „este o rebeliune împotriva lui Dumnezeu". Păcatul este tiranul care vrea să domnească în viaţa omului, şi este un virus care a contaminat orice fiinţă umană, aşa cum este arătat în Sfînta Scriptură:

„Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar... Toţi s-au abătut, şi au ajuns nişte netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar" (Rom. 3:10-12).
„Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu" (Rom. 3:23).
Rezultatul final al păcatului este că prin el omul se desparte de Dumnezeu, astfel păcatul este cel mai mare inamic al omului, şi este cea mai mare problemă din viaţa omului. Păcatul este o putere degenerativă care predispune trupul omului la boală şi suferinţă, care în final duce la moarte fizică şi moarte spirituală, care sfîrşeşte în iadul veşnic. Toată suferinţa şi nedreptatea din lume, sunt consecinţele păcatului din viaţa omului.
Să urmărim dar cîteva efecte ale păcatului din viaţa omului, arătate în Sfînta Scriptură:
1. Păcatul domină mintea omului, aşa cum este scris: „Fiindcă măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu
L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulţumit; ci s-au dedat la gînduri deşarte, şi inima lor fără pricepere s-a întunecat" (Rom. 1:21).
în acest citat se arată cum mintea omului este uşor înclinată spre pofte rele.
2. Păcatul domină voinţa omului.
„Nu vreţi să veniţi la Mine, ca să aveţi viaţă" (Ioan 5:40).
„Dar ştiu că n-aveţi dragoste de Dumnez.eu. Eu am venit în Numele Tatălui Meu, şi nu mă primiţi" (Ioan 5:42).
Observăm cum omul refuză să vină la Domnul Isus pentru că voinţa lui este controlată de plăcerile păcatului care-1 domină.
3. Păcatul domină emoţiile si sentimentele omului.
„ *Oamenii au iubit mai mult întunericul, decît lumina, pentru că faptele lor erau rele"* (Ioan 3:19).

Din acest citat observăm că omul nu vrea să părăsească păcatul, pentru că iubeşte întunericul.
4. Păcatul tine pe om sub controlul Satanei (diavolul).
„ *Voi eraţi morţi în greşelile şi păcatele voastre, în care trăiaţi odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării"* (Efes. 2:1-2).
Acest citat ne arată că omul este împins spre păcate de către „domnul puterii văzduhului", adică diavolul, care se
împotriveşte lui Dumnezeu, şi crează fii ai neascultării de Dumnezeu.
5. Păcatul aduce pe om sub ameninţarea mîniei lui Dumnezeu.
„Intre ei eram noi toţi odinioară, cînd trăiam în poftele firii pămînteşti,... şi eram din fire copii ai mîniei, ca toţi ceilalţi" (Efes. 2:3).
Din acest citat se desprinde că toţi cei nemîntuiţi prin credinţă în jertfa Domnului Hristos, sunt copii ai mîniei, căci s-au împotrivit harului lui Dumnezeu, pe care l-au respins.

Consider, că sunt suficiente adevăruri care ar trebui să pună pe gînduri pe orice om cinstit care se gîndeşte la viitorul său la veşnicia sa. Păcatul este o serioasă problemă a fiecărui om, pentru că păcatul este o violare a poruncilor lui Dumnezeu, de care suntem datori să ascultăm.
„Iertarea", este soluţia de împăcare a omului cu Dumnezeu. Dacă păcatul este cea mai mare problemă din viaţa omului, iertarea este cea mai mare nevoie, pe care Dumnezeu o oferă omului. Orice iertare este valabilă pentru
trecut şi pînă în prezent, pentru că nu există iertare pentru viitorul necunoscut, deaceea omul are nevoie zilnic, să se roage pentru iertarea păcatelor sale de fiecare zi. Dumnezeu

a oferit iertare prin credinţa în Numele Domnului Isus Hris-tos, dar depinde de om dacă vrea să accepte aceată iertare, aşa cum este scris:
„Acum dar nu este nici o osîndire, pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pă-mînteşti, ci după îndemnurile Duhului" (Rom. 8:1).
Prin credinţa noastră în făgăduinţele Sale, Dumnezeu ne declară iertaţi de vina păcatului nostru; şi nimeni, nici om, nici diavol, nu ne mai poate condamna, aşa cum este arătat:
„ *Cine va ridica pîră împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela care-i socoteşte neprihăniţi"* (Rom. 8:22).
Dumnezeu iartă păcatele noastre, întemeiat pe jertfa Domnului Isus Hristos, care a murit pe cruce purtînd vina păcatelor noastre ale tuturor, căci:
„In El avem răscumpărarea, prin sîngele Lui, iertarea păcatelor, după bogăţiile harului Său" (Efes. 1:7).
Din nefericire, omul chiar după ce a primit iertarea pentru trecutul său, tot mai poate păcătui, întrucît încă trăim în acest trup care nu este desăvîrşit, deaceea avem nevoie continuă de iertarea lui Dumnezeu.
„Dacă zicem că n-avem păcat, ne înşelăm singuri, şi adevărul nu este în noi. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept, ca să ne ierte păcatele, şi să ne curăţească de orice nelegiuire" (I Ioan 1:8-9).
Din acest text observăm că pentru iertarea păcatelor mai este necesar un element nou, anume: „mărturisirea păcatelor", care este „pocăinţa". Pocăinţa este mijlocul prin care ne recunoaştem păcatele, le regretăm şi le părăsim, mărturi-sindu-le înaintea lui Dumnezeu în rugăciune şi atunci, prin credinţă în jertfa Domnului Isus, vom primi iertare, pentru că Dumnezeu este drept şi vrea să ne cureţe de orice nelegiuire.

Păcatul ascuns, pentru care nu a fost pocăinţă, duce la împietrirea inimii omului, la pierderea sufletului, şi în final în iad; pe cînd mărturisirea păcatelor este o alinare a sufletului, prin scăparea de povara sentimentului de vinovăţie.
Domnul Isus condiţionează însă, iertarea păcatelor noastre, de iertarea pe care noi o acordăm celor ce ne greşesc. Domnul Isus spune: „Tatăl nostru", iartă păcatele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri". în citatele ce urmează rugăciunii „Tatăl nostru", Domnul Isus continuă, zi-cînd:
„Dacă iertaţi oamenilor greşelile (infracţiunile) *lor, şi Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greşelile* (infracţiunile) *voastre. Dar dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre"* (Matei 5:14-15).
în predica de pe munte, Domnul Isus a zis:
„Dacă îţi aduci darul la altar, şi acolo îţi aduci aminte că fratele tău are ceva

împotriva ta, lasă-ţi darul acolo înaintea altarului, şi du-te întîi de te împacă cu fratele tău; apoi vino de adu-ţi darul" (Mat. 5:23-24).
Din acest citat observăm că „ÎMPĂCAREA" are prioritate înainte de „ÎNCHINARE". Este mai uşor să vii la un serviciu de închinăciune unde vrei să te arăţi ca eşti sfînt, de-cît să te duci să te împaci cu aproapele şi să-1 ierţi pentru greşelile lui.
Din aceste citate se desprinde că Dumnezeu doreşte ca poporul Său credincios să trăiască în pace şi cu inima curată, iar pacea se primeşte numai prin iertare. Dumnezeu este gata să ierte păcatele noastre, dar ele vor fi iertate numai în măsura în care şi noi iertăm pe acei ce ne-au greşit. Mulţi creştini spun: „Nu pot să-1 iert", dar în realitate, ideea este că „Nu vreau să-1 iert". Pentru această stare, există acesta condiţiune divină, prin care vom fi iertaţi,

dar numai după ce iertăm şi noi. Sentimentul de vinovăţie al păcatului ne tulbură viaţa şi gîndurile, dar Dumnezeu vrea să
trăim în pace, deaceea ni se recomandă să iertăm şi vom fi iertaţi.
Cu pace în sufletul nostru, vom avea o părtăşie neîntreruptă cu Tatăl nostru ceresc şi cu Fiul Său, Mîntuitorul nostru.
Pentru un pretins creştin, pronunţarea rugăciunii „Tatăl nostru" este fără de valoare, dacă nu este împăcat cu aproapele său prin iertare, căci păcatul nemărturisit nu poate fi iertat. Mîndria naturii noastre sub influenţa diavolului, refuză recunoaşterea faptelor, deaceea, mărturisirea păcatelor, este singura cale de a primi iertare de la Dumnezeu, spre liniştea şi bucuria sufletului. Sunt oameni care pretind a fi creştini, dar a căror inimă este împietrită şi nu vor să ierte; pe cînd adevăratul creştin, care şi-a mărturisit păcatul, se bucură că nu mai este rob al păcatului, şi mulţumeşte lui Dumnezeu pentru că 1-a iertat, după cum şi el a iertat pe aproapele său.
Cîtă nevoie avem fiecare de această rugăciune pentru
iertarea păcatelor noastre, în fiecare zi. Să fim cinstiţi şi să avem curajul să ne cercetăm viaţa de creştin, dacă ea corespunde cu poruncile Domnului Isus. Vezi, cît de rece şi formalistă este dragostea pentru Domnul Isus; vezi cîte gînduri murdare întinează sufletul tău? Cîtă mînie sau lăcomie ai în inima ta? Pentru toate acestea ai nevoie de iertare. Asemănarea noastră cu Dumnezeu se va dezvolta numai în raport cu cît ştim să iertăm şi să iubim, aşa cum ne-a iubit şi ne-a iertat El.
Iertarea nu este singura condiţie de a ne apropia de Dumnezeu, ci este numai una din mai multe condiţii.
g. .....si nu ne duce în ispită, ci izbăveşte-ne de cel
rau" (v. 13).

Aceasta este ultima cerere din rugăcinea „Tatăl nostru", dar această cerere necesită unele explicaţii, şi anume: de ce Domnul Isus spune „şi nu ne duce în ispită", pe cînd apostolul Iacov scrie că: *„Dumnezeu nu ispiteşte pe nimeni"* (Iacov 1:13)
Pentru explicare, să înţelegem întîi sensul cuvîntului tradus „ispită".
în Vechiul Testament a fost folosit cuvîntul „nissa" sau „naşah", ceea ce înseamnă „încercare" şi este folosit în episodul cînd Dumnezeu a cerut lui Avraam să jertfească pe fiul său Isaac, şi acolo este scris: *„Dumnezeu apus la încercare pe Avraam"* (Gen. 22:1).
în Vechiul Testament mai este scris:
„Adunarea copiilor lui Israel... au căutat ceartă cu Moise. Ei au zis: «Dă-ne apă să bem». Atunci Moise le-a răspuns: «Pentru ce căutaţi ceartă cu mine? Pentru ce ispitiţi pe Domnul?» "

în original, cuvîntul este „nissa", adică „încercare". Poporul încerca răbdarea lui Dumnezeu prin necredinţa lor. Cuvîntul corespunzător în Noul Testament este cuvîntul grec „peirasmos", care avea înţelesul de „a încerca" sau „a dovedi" ceva cu un scop bun.
Scriitorii evangheliilor, probabil negăsind un alt cu-vînt corespunzător, au împrumutat de la greci acest cuvînt de „încercare", dar dîndu-i un sens mai larg, de încercare a unui caracter sau al unei calităţi.
Conform Sfintei Scripturi, găsim că pentru consolidarea credinţei omului, Dumnezeu îngăduie în viaţa celui credincios Lui, o încercare; dar cînd nu stai lîngă Dumnezeu această încercare poate duce la cădere; dar căderea nu este lucrarea lui Dumnezeu, ci este lucrarea diavolului, care 1-a amăgit pe om. Aşa cuvîntul „încercare" a primit sensul de „ispită".

în relatările Sfintelor Evanghelii găsim nenumărate cazuri în care Domnul Isus a fost ispitit de farisei şi de cărturari, pentru a-1 prinde cu vorba. în realitate, cuvîntul nu este „ispită", ci este „încercare", prin care fariseii îl încercau pe Domnul Isus să dovedească că nu este Mesia, sau că nu este ce pretinde a fi.
Astfel, cuvîntul ispită este un cuvînt nou care are două aspecte:
întîi ispita are aspectul de o încercare îngăduită de Dumnezeu: şi al doilea aspect este că diavolul foloseşte încercarea pentru amăgirea si căderea omului, aşa cum este scris:
„ *Fiţi treji, şi vegheaţi! Pentru că protivnicul vostru diavolul, dă tîrcoaleca un leu care răcneşte, şi caută pe cine să* ***înghită"*** **(I Petru 5:8).**
„ *Ci fiecare este ispitit, cînd este atras de pofta lui însuşi şi momit"* (Iacov 1:14).
Sfînta Scriptură este plină de avertizări privind primejdia căderii în ispită, astfel Domnul Isus a zis:
„Rugaţi-vă, ca să nu căderi în ispită" (Luca 22:46),
adică „să nu cădem la încercare".
„ *Şi ia seama la tine însuţi, ca să nu fii ispitit şi tu"* (Gal. 6:1).
Domnul Isus a fost triumfător în încercare, pentru că a rămas ascultător de Cuvîntul lui Dumnezeu. Una este să fii ispitit, şi altceva este să cazi. Ispita nu are nici o putere asupra omului, pînă ce nu este acceptată de om. Nu prima privire la ceva este păcătoasă, ci revenirea şi stăruirea însoţită de un proces mintal, cu o dorinţă flămîndă, acestea sunt păcătoase. Ispita în sine este inocentă, dar poate deveni periculoasă cînd este acceptată.
Pericolul ispitei este peste tot locul, şi atracţia ei este foarte mare, deaceea Domnul Isus a spus:

„ *Vegheaţi ca să nu căderi în ispită".*
în general, ispita este numai o încercare şi nu necesită căderea.
Acum să analizăm citatul rugăciunii:
„Nu ne duce în ispită".
în aceste cuvinte, Domnul Isus se referă la „ispitele subtile, cari nu se recunosc de la început". Cînd recunoşti ispita de la început, te poţi împotrivi, dar cînd încercarea este subtilă, atunci ispita este mai mare.
Domnul Isus spunea ucenicilor Săi:
„Vegheaţi şi rugaţi-vă ca să nu căderi în ispită; duhul, în adevăr, este plin de rîvnă, dar carnea este neputincioasă" (Mat. 26:41).
Cînd creştinul pronunţă cuvintele *„Şi nu ne duce în ispită",* el îsi exprimă dorinţa de a nu se mai întoarce la cele păcătoase. Prin aceste cuvinte, creştinul îşi recunoaşte „De-

pendenţa sa de Dumnezeu". El nu se poate apăra singur, se
vede prea slab în faţa diavolului, şi atunci recurge la ajutorul lui Dumnezeu.
La aceasta, apostolul Ioan scrie:
„ *Voi copilaşilor, sunteţi din Dumnezeu; şi i-aţi biruit, pentru că Cel ce este în voi, este mai mare decît cel ce este în lume"* (I Ioan 4:4).
în cuvintele, „nu ne duce în ispită", creştinul mai zice: Tatăl nostru care eşti în ceruri, nu ne duce în circumstanţe prin care am putea cădea; păzeşte-ne să nu fim asaltaţi de diavolul.
în adevăr, ispita este o primejdie, dar în Sfînta Scriptură este scris:
„Şi Dumnezeu... nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre; ci împreună cu ispita, a pregătit şi mijlocul să ieşiţi din ea, ca s-o puteţi răbda" (I Cor. 10:13).

Deci Dumnezeu este ajutorul pentru a nu cădea în ispită.
Cuvintele *„nu ne duce în ispită",* sunt expresia sufletului mîntuit, care atît de mult urăşte păcatul, încît nu mai doreşte situaţia de frică şi de cădere iarăşi în păcat.
Prin aceste cuvinte, creştinul cere lui Dumnezeu ceea ce în firea sa el nu are, adică puterea de biruinţă. Dumnezeu este protecţia copiilor Săi credincioşi. Cu alte cuvinte, creştinul adevărat spune „Tatăl nostru, nu ne duce într-o situaţie pe care nu o putem birui"
Acum să subliniem ideea că: Dumnezeu îngăduie încercarea, dar El nu ne ispiteşte să păcătuim, care este lucrarea diavolului.
Prin cuvintele, *„nu ne duce in ispită",* creştinul mai declară că el a capitulat şi este supus Cuvîntului lui Dumnezeu, aşa cum este scris:
„Supuneţi-vă dar lui Dumnezeu. împotriviţi-vă diavolului, şi el va fugi de la voi" (Iacov 4:7).
Apoi, prin cuvintele: *„izbăveşte-ne de cel rău",* creştinul mărturiseşte că în firea sa umană, el este neputincios în faţa răului, şi astfel cere „Protecţia lui Dumnezeu".
Tatăl nostru care eşti în ceruri!
— Izbăveşte-ne de răul din lume;
— Izbăveşte-ne de corupţia din lume; şi
— Izbăveşte-ne de noi înşine.

face voia lui Dumnezeu, acolo este împărăţia lui Dumnezeu, fie pe pămînt, fie în ceruri, unde Dumnezeu este Stăpînul Suprem, întrucît Dumnezeu este spirit infinit, tot aşa şi împărăţia Sa este de natură spirituală şi veşnică, şi nu face parte din lumea materială care este trecătoare, dar există pe pămînt, temporar, în inima oamenilor şi se manifestă prin viaţa credincioşilor lui Dumnezeu.
Dacă prin natura Sa, Dumnezeu este cel Atotputernic, atunci şi în împărăţia Sa, puterea care aduce biruinţa supuşilor din împărăţia lui Dumnezeu, este Evanghelia Domnului Hristos, care este puterea lui Dumnezeu, spre mîntui-
rea tuturor celor ce cred în Numele Său. Este puterea prin care păcatul şi moartea sunt biruite. Este puterea care susţine
împărăţia lui Dumnezeu.
Pentru că puterea lui Dumnezeu aduce biruinţa, atunci toată slava se cuvine numai lui Dumnezeu, şi nu omului.
Noi slăvim pe Dumnezeu nu pentru că El are nevoie de ea, ci pentru că El o merită.
Datoria fiecărui adevărat creştin este să aducă slavă lui Dumnezeu, dar nu numai cu buzele, ci cu viaţa sa trăită după voia lui Dumnezeu. Prin aceasta, cu adevărat, Dumnezeu va fi slăvit între oameni.
„Tatăl nostru care eşti în ceruri: a Ta este împărăţia şi puterea şi slava în veci.

AMIN!

h. Rugăciunea „Tatăl nostru" se încheie cu PROSLĂVIREA LUI DUMNEZEU
„ *Căci a Ta este împărăţia şi puterea şi slava în veci. AMIN!"*
Prin aceste cuvinte, creştinul exprimă că oriunde se

CAPITOLUL IV

SINTEZE DESPRE RUGĂCIUNE

în capitolul anterior, am vorbit despre recomandări date de Domnul Isus privind rugăciunea, ca răspuns la cererea ucenicilor, „învaţă-ne să ne rugăm". în Noul Testament avem mai multe sfaturi care condiţionează o rugăciune creştină efectivă, astfel vom sumariza aceste sfaturi divine într-o ordine de prioritate, anume:
1. Prima condiţie de bază a rugăciuni creştine evanghelice este Credinţa în Dumnezeu. Căci este scris:
„ *Fără credinţă, este cu neputinţă să fim plăcuţi lui Dumnezeu"* (Evrei 11:6),
adică cu alte cuvinte, „fără credinţă" nu vom primi nimic de la El.
într-o împrejurare, Domnul Isus spune ucenicilor Săi:
„Tot ce veţi cere cu credinţă, prin rugăciune, veţi primi" (Mat. 21:22).
Din acest citat al învăţătorului Divin, învăţăm că: „credinţa şi rugăciunea", merg împreună, şi formează ţesătura vieţii creştine. Credinţa este sursa de inspiraţie a rugăciunii, iar rugăciunea este expresia credinţei. Credinţa, include condiţia ca rugăciunea să fie în armonie cu voia lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă „supunere la voia lui Dumnezeu".
Rugăciunea în armonie cu Dumnezeu, devine apoi o forţă dinamică.
într-o altă împrejurare, Domnul Isus a mai spus ucenicilor Săi:
„Aveţi credinţă în Dumnezeu" (Marcu 11:22).
Prin aceste cuvinte, Domnul Isus arată că Dumnezeu este factorul de căpetenie în orice rugăciune creştină.
în ultima scenă petrecută cu ucenicii Săi, în noaptea în care a fost trădat, Domnul Isus a zis:
„...şi orice veţi cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul. Dacă veţi cere ceva în Numele Meu, voi face" (Ioan 14:13-14).
Din aceste cuvinte ale Domnului Isus se desprinde ce siguranţă deplină are creştinul care se roagă; dar trebuie menţionat, că această făgăduinţă este adresată numai adevăraţilor urmaşi ai Domnului Isus, cărora le este făgăduit un răspuns.
Din experienţa credinţei, se naşte încrederea.
Credinţa ne revelează obiectul închinăciunii noastre; iar încrederea, confirmă credinţa noastră. încrederea este stimulentul care ne îndeamnă la rugăciune. în general credinţa este un proces intelectual care satisface raţiunea, dar care nu întotdeauna atinge inima omului şi nici pe Dumnezeu. Cînd însă credinţa este activă, atunci ea se transformă în „încredere", şi aceasta îndeamnă pe creştin la rugăciune, prin care omul poate ajunge la tronul lui Dumnezeu.
Orice altă cale de a ajunge la Dumnezeu este c amăgire şi o primejdie veşnică.
2. Apoi, Domnul Isus recomandă intimitatea personală cu Dumnezeu.
Cu alte cuvinte, Domnul Isus vrea să spună că nu poţi pretinde că te rogi, dar fără să ai o părtăşie intimă si per-

sonală cu Dumnezeul credinţei tale. Deaceea, Domnul Isus a zis:
„ *Ci tu, cînd te rogi, intră în odăiţa ta, şi roagă-te Tatălui tău care este în ceruri"* (Mat. 6:6).
Domnul Isus recomandă creştinului să aibe clipe de meditare şi părtăşie spirituală, personală, cu Dumnezeu. în zgomotul vieţii de fiecare zi, nu avem posibilitatea să meditäm la Dumnezeu, dar cînd suntem „singuri cu Dumnezeu" în cămăruţa noastră, acolo putem medita şi să recunoaştem ce bun este Dumnezeu cu noi, căci nu ne-a pedepsit după faptele noastre, şi atunci ne aducem aminte de cuvîntul Său, cînd a zis:
„ ***Veniţi*** *la Mine, toţi cei trudiţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi da odihnă"* (Mat. 11:28).
Ce mîngăiere şi ce binecuvîntare, să ştii că atunci cînd eşti obosit, şi poate chiar deznădăjduit, dar „cînd eşti singur cu Dumnezeu, El va da odihnă sufletului tău". Nimeni în lume nu oferă această odihnă a sufletului, şi nimeni în lume nu o poate da, decît Dumnezeu, prin credinţă în Domnul Isus Hristos, Mîntuitorul nostru.
Domnul Isus însuşi, a practicat acest sfat, cînd în fie-'re noapte se retrăgea în pustie sau la munte pentru rugăciune adică „de a fi singur cu Dumnezeu", şi aceste clipe au fo^ş ./.vorul biruinţelor Sale. Observaţi că noaptea a fost timpul laxorit pentru rugăciune.
Creştine, vrei şi tu să primeşti odihna sufletului tău? După sfiitul şi exemplul învăţătorului Divin, intră în cămăruţa ta si iii .singur cu Dumnezeu în r. găciune". Aceasta este viaţa de creştin evanghelic.
3. O adevărată rugăciune, trebuie făcută „în Numele Domnului Isus".
Asa a recomandat El, cînd a zis:

„Adevărat vă spun că, orice veţi cere de la Tatăl în Numele Meu, vă va da. Pînă acum nu aţi cerut nimic în Numele Meu; cereţi şi veţi căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină" (Ioan 16:23-24).
„Dacă rămîneţi în Mine, şi dacă rămîn în voi cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea, şi vi se va da" (Ioan **15:7).**
în procesul progresiv de cunoaştere a rugăciunii, Domnul Isus declară necesitatea ca orice rugăciune să fie făcută Tatălui în Numele Fiului, adică în Numele Domnului Isus. Dar aceasta nu este o formulă care trebuie recitată, ci aceasta trebuie să fie o stare a inimii, adică să fie expresia convingerii că Domnul Isus este singurul Mijlocitor între om şi Dumnezeu. Deci, a te ruga în Numele Domnului Isus, nu este o formulă magică prin care se deschide cerul pentru ascultarea rugăciunilor noastre, şi prin care o eventuală dorinţă rea devine acceptabilă.
Pronunţarea cuvintelor „în Numele Domnului Isus", trebuie să exprime motivul rugăciunii noastre, în care Hristos este Domnul vieţii noastre de credinţă, şi astfel rugăciunea noastră va fi primită de El, spre a fi prezentată Tatălui pentru un răspuns. A ne ruga „în Numele Domnului Isus", înseamnă a ne ruga prin meritele Sale şi pentru ceea ce El a făcut pentru oameni, adică, El a murit pentru păcatele noastre, aşa cum este scris de apostolul Pa vel:
„Să aveţi în voi gîndul acesta, care era şi în Hristos Isus" (Filip. 2:5).
Conform ultimului citat al Domnului Isus arătat mai sus, Domnul Isus condiţionează rugăciunea în Numele Lui, de faptul de a rămîne credincioşi învăţăturilor Sale, zicînd:
„Dacă rămîneţi în Mine, şi dacă rămîneţi în cuvintele Mele, cereţi orice veţi vrea, si vi se va da" (Ioan 15:7).

Rezultă, deci, că nu este suficient să pronunţi formula, căci dacă nu îndeplineşti condiţiunea pusă, formula nu are nici o putere.
Cînd noi ne predăm viaţa Domnului Isus, atunci rugăciunea noastră e'ste pe drumul cel bun spre Dumnezeu.
Pentru că omul nu are nici un drept şi nici un merit de a se ruga direct lui Dumnezeu, Domnul Isus oferă posibilitatea să ne rugăm în Numele Său, şi scopul rugăciunilor noastre trebuie să fie spre proslăvirea lui Dumnezeu, aşa cum spune şi Domnul Isus, *„Căci a Ta este împărăţia, şi puterea şi slava în veci".*
Rugăciunile egoiste nu îşi vor atinge scopul.
4. O altă condiţie necesară pentru o rugăciune creştină este Duhul Sfint.
Aşa cum este scris:
„Faceţi în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni şi cereri" (Efes. 6:18).
„Dar voi, preaiubiţilor, zidiţi-vă sufleteşte, pe credinţa voastră preasfîntă, rugaţi-vă prin Duhul Slin!" (Iuda 20).
„ *Voi însă, nu mai sunteţi pămînteşti, ci duhovniceşti, dacă Duhul lui Dumnezeu locuieşte în adevăr în voi. Dacă n-are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui"* (Rom. 8:9).
„ *Tot astfel şi Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu ştim cum trebuie să ne rugăm"* (Rom. 8:26).
A te ruga în Duhul, înseamnă că în prealabil, creştinul conştient prin credinţă, şi-a supus viaţa infhienţei Duhului Sfint. Cu alte cuvinte, acel creştin nu mai trăieşte sub influenţa plăcerilor trupului Său, ci trăieşte sub influenţa şi călăuzirea Duhului Sfint. Duhul Sfint este acela care ne face să fim sensibili faţă de păcat, şi ne îndeamnă să ne rugăm. Creştinul evanghelic se roagă lui Dumnezeu în Duhul şi în Numele Domnului Isus, astfel: „Călăuzirea Duhului Sfint,

mijlocirea Fiului şi voinţa Tatălui, devin una în viaţa creştină".
5. încă o condiţiune capitală pentru o rugăciune efectivă este: Iertarea greşelilor aproapelui.
Despre aceasta am mai vorbit în capitolul precedent la rugăciunea „Tatăl nostru", dar trebuie subliniat că fără această iertare, nu avem iertare.
Trebuie să precizez că: iertarea noastră nu este întemeiată pe iertarea aproapelui nostru, ci pe desăvîrşita lucrare de răscumpărare a Domnului Isus Hristos; dar odată iertaţi, trebuie să iertăm şi noi pe aproapele nostru.
Prin rugăciunea „Tatăl nostru", Domnul Isus ne-a avertizat că dacă nu iertăm pe aproapele nostru, nici noi nu vom fi iertaţi.
Iertarea aproapelui nostru, este o serioasă încercare a experienţei creştine, care cere a iubi chiar şi pe vrăjmaşi.
Dacă iertăm pe acei ce ne greşesc sau ne urăsc, dovedim că suntem copii ai Tatălui ceresc, cum este scris:
„Dar Eu vă spun: «Iubiţipe vrăjmaşii voştri, binecu-vîntaţi pe cei ce vă blastămă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă asupresc şi vă prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri»" (Mat. 5:44-45).
Fără dragoste, toate virtuţile firii noastre, sunt fără valoare, dar prin iertarea celor ce ne greşesc, noi putem atinge asemănarea cu Domnul Isus.
Credinţa şi iertarea, sunt cerute pentru o bună relaţie cu Dumnezeu. Iertarea aproapelui nostru, este o condiţiune foarte neglijată'de creştinii de azi, deaceea puterea de rugăciune este atrofiată, adică fără viaţă.
Rugăciunea creştină, devine o forţă dinamică numai atunci cînd este întemeiată pe

armonia cu Dumnezeu şi cu aproapele.
181

6. Rugăciunea comună a bisericii este întemeiată pe UNITATE.
Aşa cum Domnul Isus a zis:
„...dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri" (Mat. 18:19).
Observăm din acest citat cum Domnul Isus pune accentul pe „Unitate", adică dacă „se învoiesc"; atunci vor primi şi răspuns. După proverbul romînesc: „Unde-i unul nu-i putere; unde sunt doi puterea creşte, şi duşmanul nu sporeşte". Din citatul Domnului Isus reiese că dacă doi creştini se învoiesc să caute puterea lui Dumnezeu, atunci efectul rugăciunii lor creşte. De la începutul ei, biserica creştină a simţit puterea unităţii în rugăciune.
Cuvîntul grec „învoiesc", are şi înţelesul de *armonie,* deci cînd creştinii sunt în armonie în rugăciunea lor, atunci Dumnezeu este la lucru şi le va răspunde. Cînd la rugăciunea comună, poporul creştin zice „Amin", fie că este cu voce tare, sau înlăuntrul său, cel ce zice amin, zice: „mă învoiesc şi eu în armonie cu această rugăciune".
Cînd biserica zice Amin, ea exprimă acţiunea Duhului Sfînt care lucrează pentru unitatea duhovnicească a creştinilor, şi acesta este momentul cînd rugăciunea îşi manifestă puterea şi influenţa.
După natura noastră, creştinul aparţine acestei lumi, dar după naşterea din nou, prin credinţa în Domnul Isus Hristos, creştinul devine un cetăţean al cerului, şi prin rugăciune el poate atinge lumea invizibilă a cerului.
In continuare la acest citat, Domnul Isus a mai zis:
„ *Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor"* (Mat. **1**8:20).
182

Din acest citat observăm că Domnul Isus este sursa unităţii creştine, şi El este mereu prezent cînd creştinii sunt
uniţi şi se învoiesc în rugăciunea lor.
Domnul Isus mai precizează aici, că oriunde sunt doi sau trei creştini uniţi, acolo întotdeauna este încă o persoană; adică este prezenţa spirituală a Domnului Isus.
Puterea unei biserici creştine nu este în numărul ei sau în organizarea ei, ci puterea bisericii creştine este în unitatea ei duhovnicească în Hristos; atunci Hristos este Domnul şi puterea. Unitatea creştinilor este calea de convingere a
lumii despre valoarea divină a învăţăturii creştine. Divizarea creştinismului a dus lumea în confuzie despre Dumnezeu, şi este o piatră de poticnire pentru acei care au gînduri cinstite
a-1 căuta pe Dumnezeu, dar pe care nu îl pot găsi într-un creştinism divizat şi denaturat.
„Toţi aceştia stăruiau într-un cuget în rugăciune şi cereri" (Fapte **1:14).**
183
CAPITOLUL V
ATITUDINI PERSONALE FAŢĂ DE RUGĂCIUNE
Pentru ca o rugăciune să fie cu efect, ea trebuie să corespundă cu învăţătura Sfintei Scripturi a Noului Testament, în care avem învăţătura Domnului Hristos şi a apostolilor Săi. Atitudinea Domnului Isus la rugăciune, trebuie să fie şi exemplul nostru pentru rugăciune, aşa cum este scris despre El:

„El este Acela care în zilele vieţii Sale pământeşti, aducînd rugăciuni şi cereri... " (Evrei 5:7)
Rugăciunea a fost parte din viaţa Domnului Isus, şi tot aşa rugăciunea este parte din viaţa unui creştin evanghelic.
„A doua zi dimineaţa, pe cînd era încă întuneric de tot, Isus s-a sculat, a ieşit, şi S-a dus într-un loc pustiu, şi se ruga acolo" (Mat. 1:35).
Deci, mai înainte de a se întîlni cu mulţimea poporului, Domnul Isus a simţit nevoia de reînvigorare, şi dis-de-dimineaţă s-a dus să se roage, şi s-a întors înviorat şi plin de putere în Duhul Său. Aceasta este o nevoie absolută, pentru o viaţă creştină de biruinţă.
„Iar El se ducea în locuri pustii, şi se ruga" (Luca 5:16).
Pentru Domnul Isus, rugăciunea în locuri pustii, era un mijloc de relaxare, astfel rugăciunea este singura cale de

a ieşi biruitor în ispită şi prin care sufletul se odihneşte din lupta vieţii.
„După ce şi-a luat rămas bun de la norod, S-a dus în munte ca să se roage" (Marcu 6:46).
Trebuie să observăm că niciodată Domnul Isus nu a obligat pe ucenicii Săi să meargă cu El la rugăciune, ci i-a lăsat să doarmă şi să se odihnească, iar El s-a retras singur la rugăciune, fără ca apoi să-i mustre pentru acest lucru. Acest fapt explică că rugăciunea nu se programează de biserică sau de altcineva, căci rugăciunea este o problemă personală de părtăşie a individului cu Dumnezeu, adică este o nevoie personală de a fi singur cu Dumnezeu; dar este de dorit ca toţi credincioşii creştini să fie uniţi la rugăciunea comună a bisericii.
A. O atitudine importantă la rugăciune este
UMILINŢA sau SMERENIA
Domnul Isus, cînd a dat rugăciunea model „Tatăl nostru", a condamnat atitudinea fariseilor care făceau rugăciunea pentru ca să fie văzuţi de oameni. Pentru combaterea acestei atitudini greşite, Domnul Isus a dat o pildă, despre un fariseu şi un vameş care au mers la Templu să se roage. Scriitorul evangheliei explică că această pildă este pentru „ *unii care se încredeau în ei înşişi, că sunt neprihăniţi, şi dispre-ţuiau pe ceilalţi"* (Luca 18:9-14). Domnul Isus descrie pe fariseu ca pe un om al rugăciunii de formă, prin care fariseul
stînd în picioare, zicea: *„Dumnezeule, îţi mulţumesc că nu sunt ca ceilalţi oameni, hrăpăreţi, nedrepţi, preacurvari sau chiar ca vameşul acesta. Eu postesc şi dau zeciuială"* (Luca 18:11).
în continuare, Domnul Isus mai vorbeşte apoi de rugăciunea unui vameş, care nu îndrăznea să ridice ochii spre cer, şi zicea: *„Dumnezeule, ai milă de mine păcătosul"*

Domnul Isus încheie cu concluzia: *„Eu vă spun că mai degrabă omul acesta s-a pogorît acasă socotit neprihănit, decît celălalt. Căci oricine se înalţă, va fi smerit; şi oricine se smereşte, va fi înălţat"* (Luca 18:13-14).
Domnul Isus prezintă aici doi oameni care se roagă, dar cu atitudini cu totul diferite, după inima acelor oameni.
Fariseul a fost un om al rugăciunii, dar motivul şi atitudinea lui la rugăciune a fost greşită; pe cînd vameşul nu venea des la Templu, rugăciunea fiind rar pe buzele sale, dar
el a avut o atitudine corectă în rugăciune, atitudine pe care Domnul Isus o apreciază. Fariseul privea spre cer cînd se ruga, dar rugăciunea lui nu a fost îndreptată spre cer,

ci spre oameni; dar vameşul nu îndrăznea să-şi ridice ochii spre cer, dar rugăciunea lui a atins cerul.
Vameşul a simţit nevoia după Dumnezeu şi s-a smerit la altarul îndurării lui Dumnezeu.
Cititorule, care este atitudinea ta în rugăciune?
Rugăciunea creştină nu este un lucru greu, cînd este
naturală şi exprimă realitatea fiinţei noastre; este însă greşită cînd ea devine fariseică, adică întemeiată pe meritele noastre. Greşeala fariseului, o fac majoritatea creştinilor cărora le place să se laude cu faptele lor, pretinse bune, dar uită de păcatele lor, care sunt cu mult mai multe şi rele.
a. Prin această pildă, Domnul Isus a vrut să arate că pentru rugăciune este necesară o atitudine de umilinţă; prin care noi oamenii, ca nişte umbre vinovate, prin rugăciune ne
înfăţişăm în faţa Suveranităţii Dumnezeului Celui Atotputernic.
b. A doua învăţătură din pilda de mai sus, este că în rugăciune să fim „SINCERI".
Sinceritatea este o altă condiţie strict necesară pentru o rugăciune cu succes, aşa cum este scris:

„Dumnezeu este Duh; şi cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh şi în adevăr" (Ioan 4:24).
Adică cel ce se închină lui Dumnezeu prin rugăciune, trebuie să spună adevărul, şi nu minciuni.
c. O altă importantă atitudine pentru rugăciune, este atitudinea de POCĂINŢĂ.
Prin pocăinţă, omul îşi recunoaşte şi îşi mărturiseşte slăbiciunile, neputinţele şi păcatele sale înaintea lui Dumnezeu, le regretă şi le părăseşte; şi aşa vine în rugăciune înaintea lui Dumnezeu pentru a fi iertat. Păcatul desparte pe om de Dumnezeu, dar prin pocăinţă omul se întoarce la Dumnezeu şi restabileşte legătura sa cu Dumnezeu prin rugăciune. Dumnezeu nu are nevoie de scuzele noastre pentru păcat, sau de laudele mîndriei noaste, ci Dumnezeu aşteaptă de la om numai pocăinţa sa, şi atunci îl va binecuvînta. Pocăinţa nu este odată în viaţă, ci pocăinţa este o stare de continuă po-căinţă, pentru că încontinuu creştinul păcătuieşte în trupul acesta.
Cititorule, te-ai pocăit şi tu vreodată în viaţa ta? Dacă nu, astăzi ai prilejul să te pocăieşti cu adevărat şi să spui: *„Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul"* (Luca 18:13).
d. O caracteristică a rugăciunii creştine este STĂRUINŢA ÎN RUGĂCIUNE.
în lumea de atunci, rugăciunea a fost o formalitate religioasă, care se efectua din cînd în cînd, aşa cum se practică şi azi. dar Domnul Hristos subliniază că rugăciunea este o permanentă stare de stăruinţă în legătură cu Dumnezeu.
Dar se poate naşte o întrebare: „Dacă Dumnezeu este Acela care cunoaşte nevoile nostre, de ce trebuie să ne rugăm cu stăruinţă pentru satisfacerea acestor nevoi? Nu este El un Tată bun? Răspunsul este simplu: Dumnezeu vrea să ne ţină aproape de El prin rugăciune, şi să nu uităm că depindem întru totul numai de El!

în suportarea acestei idei, Domnul Isus zice:
„ *Cereţi şi vi se va da: căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide. Fiindcă, oricine cere capătă; cine caută găseşte; şi celui ce bate i se va deschide"* (Luca 18:9-10).
Se pare că aici Domnul Isus a vrut să arate că rugăciunea poate avea trei nivele sau stagii.
„A cere", este cea mai simplă formă de rugăciune, şi apostolul Iacov spune acelaşi lucru, zicînd: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mînă largă, şi fără mustrare, şi ea îi va fi dată" (Iacov 1:5).
Dar în continuare apostolul mai spune:
„Dar s-o ceară cu credinţă, fără să se îndoiască deloc; un astfel de om să nu se aştepte să primească ceva de la Domnul" (Iacov 1:6-8).
Din aceste citate, rezultă că rugăciunea noastră se va realiza numai în măsura credinţei noastre.
2. Stagiul al doilea al unei rugăciune este „Căutaţi" şi de-acum începe stăruinţa. Unele rugăciuni simple, de cerere, nu primesc răspuns, şi acum începe procesul de căutare a cauzelor de ce în-tîrzie răspunsul, şi atunci rugăciunea devine mai stăruitoare. Un exemplu îl avem, în rugăciunea apostolului Pavel, care se ruga pentru o durere din trupul său, şi după o vreme de cercetare şi meditare, el a zis:
„De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia. Si El mi-a zis: Harul Meu îţi este de ajuns, căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvîrşită" (II Cor. 12:7-9).
Dumnezeu nu i-a luat durerea din trup, iar apostolul
Pavel a înţeles cauza, zicînd: „...ca să nu mă umflu de mîndrie" (II Cor. 12:7).
Dacă rugăciunea ta nu primeşte răspuns prin stăruinţă, vei găsi însă cauza şi răspunsul.

3. Al treilea stagiu al stăruinţei în rugăciune este „bateţi". Aici este vorba de a ciocăni la o uşă cu dorinţa sau nevoia de a intra. Aici nu este vorba de o ciocănitură, ci de o serie de ciocănituri insistente, pînă ce uşa se va deschide şi vei putea intra la adăpost.
S-ar părea însă, că cererea rugăciunii să fie peste puterile noastre, sau să nu fie necesară sau folositoare nouă, aşa cum aminteşte apostolul Iacov:
„ *Cereţi şi nu căpătaţi, pentru că cereţi rău, cu gînd să risipiţi în plăcerile voastre"* (Iacov 4:3).
Desigur că astfel de rugăciuni nu vor fi satisfăcute. Dacă însă cererile sunt bune, atunci stăruieşte în rugăciunea ta pînă vei primi un răspuns, sau vei înţelege tăcerea lui Dumnezeu.
Ideea este să nu te rogi sporadic, la întîmplare, ci în rugăciune să ai un scop bun spre binele aproapelui, precum şi consolidarea credinţei tale.
Dacă rugăciunea este după voia lui Dumnezeu, insistă prin stăruinţă, aşa cum spune apostolul Ioan:
„îndrzneala pe care o avem la El, este că dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă" (I Ioan 5:11).
e. O altă practică, care uneori însoţeşte rugăciunea este POSTUL.
Postul, înseamnă o voluntară reţinere temporară, de la orice consum de alimente; şi nu de a consuma numai anumite alimente, ceea ce nu mai este post.

Reţinerea de la consumul de alimente este o practică din cele mai vechi timpuri şi a fost prezentă la majoritatea popoarelor. însă această reţinere de la alimente nu a fost post, în sensul adevărat al noţiunii de post, căci reţinerea de la alimente nu a fost aleasă de individ, ci a fost o consecinţă naturală a unei stări de deprimare sufletească. Iată cîteva exemple: în istoria poporului Israel, la îngroparea oaselor împăratului Saul, poporul a postit şapte zile. Postul a fost rezul-

tatul unei profunde întristări produsă de moartea împăratului. (1 Samuel 31:13) David cu oamenii săi, de asemenea, cînd au aflat de moartea împăratului Saul *„au jelit, au plîns şi au postit"* (2 Samuel 1:12). Şi în această situaţie postul a fost exprimarea unei stări de jale şi întristare.

La moartea generalului Abner, David a refuzat să mai mănînce pînă la asfinţitul soarelui (2 Sam. 3:35) Şi în acest caz, reţinerea de la alimente a fost un efect al unei stări sufleteşti.

Cînd împăratul Ahab al Israelului a auzit prin profetul Ilie hotărîrea Domnului cu privire la moartea lui, cînd cîinii vor linge sîngele său, s-a smerit înaintea lui Dumnezeu, şi-a rupt hainele împărăteşti, şi-a pus un sac pe cap şi a postit. Aceasta e o situaţie asemănătoare, cînd abţinerea de la alimente a fost o urmare a unei stări sufleteşti provocată de veşti rele. (1 Regi 21:27)

Din aceste cazuri se desprinde că la început postul a fost exprimarea unei stări de profundă întristare sufletească.

Toate popoarele au practicat postul în această formă. Astfel, la origine, postul nu a fost o practică religioasă, ci a fost numai exprimarea unei stări de întristare.

Cu timpul însă postul a fost considerat ca o cale prin care zeii pot fi controlaţi şi opriţi din mînia lor asupra oamenilor. Popoarele posteau cu scopul de a înlătura vreo eventuală catastrofă naturală. întrucît viaţa lor depindea întru totul de roadele cîmpului, iar dacă era secetă, ei trebuiau să sufere din lipsă de hrană, aşa că posteau cu scopul de a scăpa de calamităţi nedorite.

Grecii posteau cînd urmau să interpreteze oracolele zeilor; religiunile răsăritene posteau pentru înţelegerea viziunilor mistice; iar vrăjitorii africani practicau postul cu scopul de a lua contact cu spiritele.

în luptele lor de cucerire a Canaanului, iudeii au luat contact cu aceste practici religioase ale popoarelor păgîne locale şi, încet-încet, şi-au însuşit şi ei o parte din aceste obiceiuri religioase, între care a fost şi postul, care cu timpul a devenit o practică permanentă a poporului iudeu.

în starea de suferinţă a poporului israel, din pricina păcatelor lor, Dumnezeu provoacă poporul la pocăinţă prin profetul Ioel (830 î.d.Ch.), zicînd:

„Dar chiar acuma întoarceţi-vă la Mine, cu toată inima, cu post, cu plînset şi bocet. Sfişiaţi-vă inimile nu hainele, şi întoarceţi-vă la Domnul Dumnezeul vostru" (Ioel 2:12,13) Datorită acestei intervenţii divine în poporul lui Israel, s-a dezvoltat sentimentul pocăinţei pentru păcatele lor. între popoarele păgîne, asirienii şi babilonienii au practicat şi ei postul ca un semn al pocăinţei. Ne amintim de cazul cînd profetul Iona a fost trimis de Dumnezeu să meargă la cetatea Ninive, capitala Asiriei, şi să vestească nimicirea cetăţii din cauza păcatelor lor. Atunci împăratul împreună cu tot poporul au hotărît un post naţional, cu scopul de a înlătura acest prăpăd. (Iona 3:5-9)

Cu timpul la poporul Israel, ca şi la pagini, postul a devenit o formalitate fără sens; Dumnezeu intervine prin profetul Isaia şi condamnă această practică formalistă cînd

poporul lui Israel a început să cîrtească împotriva lui Dumnezeu, zicînd:
„La ce ne foloseşte să postim" ? La această întrebare, Dumnezeu răspunde zicînd: „Pentru că în ziua postului vostru, vă lăsaţi în voia pornirilor voastre". Oare acesta este postul plăcut Mie: să-şi chinuiască omul sufletul o zi? Iată postul plăcut Mie; dezleagă lanţurile răutăţii" (Isaia 58:3-7). De observat, că Dumnezeu nu vorbeşte nimic de reţinerea de la alimente, ci cere practicarea faptelor plăcute

Lui şi grija pentru aproapele. Acesta este postul plăcut lui Dumnezeu.
După prorocul Isaia, Dumnezeu vorbeşte proroculuiIeremia şi condamnă din nou postul formalist iudaic, care nu avea nici o valoare înaintea lui Dumnezeu, zicîndu-i:
„Nu mijloci pentru poporul acesta. Căci chiar dacă ar posti, tot nu le voi asculta rugăciunile. " (Ieremia 14:12)
în timpul captivităţii poporului lui Israel în Babilon, captivul Daniel este îngrijorat de soarta Ierusalimului care era în ruină, şi se roagă lui Dumnezeu astfel:
„Mi-am întors faţa spre Domnul Dumnezeu, ca să-L caut cu rugăciune şi cereri, postind în sac şi cenuşă... Doamne Dumnezeule, Tu care ţii legămîntul şi dai îndurare... Noi am păcătuit,... am fost răi şi îndărătnici... Tu eşti drept, iar nouă ni se cuvine astăzi să ni se umple faţa de ruşine... Dar, Doamne, după îndurarea Ta, abate mînia şi urgia Ta de la cetatea Ta Ierusalimul... " (Daniel 9:3-16)
La această rugăciune cărturarul Ezra, şi el în captivitate, la porunca împăratului persan care a biruit pe babilonieni, mobilizează pe iudeii captivi la un post de smerire înaintea lui Dumnezeu, *„ca să cerem de la El o călătorie fericită pentru noi"* (Ezra 8:21). De acum postul primeşte o schimbare de sens, şi din jale spre pocăinţă se preface într-un prilej de nădejde spre binele poporului lui Dumnezeu.
După mai mulţi ani, de la prima emigrare a captivilor iudei din Babilon, un alt captiv iudeu, numit Neemia, care era pe atunci paharnicul împăratului persan primeşte trista veste că Ierusalimul şi Templul sfînt sunt în ruină. îngrijorat de această stare a cetăţii părinţilor lui, el a scris:
„Am plîns şi m-am jelit multe zile. Am postit şi m-am rugat înaintea Dumnezeului cerurilor... " (Neemia 1:4)

La această rugăciune, el primeşte împuternicirea să meargă la Ierusalim şi să rezidească templul. Ajuns la Ierusalim, Neemia provoacă şi el un post al poporului, pe care îl descrie astfel:
„ *Copiii lui Israel s-au adunat îmbrăcaţi în saci şi presăraţi cu ţărînă, pentru ţinerea unui post... Au venit şi şi-au mărturisit păcatele lor şi fărădelegile părinţilor lor. După ce au şezut jos, au cetit din cartea Legii Domnului, Dumnezeului lor... şi s-au închinat înaintea Domnului Dumnezeului lor"* (Neemia 9:1-3)
îmbrăcarea în sac şi presărarea trupului cu cenuşă este tot un obicei luat de la păgîni, dar nu a fost poruncit de Dumnezeu.
Din aceste cîteva citate observăm cum postul a suferit o transformare şi din jale a trecut la nădejde, dar transformarea s-a produs prin procesul de pocăinţă care a fost cerut de Dumnezeu, şi care a răspuns la rugăciunea lor cu binecu-vîntări.
Conform proroculuiZaharia, se pare că în timpul captivităţii, iudeii obişnuiau să postească în luna a cincea şi a şaptea, în amintirea căderii Ierusalimului şi arderii Templului.
Prorocul Zaharia a fost un tînăr iudeu născut în Babilon (Zaharia 7:3-5) în timpul captivităţii iudeilor, şi vine la Ierusalim împreună cu bunicul său; aici Dumnezeu îi vorbeşte să îndemne poporul la pocăinţă. Conform relatărilor lui Zaharia, în Ierusalim,

după reîntoarcerea lor din captivitate, iudeii practicau patru posturi, toate în memoria căderii Ierusalimului şi arderii Templului. De observat că acestea nu au fost poruncite de Dumnezeu, ci au fost hotărîte de iudei şi au devenit practici religioase iudaice.
Mai tîrziu, prin revoluţia macabeilor, sirienii au fost alungaţi din ludea, dar a rămas influenţa greacă. Conducăto-

rul iudeu Ioan Hircanus a încercat elenizarea iudeilor; în acea vreme s-a născut aşa numita partidă a „separatiştilor", care s-a opus acestei acţiuni, propovăduind respectarea Legii lui Iehova. Aceştia au fost „fariseii", proveniţi din clasa cărturarilor. Fariseii au avut o mare influenţă, deoarece ei apărau poporul. Prin influenţa lor s-a introdus pentru prima dată în viaţa iudeilor postul obligatoriu, de două ori pe săptămînă.
Din clasa preoţească a luat fiinţă un alt partid, numit „saducheii", care a fost mai mult un partid politic-religios, dispus să slujească romanilor. Dar cu toate schimbările aduse de romani şi irodieni, fariseii şi-au păstrat autoritatea spirituală, şi poporul era de partea lor.
în această atmosferă de legalism şi formalism religios a apărut Domnul Isus cu noua Sa interpretare a Legii lui Dumnezeu.
In cele cinci cărţi ale lui Moise, cuvîntul „post" nici nu există, cu excepţia situaţiei lui Moise cînd, fiind cu Dumnezeu pe munte, el nu a mîncat şi nu a băut patruzeci de zile. Această reţinere de la consumul de alimente a lui Moise a fost însă un fapt miraculos, pentru care nu avem explicaţii firești; probabil că acest fapt a fost posibil numai printr-o intervenţie divină.
Din relatările Sfintelor Evanghelii, Domnul Isus nu a postit decît o singură dată în viaţa Sa de învăţător şi aceasta a fost înainte de botezul Său, cînd s-a retras în pustie şi nu a mîncat patruzeci de zile. Apoi a „flămînzit" (Matei 4:2) Şi acesta a fost un post miraculos, asemenea postului lui Moise.
Din cuvintele „a flămînzit", unii trag concluzia că Domnul Isus s-a reţinut numai de la consumul de hrană, dar nu de apă; deci cînd posteşti, s-ar putea consuma şi apă. întemeiaţi pe acest fapt al Domnului Isus, creştinii din secolul II au impus postul înainte de botez, şi mai tîrziu s-a introdus postul înainte de sărbătoarea învierii Domnului Isus Hristos,

greşit numită Pastele, care este o sărbătoare a iudeilor. La început acest post a fost de patruzeci de ore, echivalentul celor patruzeci de ore pe care Mîntuitorul le-a petrecut în mor-mînt. Mai tîrziu, prin secolul VI, acest post s-a transformat într-un post de patruzeci de zile, dar a fost un post relativ, căci nu este vorba de un post adevărat, printr-o reţinere de la orice fel de hrană — care de fapt nu este posibil. în acest post este vorba numai de o reţinere de la anumite alimente, ceea ce în realitate este numai un regim alimentar şi nu un post. Acestea sunt învăţături şi obiceiuri arbitrare care nu fac parte din Sfînta Scriptură.
Domnul Isus pomeneşte despre post pentru prima dată în predica Sa de pe Munte, dar în mod critic. El a zis:
„ *Cînd postiţi, să nu vă luaţi o înfăţişare posomorită, ca făţarnicii... "* (Matei 6:16)
Şi aici, ca şi în timpul Vechiului Testament, Domnul Isus condamnă postul de formă al iudeilor ca fiind necorespunzător, şi nu are nici o valoare înaintea lui Dumnezeu, precum nici în viaţa creştinului.
Mai tîrziu, postul a devenit o disciplină a vieţii de monah, în călugărie, care s-a dezvoltat în secolul IV d.Ch.

în Noul Testament, Domnul Isus vorbeşte numai de două ori despre post, fără însă de a-1 porunci sau a da reguli pentru aplicarea postului. în prima împrejurare, Domnul Isus este provocat a vorbi despre post atunci cînd ucenicii lui Ioan Botezătorul vin la El cu întrebarea: *„De ce noi şi fariseii postim des, iar ucenicii Tăi, nu postesc deloc?"* La care Domnul Isus răspunde: „ *Vor veni zile, cînd Mirele va fi luat de la ei, atunci vor posti"* (Mat. 9:14-15).

Din acest citat se înţelege că după plecarea Domnului Isus, ucenicii Săi vor avea prilej să postească; şi natural, după ei, toţi creştinii au prilej să postească.

în a doua împrejurare, cînd Domnul Isus vorbeşte iarăşi despre post, este atunci cînd ucenicii Săi se întorc din-tr-o misiune de vindecări, cînd nu au putut scoate pe un demon dintr-un copil, care apoi a fost adus la Domnul Isus şi a fost vindecat. Cumva ofensaţi, ucenicii întreabă pe învăţătorul: „Noi de ce n-am putut să-1 scoatem?" Atunci Domnul Isus răspunde:

„ *Din pricina puţinei voastre credinţe ". Dar acest soi de draci nu iese afară decît cu rugăciune şi cu post"* (Matei 17:14-21).

Din acest citat al Domnului Isus se poate deduce că
rugăciunea însoţită de post este o cale prin care un creştin poate deveni mai puternic spiritual, şi eventual să obţină favorul lui Dumnezeu, dar cauza neputinţei ucenicilor a fost „puţina lor credinţă".

După cum ştim, primii creştini au fost iudeii, căci au provenit dintre iudei, şi atunci cînd aceşti creştini iudei s-au desprins de iudaism, au luat cu ei şi forma de închinăciune iudaică de la Sinagogă, precum şi obiceiul postului, şi aşa
postul a intrat în practica vieţii creştins, aşa cum este amintit: „Pe cînd slujeau Domnului şi posteau, Duhul Sfînt a zis: „Puneţi-Mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat". Atunci, după ce au postit şi s-au rugat, şi-au pus mîinile peste ei" (Fapte 13:2-3).

Din acest citat avem două adevăruri, anume: Atunci cînd creştinii s-au consacrat cauzei lui Dumnezeu şi posteau, atunci „Duhul Sfînt le-a vorbit". Rezultă că din această stare de consacrare, ei au ajuns la o stare duhovnicească superioară, putînd să înţeleagă glasul Duhului Sfînt.

Al doilea adevăr este că bazaţi pe această experienţă duhovnicească, ei au postit şi s-au rugat iarăşi, şi aşa au consacrat pe Barnaba şi pe Saul în lucrarea lui Dumnezeu între

Neamuri.

Din două citate scrise de evanghelistul Luca, se desprinde că „postul însoţit de rugăciune" este o slujbă specială de consacrare lui Dumnezeu, pentru un anumit scop. Prorocită Ana, rămasă văduvă, *„nu se depărta de la Templu, şi zi şi noapte slujea lui Dumnezeu cu post şi cu rugăciuni. A venit şi ea în acelaşi ceas, şi a început să laude pe Dumnezeu şi să vorbească despre Isus"* (Luca 2:37-38), care atunci fusese adus la Templu pentru a fi închinat lui Dumnezeu, după legea iudaică.

Al doilea text este citatul amintit mai înainte, despre biserica din Antiohia Siriei, după cum este scris:

„Pe cînd slujeau Domnului, şi posteau, Duhul Sfînt a zis: „Puneţi-Mi deoparte de Barnaba şi pe Saul, pentru lucrarea la care i-am chemat" (Fapte 13:2).

După acest eveniment, apostolul Pavel vorbeşte şi el o dată despre post, zicînd: *„...să vă îndeletniciţi cu postul şi cu rugăciunea"* (I Cor. 7:5). în acest citat postul este recomandat ca un sfat însoţit de rugăciune.

Postul creştin este valabil şi folositor numai atunci cînd creştinul se reţine de la satisfacerea poftelor trupului, şi îşi concentrează atenţia asupra Cuvîntului lui Dumnezeu; astfel ca sufletul desprins de trup să se apropie de sfinţenia lui Dumnezeu, cu scopul să mijlocească pentru vreo anumită dorinţă sau nevoie personală sau comună. Reţinerea de la un anumit fel de alimente, nu este post.

CONCLUZII

Din cele expuse observăm că Domnul Isus Hristos confirmă sensul postului adevărat, dar nu îl porunceşte şi nici nu a dat reguli pentru ţinerea postului, aşa cum aveau fa-

riseii iudei. Domnul Isus a acceptat postul ca drept o disciplină a trupului şi a poftelor. Prin post nu ni se cere să renunţăm la nevoile vieţii, ci numai să le controlăm; astfel postul este un simbol al lepădării de sine, prin care omul se consacră temporar cu devotare pentru o relaţie intimă cu Dumnezeu.

Postul este deci un act personal şi voluntar al creştinului; de aceea el nu poate fi impus de altcineva. Postul însoţit de rugăciune este un exerciţiu spiritual pentru creşterea vieţii de credinţă care aduce linişte sufletească. Postul adevărat este întotdeauna o închinăciune şi slujire lui Dumnezeu. Prin post şi rugăciune, creştinul îşi judecă păcatul şi prin pocăinţă primeşte îndurarea lui Dumnezeu.

CAPITOLUL VI

DIVERSE DESPRE RUGĂCIUNE A. PIEDICI ÎN CALEA RUGĂCIUNII

Apostolul Petru vorbeşte despre acest avertisment, zicînd:

„...să nu fie împiedicate rugăciunile voastre" (I Petru 3:7).

Apostolul a vrut să arate creştinilor că există posibilitatea ca rugăciunile să fie împiedicate, adică să nu fie ascultate de Dumnezeu.

Probabil că apostolul Petru şi-a adus aminte de experienţa dureroasă a poporului său Israel, cînd Dumnezeu vorbeşte proorocului Ieremia, zicînd:

„ *Tu însă nu mijloci pentru poporul acesta, nu înălţa nici cereri, nici rugăciuni pentru ei,... căci nu te voi asculta"* (Ier. 7':16).

„ *Tu însă, nu mijloci pentru poporul acesta, nu înălţa nici cereri nici rugăciuni pentru ei, căci nu-i voi asculta nicidecum, cînd Mă vor chema"* (Ier. 11:14).

„Şi Domnul mi-a zis: «Nu mijloci pentru poporul acesta! Căci chiar dacă vor posti, tot nu le voi asculta rugăciunile»" {Ier. 14:11-12).

In faţa acestor citate atît de drastice, să vedem cauzele pentru care Dumnezeu nu vrea să mai asculte rugăciunile lor, şi tot proorocul Ieremia, descrie aceste cauze:

„Căci poporul Meu, a săvîrşit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, şi şi-au săpat puţuri crăpate, care nu ţin apă... Nu ţi-ai făcut tu singur lucrul acesta, pentru că ai părăsit pe Domnul Dumnezeul tău?... Tu singur te pedepseşti cu răutatea ta şi tu singur te loveşti cu necre-dincioşia ta, şi vei vedea ce rău şi amar este să părăseşti pe Domnul Dumnezeul tău" (Ier. 2:13-19).

Din aceste citate observăm că „răutatea şi necredin-cioşia faţă de Dumnezeu" este cauza pentru care rugăciunile lor nu mai pot fi ascultate. în termeni evanghelici, „păcatele lor" erau o piedică a rugăciunilor lor, aşa cum mai este scris: *„Dacă cineva îşi întoarce urechea ca să nu asculte legea, chiar şi rugăciunea lui este o scîrbă"* (Prov. 28:9).

„...şi rugăciunea lui să treacă drept un păcat" (Ps. 109:7).

Din acestea observăm cît de categoric este Dumnezeu cînd este vorba de ascultare de Cuvîntul Său.

Diavolul este unul care urăşte rugăciunea, pentru că el ştie că prin rugăciune creştinul este nai aproape de Dumnezeu, deaceea diavolul se foloseşte de orice slăbiciune a firii noastre pentru a ne opri de la o adevărată rugăciune, care
să învioreze credinţa în Dumnezeu. Deaceea, pe lîngă păcatele vădite sau cele ascunse, de comitere sau cele de omitere, diavolul crează stări psihologice prin care rugăciunea să fie împiedicată. Să cunoaştem dar cîteva din aceste stări:

1. OBOSEALA

Oboseala fizică sau mintală, este o stare care paralizează puterea de voinţă omului de a sî ruga, şi astfel creştinul devine slab şi incapabil să se mai roage. Dar, creştine, nu te lăsa înşelat. Nădejdea şi puterea de biruinţă este de la

Dumnezeu, aşa cum este scris: „...dar cei ce se încred în Domnul îşi înnoiesc puterea" (îs. 40:31).

Deci încrederea statornică în Dumnezeu reînnoieşte puterea.

2. DISTRACŢIA

Este o stare prin care omul nu se poate concentra la fapte mai serioase. Mereu alte gînduri uşuratice vin şi preocupă mintea, aşa îneît creştinul nu se mai roagă.
Soluţia de scăpare este „disciplinarea voinţei", aşa
cum îndeamnă Sfînta Scriptură:

„Dar eu strig către Dumnezeu, şi Domnul mă va scăpa. Seara, dimineaţa şi la amiază, oftez şi gem, şi El va auzi glasul meu" (Ps. 55:16-17).

Acest citat ne învaţă să ne impunem obiceiul de a ne ruga întotdeauna.

3. NELINIŞTEA SUFLETEASCĂ

Acestea sunt împrejurări care fac să ne simţim mereu tulburaţi şi să nu ne putem reculege gîndurile. De obicei această stare de nelinişte se naşte din grijuri şi vinovăţie, după cum este scris:

„Neliniştea din inima omului îl doboară" (Prov. 12:25).

Şi de data aceasta, soluţia este tot la Dumnezeu, aşa
cum avem îndemnul:

„Incredinţează-ţi soarta în mîna Domnului, şi El te va sprijini. El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit" (Ps. 55:22).

îngrijorările sunt cele mai vădite manifestări de necredinţă în Dumnezeu. Căci, dacă eu cred că Dumnezeu este

Cel Atotputernic, care poate rezolva toate problemele vieţii mele, după voia Sa, de ce să mă îngrijorez? Ori, dacă mă îngrijorez, dovedesc că nu cred în puterea lui Dumnezeu.

Prin îngrijorare, omul preia asupra sa toată povara vieţii, deşi el nu poate face nimic. La această stare, Sfînta Scriptură, prin apostolul Pavel are un îndemn:

„ *Nu vă îngrijoraţi de nimic; ci Tn orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri, cu mulţumiri"* (Filip. 4:6).

Cînd îngrijorările noastre vor deveni o rugăciune, atunci Dumnezeu schimbă întunericul frămîntărilor noastre într-un răsărit de soare, într-o zi de primăvară.

4. GRABA

Se pare că aceasta este calea pe care o foloseşte diavolul cu cel mai mare succes, căci niciodată nu avem timp de rugăciune. Sau dacă apucăm să ne rugăm, atunci foarte repede şi scurt, şi atunci Sfînta Scriptură ne ajută zicînd:

„Nu te grăbi să pleci,... şi nu stărui într-un lucru rău" (Eccl. 8:3).

5. DEZNĂDEJDEA

Această stare paralizează pe mulţi oameni ai rugăciu-
nii.
Deznădejdea este incapacitatea de a putea privi destul de mult înainte. împrejurări neaşteptate şi neplăcute îl duc pe om la deznădejde şi, în acest caz. Dumnezeu ne vine în ajutor prin Cuvîntul Său, zicînd:
„întăriţi mîinile slăbănogite, şi întăriţi *genunchii care se clatină. Spuneţi celor slabi de inimă: «Fiţi* ***tari,*** *şi nu vă temeţi! Iată Dumnezeul vostru; ... El însuşi va veni şi vă va mîntui»"* (îs. 35:3-4).

Biblia ne îndeamnă să aruncăm asupra lui Dumnezeu toate îngrijorările şi nevoile, şi aceasta înseamnă să ne apropiem de Dumnezeu prin rugăciune, iar deznădejdea se va preface în bucurie.
6. LENEA
Este un fel de paralizie fizică şi mintală, care se împleteşte cu desfătarea trupului, şi care împiedică pe un creştin de la rugăciune. „Poftele leneşului îl omoară, pentru că nu vrea să lucreze cu mîinile" (Prov. 21:25).
„Du-te la furnică, leneşule; uită-te cu băgare de seamă la căile ei, şi înţelepţeşte-te! (Prov. 6:6).
Domnul Isus spunea poporului:
„ *Cereţi, şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide"* (Mat. 7:7).
Aceste îndemnuri vorbesc despre activitate intelectuală şi fizică.
7. FORMALISMUL ÎN RUGĂCIUNE
Prin aceasta, creştinul este conştient că el trebuie să se roage, dar o face de formă, fie de ochii altora, ori fie de a-şi linişti conştiinţa că s-a rugat. Dar această rugăciune formală este o piedică, căci ea este numai de pe buzele omului, şi nu din inimă; adică vorbe goale fără sentiment.
8. NEIERTAREA APROAPELUI
A nu ierta pe aproapele tău cînd ţi-a greşit, este o piedică hotărîtoare în rugăciunea creştină, căci ascultarea rugăciunii tale, depinde de cum ai iertat pe aproapele tău. In

rugăciunea „Tatăl nostru" este scris: *„şi ne iartă păcatele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri",* şi apoi în continuare, Domnul Isus explică zicînd:
„Dacă iertaţi oamenilor greşelile (păcatele) *lor, şi Tatăl vostru Cel ceresc vă va ierta greşelile voastre. Dar dacă nu iertaţi oamenilor greşelile lor, nici Tatăl vostru nu va ierta greşelile voastre"* (Mat. 6:14-15).
9. NEÎMPĂCAREA CU APROAPELE
Aceasta este o altă piedică hotărîtoare în ascultarea rugăciunii. Cînd am vorbit despre rugăciunea Tatăl nostru, am amintit că „împăcarea" are prioritate înaintea închinăciunii, pentru că Dumnezeu doreşte ca acela ce se roagă să fie
în pace cu aproapele său. Dumnezeu nu poate răspunde la rugăciunea unuia a cărui inimă este tulburată de ură şi neîm-păcare. în acel pasaj Domnul Isus recomandă ca credinciosul întîi să se împace cu aproapele său, şi apoi să se închine, şi să se roage. (Mat. 5:23-24).
10. UN AVERTISMENT
Din momentul în care un creştin se hotărăşte să trăiască o viaţă sfîntă pentru Domnul Hristos, el va intra în conflict cu lumea, în care aparent diavolul guvernează în inimile oamenilor. După cum ştim că diavolul este cel mai mare împotrivitor al împărăţiei lui Dumnezeu; tot el este acela care cunoaşte foarte bine slăbiciunile firii noastre pămînteşti, şi el va exploata aceste slăbiciuni ale creştinului pentru a-1 împiedica de a

se apropia de Dumnezeu în rugăciune.
Mulţi creştini se roagă dar fără a fi convinşi că rugăciunea este de vreun folos.

Din pricina acestor piedici, rugăciunile multor creştini nu sunt ascultate, iar viaţa creştină este lipsită de binecu-vîntarea lui Dumnezeu. Rugăciunile de formă sunt lipsite de un scop precis al rugăciunii, totul fiind generalizat şi fără un interes special, necesar sau binefăcător. La acest fel de rugăciune Dumnezeu nu poate răspunde.

B. POZIŢIA TRUPULUI LA RUGĂCIUNE

în timpul Vechiului Testament, poporul iudeu obişnuia să se roage stînd în picioare, cu mîinile întinse spre cer; obicei care se practica şi pe timpul Domnului Hristos. Dar în momente solemne sau mai grele, se obişnuia şi îngenun-chierea, dar tot cu mîinile ridicate spre cer. Solomon s-a rugat astfel la consacrarea Templului: *„Solomon... s-a sculat dinaintea altarului Domnului, unde îngenunchiase, cu mîinile întinse spre cer"* (I împ. 8:54).
„Şi cînd au isprăvit de adus arderea de tot, împăratul şi toţi cei ce erau cu el, au îngenunchiat şi s-au închinat" (II Cronici 29:29).
„Daniel, de trei ori pe zi îngenunchia, se ruga şi lăuda pe Dumnezeul lui, cum făcea mai înainte" (Dan. 6:10).
în Noul Testament, fără a se preciza vreo anumită poziţie a trupului necesară la rugăciune, s-a obişnuit rugăciunea prin îngenunchiere, după modelul Domnului Isus, care în noaptea cînd a fost vîndut, în grădina Gheţimani, a îngenuncheat şi s-a rugat: *„Apoi* (Isus) *S-a depărtat de ei* (de ucenici) *ca la o aruncătură de piatră, a îngenuncheat, şi a început să se roage"* (Luca 22:41).
Dar ucenicii Domnului Isus, care erau iudei, se rugau după obiceiul iudaic, stînd în picioare, aşa cum observă învăţătorul:

„Şi cînd staţi în picioare de vă rugaţi, să iertaţi orice aveţi împotriva cuiva, pentru ca şi Tatăl vostru care este în ceruri, să vă ierte greşelile voastre" (Marcu 11:25).
Dar omul se poate ruga şi fără glas, aşa cum menţionează Domnul Isus zicînd: *„Fariseul sta în picioare, şi a început să se roage în sine"* (Luca 18:11).
Apostolii Domnului Isus şi noii convertiţi creştini, se
rugau şi în picioare şi îngenuncheaţi, aşa cum este arătat cazul cu Ştefan: *„Aruncau cu pietre în ştefan care se ruga şi zicea: «Doamne Isuse, primeşte duhul meu.» Apoi a îngenuncheat şi a strigat cu glas tare: «Doamne, nu le ţinea în seamă păcatul acesta»"* (Fapte 7:59-60).
Din acest citat observăm că Ştefan întîi s-a rugat în picioare, şi apoi a îngenuncheat iar pentru rugăciune, într-un alt caz special avem pe apostolul Petru: *„Petru a scos pe toată lumea afară, a îngenuncheat şi s-a rugat"* (Fapte 9:40).
Apoi apostolul Pavel a practicat îngenunchierea: *„După ce a vorbit astfel, a îngenuncheat şi s-a rugat împreună cu ei toţi"* (Fapte 29:36).
„Am îngenuncheat pe mal, şi ne-am rugat" (Fapte 21:5).
Rugăciunea creştină este cea mai accesibilă rugăciune, căci poate fi rostită oricînd şi în orice împrejurare, fără anumite prescripţii de ritual religios.

C. LOCUL DE RUGĂCIUNE

Rugăciunea religiilor păgîne este condiţionată de
prezenţa chipului zeului respectiv, fie la Templu, fie în casa credinciosului, chipul trebuind să fie prezent pentru rugăciune. Dar rugăciunea creştină, care se face în „duh şi în adevăr" nu are nevoie de nici un chip, căci chipul duhovnicesc

al Domnului Hristos este în mintea şi viaţa creştinului, care se poate ruga oriunde; în orice loc şi orice împrejurare.
Din citatele de mai înainte am putut observa că creştinii s-au rugat şi la Templul iudaic, şi pe stradă; şi în casă şi pe malul apei. Cînd eşti bolnav te poţi ruga în patul suferinţelor tale; cînd eşti încolţit de batjocoritori, te poţi ruga în tine însuţi; căci rugăciunea creştină este o stare de părtăşie neîngrădită cu Dumnezeul mîntuirii noastre. Aşa, apostolul Pavel scrie lui Timotei:
„ *Vreau dar ca bărbaţii să se roage în orice loc, şi să ridice spre cer mîini curate, fără mînie şi fără îndoială"* (I Tim. 2:8).
în practicarea rugăciunii creştine, nu este vorba de vreun anumit loc, ritual sau poziţie a trupului; ci important este poziţia inimii celui ce se roagă, faţă de Dumnezeu.
D. COND1ŢIUNI SPECIALE DE BAZĂ
Totuşi, rugăciunea creştină cere îndeplinirea unor importante condiţii, şi anume CREDINŢA, după cum a spus Mîntuitorul:
„Tot ce veţi cere cu credinţă, prin rugăciune, veţi primi" (Mat. 21:22).
Apoi, rugăciunea să fie făcută „Cu mintea şi cu duhul": *„Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga şi cu mintea"* (I Cor. 14:15). Observăm aici că nu este vorba de vreo formalitate sau ritual religios.
Rugăciunea să fie făcută „cu inima curată", adică fără gînduri sau păcate ascunse.
„ *Totuşi n-am făcut nici o nelegiuire, şi rugăciunea mea a fost întotdeauna curată"* (Iov 16:17).
„...bărbaţii... să ridice spre cer mîini curate, fără mînie şi fără îndoieli" (I Tim. 2:8).

„...de asemenea femeile să se roage îmbrăcate în chip cuviincios, cu ruşine şi sfială; nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu haine scumpe, ci cu fapte bune " (I Tim. 2:9).
— O condiţie specifică rugăciunii creştine este:
<u>Stăruinţa în rugăciune</u>
în învăţăturile Sale, Domnul Isus insistă asupra rugăciunii zicînd:
„Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebuie să se roage necurmat, şi să nu se lase" (Luca 18:1).
Aici Domnul Isus foloseşte cuvinte imperative ca: „trebuie să se roage necurmat, şi să nu se lase". Din aceste cuvinte se înţelege că rugăciunea nu este o opţiune, ci este o necesitate a vieţii creştine. Domnul Isus a fost un bun exemplu de rugăciune pentru ucenicii Săi după cum este menţionat în Sfînta Evanghelie:
„In zilele acelea, Isus s-a dus să se roage, şi a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu " (Luca 6:12).
De multe ori rugăciunea creştină este „o luptă sufletească", aşa cum a fost practicată:
„Epafra... totdeauna se luptă pentru voi în rugăciunile sale, pentru ca... să stăruiţi în voia lui Dumnezeu" (Col. 4:12).
„Petru era păzit în temniţă, şi Biserica nu înceta să înalţe rugăciuni către Dumnezeu pentru el" (Fapte 12:5).
„Toţi aceştia stăruiau cu un cuget în rugăciune" (Fapte 1:14).
„ *Stăruiţi în rugăciune, vegheaţi în ea cu mulţumiri"* (Col. 4:2).
Fără rugăciune, nu există viaţă creştină, iar creştinul care nu se roagă comite un păcat, căci nu ascultă de porunca Domnului Isus, care a zis: „Trebuie să vă rugaţi" şi „să nu se

lase". Creştinul fără rugăciune, are o viaţă plină de înfrîngeri şi decădere.

E. CONCEPŢII GREŞITE DESPRE RUGĂCIUNE

1. Pentru majoritatea creştinilor de azi, rugăciunea este un ritual ce trebuie practicat, pentru simplul fapt că aşa a apucat de la strămoşi şi de la biserică.
2. Pentru alţii, rugăciunea este o cale prin care omul cere lui Dumnezeu ce doreşte, iar Dumnezeu este obligat să
le împlinească dorinţa, după credinţa lor.
3. Alţi creştini, care se consideră mai creştini decît
alţii, consideră că starea bună materială şi succesul ce-1 au în viaţă, sunt dovada că ei sunt plăcuţi lui Dumnezeu. Satisfăcuţi, ei sunt legaţi prea mult de cele materiale, şi nu simt nevoia de putere duhovnicească, prin rugăciune. Practic, aceşti creştini sunt umanişti materialişti.
4. Unii creştini, numiţi evanghelici, practică rugăciunea, dar ei repetă mereu aceleaşi fraze şi aceleaşi cuvinte, ca un ritual. Ei nu au nimic nou de spus lui Dumnezeu, şi astfel, rugăciunea lor a ajuns doar o formă, vorbe goale fără putere.
5. Pentru creştinii făţarnici, rugăciunea este un prilej de mîndrie religioasă. La rugăciune, ei folosesc cuvinte evlavioase, cu scopul să impresioneze pe cei ce ascultă, dar prin care în realitate, ei îşi manifestă mîndria lor religioasă. Mîn-dria este cel mai distinctiv păcat. Astfel de rugăciuni, lipsite de respect şi adevăr, nu ajung la destinaţie, şi nu primesc răspuns de la Dumnezeu.

F. BINECUVÎNTĂRILE RUGĂCIUNII CREŞTINE

O caracteristică deosebită a rugăciunii creştine este că ea aduce binecuvîntare în viaţa omului, pentru că prin rugăciune:

1. Se consolidează credinţa în Dumnezeu.

„ *Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniţi, şi urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor"* (I Petru 3:12).

„El ia aminte la rugăciunile nevoiaşului, şi nu-i nesocoteşte rugăciunile" (102:19).

„Eu am căutat pe Domnul şi mi-a răspuns; m-a izbăvit din temerile mele" (Ps. 34:4).

2. Este folositoare credinţei.

„...ne rugăm pentru desăvîrşirea voastră" (II Cor. 13:9).

3. Este spre mîngîiere.

„...cînd suntem vorbiţi de rău, ne rugăm" (I Cor. 4:13).

4. Ajutor în ispită.

„Isus le-a zis: «Rugaţi-vă, ca să nu cădeţi în ispită» " (Luca 22:39-40).

„ *Vegheaţi şi rugaţi-vă, ca să nu cădeţi în ispită; duhul este plin de rîvnă, dar trupul este neputincios"* (Marcu 14:38).

Numai prin rugăciune, creştinul poate suvravieţui ispitei şi păcatului din lume. Rugăciunea este un factor hotărîtor în viaţa creştină evanghelică.

5. Prin rugăciune, creştinul îşi poate rezolva problemele vieţii, cari depăşesc puterile sale.

Sunt în viaţă nevoi şi împrejurări care depăşesc puterea noastră de pricepere şi unde fizic nu avem acces, dar prin rugăciune, care este o putere duhovnicească ce nu este limitată de spaţiu, ea poate pătrunde oriunde este nevoie. Spre exemplu: eşti acuzat de autorităţi pe nedrept pentru un anumit fapt pe care nu l-ai săvîrşit, dar nu ştii unde să mergi să te aperi. Roagă-te lui Dumnezeu pentru nevinovăţia ta. şi rugăciunea va ajunge acolo unde trebuie, şi vei fi absolvit.

Aceasta este puterea rugăciunii, care poate pătrunde acolo unde noi nu putem

pătrunde.
6. Rugăciunea este un factor hotărîtor pentru trezirea bisericii creştine, care dormitează.
Cînd creştinii smeriţi se unesc în rugăciune; cu stăruinţă, pentru viaţa bisericii creştine, Duhul Sfînt va trezi Biserica Domnului Hristos la o adevărată viaţă creştină „păzind poruncile Sale" şi nu ale oamenilor.
7. Rugăciunea creştină este o desfătare a sufletului, aşa cum este scris: *„înaintea Feţei Tale, sunt bucurii nespuse, şi desfătări veşnice în dreapta Ta"* (Ps. 16:11).

CAPITOLUL VII

CONCLUZII DESPRE RUGĂCIUNE

Rugăciunea creştină evanghelică, este cea mai înaltă activitate a sufletului omenesc. Cînd creştinul în genunchi, smerit se roagă, el se înalţă pînă în sferele cereşti, faţă în faţă cu Dumnezeu. Rugăciunea este un exerciţiu spiritual necesar vieţii creştine. Rugăciunea creştină, este expresia credinţei în Dumnezeu, precum şi lupta pentru această credinţă. Rugăciunea, în final, este „agonie şi extaz". în rugăciune, creştinul se supune lui Dumnezeu şi proslăveşte pe Dumnezeu, cu scopul de a lega pe diavol.
în esenţă, rugăciunea creştină este o simplă convorbire cu nevăzutul, o convorbire cu Dumnezeu; ca şi cu un prieten; fără pretenţii; dar prin care creştinul îşi manifestă realitatea sa spirituală.
Rugăciunea creştină este exprimarea sinceră a simţurilor lăuntrice în faţa lui Dumnezeu, şi pentru acest motiv creştinul evanghelic nu poate accepta cărţile de rugăciuni, în care altul vorbeşte, iar nu cel ce se roagă; pentru că acele rugăciuni scrise nu exprimă nevoile individului. în Sfînta Scriptură este scris: *„...vărsaţi-vă inimile înaintea Domnului"* (Ps. 62:8).
„Cu glasul meu strig către Domnul, cu glasul meu mă rog către Domnul. îmi vărs necazul înaintea Lui, şi-mi povestesc strîmtorarea înaintea Lui" (Ps. 142:1-2).

Din aceste texte citate, observăm că în faţa lui Dumnezeu, creştinul ca individ, nu are nimic de ascuns, ci înaintea lui Dumnezeu, omul îşi varsă necazul şi durerea, ca şi mulţumirea.
întrucît prin rugăciune se exprimă starea inimii omului, şi efectul rugăciunii depinde tot de starea inimii celui ce se roagă.
Prin rugăciune, creştinul recunoaşte şi simte prezenţa spirituală a lui Dumnezeu, pentru că prin rugăciune, creştinul îşi confirmă credinţa într-o Fiinţă Divină şi Atotputernică, care are capacitatea să asculte, să înţeleagă şi să satisfacă cererile rugăciunii.
Din această credinţă, se naşte starea de încredere în Dumnezeu, din care apoi generează pacea sufletului.
Prezenţa lui Dumnezeu ne izbăveşte de orice teamă, căci El este scutul şi adăpostul nostru, aşa cum este scris: *„Putem zice plini de încredere: Domnul este ajutorul meu, nu mă voi teme; ce mi-ar putea face omul?"* (Evrei 13:6).
Prin rugăciune, creştinul recunoaşte că este neputincios în lupta cu poftele firii pămînteşti, dar în acelaşi timp, prin credinţă, el mai recunoaşte că va putea birui păcatul prin
prezenţa spirituală a Domnului Isus în viaţa sa, aşa cum este arătat:
„Voi... sunteţi din Dumnezeu; şi i-aţi biruit, pentru că Cel ce este în voi, este mai mare decît cel ce este în lume" (I Ioan 4:4).
„Trăiesc,...dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine. Şi viaţa pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credinţa în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit şi S-a dat pe

Sine însuşi pentru mine" (Gal. 2:20).
Cînd un creştin si-a consacrat viaţa lui Dumnezeu, el indirect, se opune la voia diavolului; dar de multe ori, „voia mea" este o piedică în trăirea voiei lui Dumnezeu.

Scopul rugăciunii este să apropie pe om de Creatorul său, dar cînd creştinul neglijează rugăciunea, el voit, se desprinde de Dumnezeu. Creştine, ori te apropii de Dumnezeu prin rugăciune, ori pierzi credinţa. Rugăciunea nu întotdeauna satisface dorinţele noastre, dar întotdeauna Dumnezeu ne dă ceea ce ne trebuie. Prin rugăciunea cu credinţă, vom primi de la Dumnezeu daruri peste aşteptările noastre.
Ca şi creştini evanghelici, născuţi din nou spiritual, prin Duhul Sfînt al lui Dumnezeu, suntem fiinţe spirituale, astfel viaţa creştină se manifestă prin puteri spirituale, iar rugăciunea este expresia acestei puteri spirituale.
Rugăciunea creştină nu este magie, după cum nu este nici o formă rituală; ci rugăciunea creştină este o relaţie cu Dumnezeu şi o sursă de energie spirituală. Rugăciunea este un conştient act de voinţă, prin care inima omului se deschide pentru cer. Rugăciunea este deci, puntea de legătură între om şi Dumnezeu.
Rugăciunea efectivă, nu este ceva uşor, pentru că ea este „o disciplină" a vieţii creştine evanghelice, care insistă
cu stăruinţă în cereri şi mulţumiri, pînă la realizarea lor după voia lui Dumnezeu. Rugăciunea se învaţă în timp, prin practică şi experienţă personală continuă cu Dumnezeu. întrucît o rugăciune efectivă este întemeiată pe credinţa în Numele Domnului Isus Hristos, tot aşa, Dumnezeu nu răspunde decît creştinului care se roagă cu această credinţă.
Rugăciunea creştină este **mai** mult decît o auto-stimulare, şi mai mult decît o metodă de a gîndi pozitiv; ci rugăciunea creştină este o corectă atitudine cu respect faţă de Cuvîntul lui Dumnezeu. întrucît adevărata rugăciune creştină, în sens biblic, este îmtemeiată pe Duhul Sfînt al lui Dumnezeu, ea nu poate fi îngrădită de formule rituale omeneşti,

ea fiind o liberă şi spontană expresie a creştinului. Rugăciunea creştină nu este o exaltare mistică ca a păgînilor, ci este o mai mare apropiere de Dumnezeu şi de aproapele. Pentru a primi răspuns la rugăciune, creştinul trebuie să trăiască în armonie cu Dumnezeu şi cu aproapele său.
Pentru un creştin născut din nou, rugăciunea este respiraţia sufletului; pentru că după cum trupul nu poate exista fără respiraţie, tot aşa, şi adevăratul creştin nu poate trăi fără a se ruga.
Din punct de vedere psihologic, rugăciunea este o
trezire a memoriei, pentru că în timpul rugăciunii, îţi aduci aminte de relele făptuite, precum şi de binele pe care puteai şi trebuiai să-1 faci, dar nu l-ai făcut, şi această amintire ajută la corectarea acestor greşeli.
Rugăciunea adevărată, aduce întotdeauna o schimbare spre bine în viaţa creştinului, deaceea numai prin rugăciune, sentimentul spiritual se poate dezvolta.
Prin rugăciunea cu credinţă, spiritul uman poate înţelege realitatea celor nevăzute. Prin rugăciune, creştinul înţelege că trebuie să fie ascultător de Dumnezeul cel nevăzut şi învaţă să aştepte cu răbdare realizarea speranţelor sale. Rugăciunea este cea mai
înaltă virtute a unei biserici creştine, căci prin rugăciune, elementul divin şi uman se unesc, deşi acest lucru este greu de explicat, dar se realizează.
Cea mai bună cale de a cunoaşte rugăciunea, este să o practicăm, căci prin rugăciune omul se apropie de Dumnezeu.

Pentru că lucrurile materiale aie prezentului sunt reale şi substanţiale, ele absorb toată atenţia noastră; pe cînd viitorul creştin, care este imaterial, invizibil şi spiritual, apare distant şi iluzoriu; prin rugăciune însă, putem înţelege toa-

te aceste lucruri nevăzute, duhovniceşti, căci tot ceea ce este imposibil pentru om, este o realitate dumnezeiască.
Cititorule, spune Tatălui din cer despre nevoile tale, frica ta, şi speranţa ta, şi El îţi va răspunde după credinţa ta.
Dacă nu cunoşti încă pe acest Dumnezeu, atunci citeşte şi studiază Sfînta Scriptură, în care vei găsi Personalitatea acestui Dumnezeu viu, Tatăl nostru, în care te poţi încrede, căci El este Cel Atotputernic, care poate răspunde la
rugăciunea celor ce îl caută cu inimă curată, căci:
„ *Orice ni se dă bun şi orice dar desăvtrşit este de sus, pogorîndu-se de la Tatăl luminilor, în care nu este nici schimbare, nici umbră de mutare"* (Iacov 1:17).
Rugăciunea este deci, un privilegiu şi o datorie acordată numai adevăraţilor copii ai lui Dumnezeu.
„Cînd lucrăm, noi lucrăm, dar cînd ne rugăm, Dumnezeu lucrează".
„Dumnezeul meu, mă încred în Tine, pentru ca cel rău să nu se bucure de mine, şi să nu-mi fie ruşine".
„Cîndprivesc smerit spre cer, toate temerile-mi pier, Cînd în rugă stau plecat, de poveri sunt uşurat, Cînd ascult Cuvîntul Sfînt, mai uşor trec pe pămînt; Cînd credinţa mi-o aprind, gînduri negre nu mă prind; Şi cînd pacea urmăresc, toate mi se liniştesc."
AMIN